

45169

Leo

Г. Каримовъ Подпись

P. C. Geisler gez.

266.

Stahlstich v. Carl Mayer's Kunst-Anstalt in Nürnberg.

Seht, dies ist das Brod der Engel!

Kirchlicher Hymnus.

Verlag von Carl Mayer in Nürnberg.

Vedno česčenje
presvetega
Rešnjega Telesa.

Pobožnosti,
premišljevanja in ura molitve
za častilce presvetega Rešnjega Telesa,
posebno pa še za ude te bratovščine.

Spisal v Francoskim O. J. K. Boone, iz reda Jezusovega.

Poslovenil

Janez Bonač,

duhoven ljubljanske škofije.

Z dovoljenjem visokočastitlj. ljubljanskega škofijstva.

Tretjega natisa.

V Ljubljani, 1883.

Prodaja založnik Henrik Ničman.

45169

„Pridite, molimo, in padimo na tla, in jokajmo pred
Gospodom, ki nas je vstvaril“.

Ps. 94, 6.

„Gospod! ljubim lepoto tvoje hiše, in kraj, kjer pre-
biva tvoje veličastvo“.

Ps. 25, 8.

V v o d.

Namen bratovščine vednega češčenja presvetega Rešnjega Telesa je: počastiti Jezusa Kristusa v presvetem Zakramentu, kolikorkoli je mogoče. Zaradi tega se je zbralo v te bukve vse, kar je s to neskončno skrivnostjo v zvezi.

Pred vsem drugim se razlaga, kakor poglavitna resnica, prava resnična pričujočnost Jezusa Kristusa v presvetem Zakramentu.

V poglavji, kjer se razlaga bratovščina vednega češčenja in lepšanja revnih cerkvá, se najde vse, kar se more v tej reči želeti. Od pogostega svetega obhajila, ki je posebno natančna reč, se kolikor je mogoče dobro razlaga. Češčenje presladkega Jezusovega serca je s češčenjem presvetega rešnjega Telesa v tesni zvezi, ker ima posebni namen, da bi se Jezus Kristus v presvetem Zakramentu častil in ljubil, in da bi se popravila nečast, katera se mu stori v tem presvetem Zakramentu. Popisuje se tedaj tukaj, kako se je začelo, kako naj se opravlja, kaj dobrega nam prinese in njegov posebni namen, in sicer po spisih častite Marjete Marije Alakok.

Kar se piše od dobička, kateri od tod izvira, da se delavnost in molitev v življenji sklepa, je pripravno in ima namen spodbudovati in serčnost dajati posebno ženskemu spolu bratovščine, in vsem,

kateri kaj zanjo storé, kakor tudi sploh vsakemu, kdor se je kaj družega dobrega storiti namenil.

Vse verne, posebno pa ude bratovščine pri-serčno prosimo, naj beró, ne le enkrat, ampak po večkrat, kolikor jim čas pripusti, naj beró in pre-mišljujejo posebno kar je pisanega od daritve svete maše, od svetega obhajila, od pogostega pristopanja k mizi Gospodovi, od duhovnega obhajila, od obi-skovanja presvetega Rešnjega Telesa, od češčenja presladkega serca Jezusovega, in od spovedi iz pobožnosti opravljene. To je pripomoček, kateri nam naj obilniši sad rodi.

Gospoda pa prosimo, naj blagoslovi namen, katerega smo pri pisanji teh bukev imeli. On naj od dneva do dneva bolj množi število udov bra-tovščine. On naj jih vnema z gorečnostjo, naj jim daje serčnost, in naj jih podpira, da bodo vedno več storili za povikšanje češčenja presv. Rešnjega Telesa!

Temu kratkemu, pa izverstnemu predgovoru učenega pisatelja družega ne pristavimo, kakor serčno željo, da bi te bukvice tudi v naši mili domovini obilno dušnega sadu obrodile. Sveta vera nas uči, da imamo v Zakramentu presv. Rešnjega Telesa neu-sahljivi studenec vseh milosti, in Bog daj, da bi te bukvice mnogo in mnogo vernih naučile, kako naj jih iz njega zajemajo v svoje in svojega bližnjega zveličanje. Naj rosa njegovega blagoslova daje obilno rast sveti veri, in naj bi bile tudi te bukvice majhen pripomoček k njenemu razširjanju!

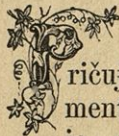
Prvo poglavje.

Prava, resnična pričujočnost

JEZUSA KRISTUSA

v Zakramentu presvetega Rešnjega Telesa.

„To je moje Telo; to je moja Kri“.
(Mat. 26.)

ričujočnost Jezusa Kristusa v Zakramentu presvetega Rešnjega Telesa, je nezapopadljiva skrivnost svete vere, in se opira na naj terdniša spričevanja. In res, imela je že podobe v stari zavezi, in preroki so jo že napovedovali. Jezus Kristus jo je obljubil, ko je učil; on je to obljubo tudi spolnil in sicer tisti večer pred svojim terpljenjem. Aposteljni so jo po vsem svetu oznanovali. Vsa cerkev jo je s častjo in spoštovanjem sprejela in jo izročevala od stoletja do stoletja po svojih učenikih,

po svojih zborih, po svojih šegah in cerkvenih vajah. Ta resnica se je poterdila z brezštevilmimi čudeži; celó krivoverci so ji dajali spričevanje; in zadnjič ji daje tudi obnašanje in obrekovanje sovražnikov svete vere novo moč, da tedaj od nobene strani podpore ne potrebuje.

I. Podobe presvetega Rešnjega Telesa v stari zavezi.

1. Precej pri zibeli izvoljenega božjega ljudstva vidimo Melkizedeka, ki je bil duhoven Najvikšega, in sicer oblečen z imenitnišim duhovstvom, kakor je bilo po levitovskih postavah. Mesija, ki je bil Izraelu obljubljen, je imel biti „po Melkizedekovem redu“, kakor piše David (ps. 109, 4.). Kaj je tedaj Melkizedek daroval namesto pomembnih žival? Daroval je kruh in vino, podobi „kruha, ki je iz nebes prišel, in vina, ki device rodi“, kakor piše prerok Caharija. (9, 17.)

2. Pozneje je dobilo izvoljeno ljudstvo božje sveto zapoved velikonočnega praznika. Jagnje brez madeža se je

moglo darovati, pa ne le darovati, tudi vse snesti v vsaki družini, da so se ga vsi udeležili. Ko so ga jedli, so mogli biti vsi popotno napravljene. — Ni bilo zadosti, da se je Jezus Kristus na križi daroval. treba je tudi, da ga verni prejemajo, da ga imajo za popotnico na poti proti nebesom, obljubljeni deželi. Velikonočno jagnje je bilo ena naj imenitnejših podob častite skrivnosti presvetega Rešnjega Telesa, posebno zato, ker je bilo tudi Judom skrivnost in daritev: skrivnost, ker so ga s svetimi šegami jedli, daritev, ker so ga Bogu darovali.

3. V puščavi je ljudstvo jedlo mano, ki je z neba padala, katera je bila kakor iz naj boljši moke in je imela, in sicer brez vse priprave, naj prijetnišo slast; ohranila je človeka zdravega, in ogenj in slabo vreme je ni nič spremenilo. Zveličar sam nas uči, da je bila mana podoba tega presvetega Zakramenta; da jim „ni Mojzes dajal kruha iz nebes, ampak da je On kruh življenja“, kakor piše sv. Janez. (6, 48.)

4. Gospod, je bil v stari zavezi zapovedal: naj se pokladajo hlebi na

mizo v svetem šotoru, da naj bodo vedno tam in se naj nikdar ne pogrešajo. Ti pokladni hlebi so bili sveti in posvečeni; ko so jih z mize vzeli in z drugimi namestili, ni bilo nobenemu Judu pripuščeno jih jesti, ampak le takim, kateri so bili čisti in posvečeni, posebno duhovnom, ki so imeli do tega posebno pravico. Vidi se na tanko, da so bili podoba presvetega Rešnjega Telesa.

5. Drevo življenja, ki je v raji rastlo ravno tako:

„Ni ga drevesa v božjem raji, govori sveti Duh, da bi mu bilo enake lepote; njegovo perje je lepo in njegov sad je obilen in daje živež vsem ljudem.“ (Dan. 4. pogl.) — „Premagavcu bom dal jesti od drevesa življenja, katero je v raji mojega Boga“, piše sveti Janez. (Skr. raz. 2. pogl.)

6. Tista reka, ki je tekla iz kraja veselja, da je raj močila, je tudi podoba tega presvetega Zakramenta. Jezus je govoril od te vode s Samarijanko. „Ako je kdo žejin, naj pride k meni in naj pije“, pravi On na drugim kraji. (Jan. 7. pogl.)

7. Zadnjič je v stari zavezi tudi skrinja zaveze podoba presvetega Rešnjega Telesa. Izraelci niso imeli nič svetejšega in nič častitljivšega, kakor je bila ta skrinja. Bila je Izraelu v čast in v blagor; bila je veden strah njegovim sovražnikom. Ko se je ona bližala, so videli razsipati se zidovje terdnega mesta Jerihunta. Reke so ustavile svoj dereči tek, trume sovražnikov so zbežale. Kadar je bila ona zraven, se je ponovila oplasena serčnost, in ona je storila vojske Gospodove nezmagljive, kakor nam pričujejo bukve Jozuetove. (2. pogl.)

II. Prerokbe od resnične pričujočnosti Jezusove v presvetem Rešnjem Telesu.

Kraljevi prerok David govori od presvetega Zakramenta, ko piše: „Mizo si napravil, o Gospod, pred mojim obličjem, njim nasproti, ki me nadlegvajo; o moj Bog, moj kelih, ki ima moč vpijaniti, kako veličasten je!“ (22. Ps.) — „Jedli bodo ubogi in bodo nasiteni, in hvalili bodo Gospoda, ki ga iščejo; njih serca bodo živela vekomaj“.

„Vse, kar je storil Gospod, razodeva njegova čast in oznanuje njegovo veličastvo; ali spomin svojih čudežev je naredil milostljivi in usmiljeni Gospod, dal je jesti njim, ki se ga bojé“. (110. Ps.) — Ta prečudna jed je angeljski kruh, to je kri nove zaveze; zato rej pri-stavi prerok: „Vekomaj se bo spolnil svoje zaveze“. — Prerok Caharija vpraša: „Kaj dobrega in imenitnega ima Gospod dati svojemu ljudstvu, če ne žita, ki dá moč izvoljenih, in vina, ki device rodi?“ in s tem prav očitno naznani Zakrament presvetega Rešnjega Telesa. (Cah. 9, 17.) — Ravno tako očitno se naznanuje daritev svete maše pri preroku Malahiji (1, 2.), ki piše: „Od solnčnega vzhoda do zahoda je veliko moje ime med narodi, povsod se mi daruje, daruje se mojemu imenu čista daritev“.

III. Jezus obljubi svojim učencem in vernim, da jim bo svoje telo in svojo kri užiti dal.

(Jan. 6. pogl.)

„Ljudstvo je šlo za Jezusom zavolj čudnega pomnoženja kruha, s katerim je bilo nasiteno. Jezus jim reče: „Ne

iščite kruha, ki je minljiv, ampak kruh, katerega bom jaz dal za večno življenje. Pravite, da je Mojzes dajal vašim očetom kruha iz nebes. — Resnično, resnično vam povem! Mojzes vam ni dajal kruha iz nebes, ampak moj Oče vam dá pravi kruh iz nebes. Jaz sem kruh življenja, ki svetu življenje daje! kdor k meni pride, ne bo lačen“. Judje so tedaj nad tem godernjali, ker je rekel: „Jaz sem živi kruh, kateri sem iz nebes prišel“. Jezus jim odgovori: „Nikar ne godernjajte med seboj; nihče ne more k meni priti, ako ga ne vleče Oče, kateri me je poslal“. Potem potrdi, kar je ravno rekel: „Resnično, resnično vam povem, kdor v mene veruje, ima večno življenje. Vaši očetje so jedli mano v puščavi in so umerli, ali glej, ta je kruh, kateri iz nebes pride, da kdor od njega jé, ne umerje. Jaz sem živi kruh, ki sem iz nebes prišel, da dam svetu življenje. Ako kdo jé od tega kruha, bo živel vekomaj; in kruh, katerega bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta.

Jezus je bolj in bolj razločno go-

voril. Judje so jemali njegove besede v preveč počutnem pomenu, tedaj so se prepirali med seboj, rekoč: „Kako nam more ta dati jesti svoje mesó?“ Na to jim Zveličar svetá še z večo močjo kakor popred poterdi, kar jim je bil pred rekel in z bolj poterdljivimi besedami in s prisego pravi: „Resnično, resnično vam povem, ako ne bote jedli mesá Sinu človekovega, in ne pili njegove kervi, ne bote imeli življenja v sebi. Kdor jé moje meso in pije moje kri, ima večno življenje, in jaz ga bom obudil poslednji dan. Zakaj moje meso je res jed, in moja kri je res pijača. Kdor jé moje meso in pije moje kri, ostane v meni in jaz v njem. Kakor je mene poslal živi Oče, in jaz živim zavoljo Očeta, tako bo tudi tisti, kateri mene jé, živel zavoljo mene. Ta je kruh, kateri je iz nebes prišel; ne kakor so jedli vaši očetje mano, in so umerli. Kdor jé ta kruh, bo živel vekomaj“.

Več njegovih učencev, kateri so ga poslušali in so besede Jezusove navadno, v natornem in pravem pomenu, pa preveč čutno jemali, je reklo: „To govorjenje

je terdo in kdo ga more poslušati?“
 Kdo si more misliti, da bi človek dal svoje meso jesti in svojo kri piti? Jezus pa, ker je vedel, da njegovi učenci čez to godernjajo, jih je hotel rešiti zmote, v kateri so bili, ker so si namreč mislili, da jim hoče svoje meso dati, kakor se daje drugo meso na mizo, in jim reče: „To vas pohujša? Ali mar mislite, da vam ne morem dati svojega mesa jesti in svoje kervi piti, ko sem še med vami? Kaj tedaj, kadar bote videli Sinú človekovega gor iti, kjer je popred bil?“
 Kako bote potem verovali, da vam za more dati svoje častitljivo, neumerjoče, na desnico božjo povzdignjeno meso jesti? Jezus Kristus tedaj svojih popréjšnjih besed nikakor nazaj ne jemlje, ampak še bolj jih poterdi in jim pusti njih pravi pomen, le toliko razjasni svojim učencem, da ne bodo jedli njegovega mesa in pili njegove kervi, kakor se sicer zauživajo jedi, katere se na mizo prinesejo, in kakor pijače, katere se nam dajo. Zatorej pravi: „Duh je, kateri oživlja“, in ki daje spoznanje teh resnic. „So pa eni med vami, kateri nimajo tega Duha,

— kateri ne verujejo, zavolj tega sem vam rekel, da nihče ne more k meni priti, ako mu ni dano od mojega Očeta. Nato je več učencev Jezusa zapustilo, ker so njegov nauk v natornem pomenu in preveč telesno in čutno vzeli. Jezus pa svojih besed nič ne spremeni in jim nič ne pristavi, ampak pravi dvanajsterim aposteljnem: „Hočete tudi vi preč iti?“ Simon Peter mu je tedaj odgovoril: „Gospod! k komu pojdem? Besede večnega življenja imaš: in mi smo verovali in spoznali, da si ti Kristus, Sin Božji“. Ali more biti kaj bolj očitnišega? Vse je tako razločno, da ni mogoče dvomiti, kaj je pravi pomen besed Jezusovih.

IV. Jezus obljubo spolni.

(Jan. 13. pogl.)

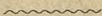
„Pred velikonočnim praznikom, ko je Jezus vedel, da je prišla njegova ura, da bi šel s tega sveta k Očetu, ker je ljubil svoje, ki so bili na svetu, jih je do konca ljubil“. — „Ko so bili povečerjali, je vzel Jezus, vedoč, da mu je Oče vse v roke dal, in da je od Boga prišel, in da k Bogu gre, vstane od ve-

čerje in dene s sebe svoje oblačilo, in vzame pert, ter se opaše. Potlej vlije vode v medenico, in začne umivati učencem noge, in brisati s pertom, s katerim je bil opasan. — Potem, ko jim je bil noge umil, se je zopet k mizi usedel“.

„In ko je bila ura prišla, pravi sveti Lukež, je k jedi šel, in dvanajsteri aposteljni z njim. In jim je rekel: Iz serca sem želel to velikonočno jagnje jesti z vami, preden terpim“.

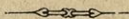
Čemu to serčno hrepenenje? Gotovo je moglo biti pri tem kaj velicega in zares božjega. — „Tedaj, ko so večerjali, je vzel kruh, ter je zahvalil in zlomil in jim dal, rekoč: Vzemite in jejte, to je moje telo. — Potem je vzel kélih (v katerem je bilo vino), je zahvalil Boga (in ko je ponudil svojim učencem kelih, potem ko ga je bil blagoslovil), jim ga dá, rekoč: „Pite vsi iz njega: zakaj to je moja kri, kri nove zaveze, katero Bog z vami sklene, da vas udeleži svoje milosti in svoje pravice, po zasluženji te kervi, katera bo za vas in za njih veliko prelita v odpuščenje grehov“ (Mat. 26. pogl.)

S katerimi bolj jasnimi in bolj razločnimi besedami je hotel Jezus govoriti, kakor so te, ko nam je hotel svoje pravo in resnično Telo zapustiti, in kakor jih beremo v svetem evangeliji?

Večna hvala ti bodi torej, ljubi Jezus! da si postavil Zakrament presvetega Rešnjega Telesa.

Mi te hočemo ljubiti in častiti in slaviti; tudi hočemo ljubezen do tebe, tvojo čast in slavo razširjati povsod, kolikorkoli bo v naši moči! Amen.

Drugo poglavje.

Imenitnost češčenja presv. Rešnjega Telesa; svetniki, kateri so Zakrament presvetega Rešnjega Telesa sosebno častili.

Češčenje presvetega Rešnjega Telesa se res sme imenovati češčenje, ker v njem se časti naš Bog, naš Zveličar, veliki Srednik človeškega rodu, veliki

duhoven svete cerkve, On, ki je sam daritev, studenec duhovske oblasti in hrana vernih.

Sv. Frančišk Salezi imenuje presv. Rešnje Telo „solnce vseh duhovnih vaj, naj imenitniši del kerščanske vere, duša vse pobožnosti, nezapopadljiva skrivnost, ki obseže vse globočine božje ljubezni, v kateri se Bog resnično z nami združi, in nam veličastno deli svoje milosti in gnade“.

Ni mogoče vseh svetnikov naštetih, kateri so posebno pobožnost do presvetega Zakramenta imeli. Le nekoliko bolj znanih bomo imenovali in kaj malega iz njih življenja opomnili:

Sv. Janez Krizostom je prečudno lepo pisal od tega presvetega Zakramenta.

Sveti Tomaž Akvinski je zložil molitve v posebno češčenje presvetega Rešnjega Telesa, ki dihajo angeljsko pobožnost in kažejo globoko učenost.

Sveti Norbert je zadušil krivo vero, katero je oznanoval sovražnik tega presvetega Zakramenta Tanhelin, po čigar izgledu so se pozneje drugi krivoverci ravnali.

Sveti Ignaci Lojolski si je živo in z vspehom prizadeval za pogostno obiskovanje presvetega Rešnjega Telesa, za lepšanje cerkvá in za razširjanje molitev skozi 40 ur.

Sveti Frančišk Ksaveri, apostelj Indije in Japonije, je bil po noči rad pred presvetim Rešnjim Telesom, in tukaj je iskal počitka za trud dneva.

Sveti Frančišk Borgija je imel posebno gnado, da je nekako čutil, na katerem kraji se presveto Rešnje Telo hrani; v svojih molitvah se je obračal proti naj bližnji cerkvi, kjer je vedel Jezusa, zapopadek svoje ljubezni in svojega češčenja.

Sveti Karol Boromej se ni bal za svoje življenje in je nosil ob kugi zadnjo popotnico, presveto Rešnje Telo, k bolnikom. Pred presvetim Rešnjim Telesom je tudi milost božjo sprosila svojemu vernemu ljudstvu.

Svetega Alojzija pobožnost do presvetega Rešnjega Telesa je znana po vsem svetu.

Sveti Stanislav Kostka je bil tako srečen, da so mu dvakrat angelji pre-

sveto Rešnje Telo prinesli, da ga je prejel.

Sveti Lavrenci Justinijan, Beneški patrijarh, se je med sveto mašo večkrat jokal, in je bil včasih med tem svetim opravilom zamaknjen.

Sveti Filip Neri je bil tako vnet ljubezni do tega presvetega Zakramenta, da je, kadar je v kako cerkev prišel, le malo časa smel tam klečati, ter je hitel zopet iz cerkve, da se je odtegnil očem ljudi, ker če je delj časa bil pred presvetim Rešnjim Telesom, je bil precej zamaknjen.

Sveti Vincenci je šel pri svojih mnogih opravilih in skerbeh za zveličanje duš vselej, kakor nekdam Mojzes, v tempelj božji, da se je z Bogom posve-toval.

Svetega Alfonza Ligvorija bukve za obiskovanje presvetega Rešnjega Telesa so vsaki pobožni duši znane, in jih šteje v svoj naj ljubši zaklad.

Sveta Klara je vzela presveto Rešnje Telo v roke in je tako šla branit svoj samostan in svoje sestre, pred napadom divjih trum.

Življenje svete Kolete, ki je red svete Klare vnovič oživila, je polno čudnih znamenj čiščenja presvetega Rešnjega Telesa. Bere se, da je pri sveti maši med povzdigovanjem navadno jokala, in da je vidila Jezusa v telesni podobi.

Sveta Katarina Sienska ni ves postni čas in do Jezusovega vnebohoda družega užila, kakor sveto obhajilo. Vender je bilo njeno telo, čeravno brez navadne hrane, polno moči in serčnosti za dobra dela.

Sveta Katarina Genovanska je grozno veliko tiste dni terpela, kadar ni šla k svetemu Obhajilu, in v gorečnosti svoje ljubezni je rekla: „O moj Jezus! ako bi bila tudi že mrtva, bi zopet oživela, da bi tebe prejela“.

Sveta Katarina Bolonjska je imela tako goreče hrepenenje po svetem Obhajilu, da je niso mogle nikdar tudi najhujši skušnjave in najgrozovitniši napadi peklenškega sovražnika pripraviti, da bi ne bila pristopila k mizi Gospodovi. Imela je hude skušnjave zoper ta presveti Zakrament, pa Jezus se je usmilil svoje

zveste služabnice: očitno ji je pokazal svojo resnično pričujočnost v presvetem Rešnjem Telesu.

Sveta Elizabeta, Portugalska kraljica, ni le prav pogostoma in z vso pobožnostjo k mizi Gospodovi pristopala in zraven solze točila, ampak je tudi z imenitnimi gospémi, ki so bile krog nje, vsak dan kaj storila za lepšanje altarjev.

Sveta Julijana Retinska je bila izvoljena od Gospoda, da je praznik presvetega Rešnjega Telesa vpeljala.

Sveta Marija Magdalena Pačiška je nalašč šla v tak samostan, kjer je smela vsak dan k svetemu Obhajilu.

Kaj hočemo še le od svete Terezije reči? Njena pobožnost pri svetem Obhajilu je bila tako velika, da bi si bil kdo mislil, da vidi Jezusa v vsi svetlobi njegovega veličastva. Njeni prečudni izreki ob tacih priložnostih so sploh znani. Priporočala je večkrat svojim sestram, naj dobro obračajo čas, dokler so podobe presvetega Zakramenta še v njih, in naj se pogovarjajo z Jezusom. Ona sama je te srečne trenutke za naj dražji vsega svojega življenja imela. Pri zidanji mno-

gih samostanov je bila njena prva skerb, da je bilo v njih presveto Rešnje Telo. „Ne spomnim se, je rekla, da bi me bil kdaj strah pred terpljenjem zadrževal kake nove ustanovitve se lotiti, akoravno sem se poti bala, posebno kadar so imele dolge biti. Ali vendar komaj sem začela in že nisem za vse težave nič marala, ko sem se Tistega spomnila, za čegar čast sem delala, in sem mislila na češčenje, katero mu bodo dajale njegove neveste v svojih samostanih, in na srečo, da bodo tam imele Zakrament presvetega Rešnjega Telesa; posebno velika tolažba življenja je to zame, kadar vidim, da se kaka nova cerkev zida, sosebnost če pomislim število tistih, katere so krivoverci poderli. Ko bi bilo treba naj večji terpljenje prestati, da bi se le ena zopet sezidala, mislim, da bi se ne bilo tega ustrašiti, ker s tem bi se storil kerščanski veri drag in velik dobiček. Veliko duš, dobro vem, pozabi, da Jezus Kristus, pravi Bog in človek, na več krajih na naših altarjih prebiva, ali ravno tako res je, da ta resnična pričujočnost našega Boga med nami, bi imela biti naj večja

tolažba naših serec na tem svetu. Kar mene zadene, sem vedno skusila in občutila posebno sladkost, kadar se je imel nov samostan sèzidati.“

Tretje poglavje.

Od spoštovanja presv. Rešnjega Telesa in božjih hiš.

Skerb, katero je imelo izvoljeno božje ljudstvo za skrinjo zaveze, zasluži, da jo stermé premišljujemo; spoštovanje, ki so ga do nje imeli, čast, katero so ji skazovali in pobožna čutila, katera so jih zanjo vnemale, se nam morajo čudna zdeti. Izraelci so se vergli pred njo na svoje obličje na zemljo, ne za nekoliko časa, le za kake trenutke, ampak po cele ure, in ne le priprosto, slabo ljudstvo je to storilo, ampak tudi pervaki in kralji.

Če so imeli toliko skerb za to skrinjo zaveze, in so jo tolikanj častili, koliko skerb in koliko češčenje moramo mi imeti

do Zakramenta presvetega Rešnjega Telesa! Skrinja zaveze, in vse, kar je imela stara Mojzesova postava imenitnega, je bilo le senca in podoba; kar imamo mi, On, ki prebiva v naših svetih cerkvah, je resnica.

Ko je bil Salomon veličastni tempelj, katerega je bil Gospodu v čast sèzidal, dokončal, se je vstopil pred ljudstvo, da bi se skrinja zaveze vanj prenesla; praznoval je z veliko slovesnostjo posvečevanje veličastnega tempeljna, katerega je bil ravnokar dozidal in zaklalo se je veliko daritev. Bog je poterdil njegovo ravnanje, in razpel se je po tempeljnu oblak, ki ni dal ljudstvu dalje v njem ostati in Salomon je rekel z začudenjem: „Ali je verjeti, da Bog resnično prebiva na zemlji? Ako te namreč nebo in nebesa nebes ne morejo obseči, koliko manj ta hiša, ki sem jo sèzidal?“ (3. buk. Kralj. 8.)

Kolika imenitnost, kolika čast je za nas, da hoče Bog nebes in zemlje med nami prebivati! Kolik dobiček je za nas, da hodi po naših potih, da pride v naša stanovanja, da prebiva v naših cerkvah, kamor tako lahko gremo? Kak-

šno mora biti serce, da bi se ne vnelo in ne uplamenilo, da veličastni Bog tako ljubeznjivo z nami ravná? Ali kakšno mora biti pa tudi naše spoštovanje, kakšna naša ponižnost pred presvetim Rešnjim Telesom! „Kadar si pred altarjem, kjer Jezus Kristus prebiva, pravi sveti Janez Krizostom, ne misli več, da si med ljudmi; ali ne vidiš, da so trume angeljev in arhangeljev krog tebe, ki trepetajo pred mogočnim Gospodom nebes in zemlje?“ Zatorej pravi ta učenik dalje, „kadar si v cerkvi, bodi tih v sv. strahu in češčenji. Premisli, kako pazljivega in spodobnega zadržanja so dvorniki (strežniki) pred kraljem, in uči se iz tega, kako spoštljivo se moraš pred Bogom zadržati“.

Naše cerkve so zidanja Bogu v čast postavljena, kamor se zbiramo ga moliti in mu svoje želje naznanovati; imenujemo jih hiše božje, njegovo stanovanje, njegovo svetišče, njegov šotor, nebeška vrata. Svete so zavolj posvečenja, katerega so prejele; svete so tudi zaradi svojega namena: verni se namreč v njih zbirajo, da združijo svojo molitev in svoje

češčenje v slavo Najvikšega. Svete so zadnjič zaradi tega, kar je v njih: dobi se v njih blagoslovljena voda, kerstni kamen, svete kosti in drugi dragi ostanki svetnikov; križ, ki nas opominja velike skrivnosti našega odrešenja; spovednica, kjer se nam opravičenje deli; prižnica, iz katere se nam božja beseda oznanuje; zadnjič kraj, ki ga svetišče imenujemo; tam sv. služabniki božji, ki Gospodu čast prepevajo, posvečujejo in vernim svete skrivnosti delijo; tam je miza, kjer se redimo s presvetim Telesom Jezusovim; tam altar, odločen za opravljanje svetih skrivnost; tam tabernakelj, kjer resnično kraljuje pravi živi Bog pod zagrinjalom svetih podob, ravno tako kakor kraljuje v nebesih, obdan od angeljskih trum, ki mu vneto za čast svojega neskončnega Gospoda, v ponižnosti čast prepevajo. Naše cerkve so sveti kraji, kamor bi se tudi Mojzes, kakor je bil Bogu dopadljiv, le s svetim strahom bližati upal.

Živo presunjeni od božje pričujočnosti in v svetem strahu se moramo torej bližati tem svetim krajem, z živo vero, v duhu zbrani, spodobno in spoštljivo

po besedah svetega pisma: „Trepetajte pred mojim svetiščem!“ (2. Mojz. 26.) Kar nam je pa posebno zapomniti, je, da naša pobožnost in naše češčenje ne sme biti le vnanje, ampak pred vsem drugim naj bo notranje in serčno.

Četerto poglavje.

Kratek pregled začetka družbe presvetega Rešnjega Telesa,

molitev 40 ur, vednega češčenja, in bratovščine vednega češčenja presvetega Rešnjega Telesa.

1. Od kar je bil praznik presvetega Rešnjega Telesa postavljen, se je vidilo, kako je gorečnost vernih rastla, posebno ker so vidili prizadevanje krivovercev, zatreti vero v resnično pričujočnost Jezusovo v presvetem Zakramentu. Začele so se bratovščine pod imenom presvetega Zakramenta, ali presvetega Rešnjega Telesa, katerih namen je bil vedno bolj in bolj častiti presveto

Rešnje Telo. Naj prva teh bratovščin je bila vpeljana v Litiho s škofovim dovoljenjem in sicer v cerkvi sv. Martina, kjer se je bil praznik presvetega Rešnjega Telesa naj pred začel praznovati. Ustanovljena je bila že pred letom 1539., ker v tem letu so papež Pavel III. v Rimu napravili veliko bratovščino pod tem imenom, s katero se je leta 1575. Litiška, ki je bila že pred vpeljana, sklenila.

2. Po vodilih, katera je imela rimska velika bratovščina pod vodstvom OO. Dominikanov, so se začele napravljati mnoge druge, s privoljenjem rimskega papeža; toda vendar niso bile še nikakor ne za vedno češčenje, ki se je začelo še le z molitvami 40 ur, in ta bratovščina je bila le prvi začetek k temu.

3. Molitve 40 ur imajo svoje ime od tod, ker se v treh, po nekaterih škofijah v štirih dneh presveto Rešnje Telo 40 ur izpostavlja, da ga hodijo verni molit in častit vsak po svoji pobožnosti in potrebi. Bere se, da se je ta pobožnost začela v Mačerati pri Ankoni na

Laškem kmalo potem, ko se je bila Jezusova družba ustanovila, kjer so se te molitve najpred vpeljale. Sveti Ignaci, začetnik tega reda, je povsod, kjer je bil njegov red ustanovljen, tudi te molitve napravljajal in je od papeža sprosila popolnoma odpustke za tiste, ki se jih udeležijo, kar se je potem vsem cerkvam, kjer so jih imeli, dovolilo.

(Tudi v Ljubljanski škofiji so na več krajih te molitve za odpustke in sicer: v Ljubljani, v Kranji, v Loki, v Kropi, v Radoljici, v Teržiči, v Kamniku, v Novem mestu, na Kerškem, v Lašičah, v Šent-Rupertu in na Logu pri Materi Božji v Ipavi, povsod tiste dni pred pepelnično sredo.)

Papež Benedikt XIV. pa pišejo, da je pričel te molitve kapucin O. Jožef Milanski v spomin tistih 40 ur, ko je Jezus v grobu ležal, in pristavijo, da so papež Pij IV. leta 1560. to pobožnost poterdili pod imenom: Molitve v spomin Jezusove smerti, in so dodelili odpustke bratom in sestram, kateri so v spomin 40 dni, katere se je Jezus v puščavi postil, njegov izgled s pokoro posnemali in molitve opravljali, katere so se tirjale.

4. Molitve 40 ur so bile spervega vpeljane, da bi se nerodnosti pustnih dni zaderževale; začele so se zadnjo predpepelnično nedeljo in končale so se pustni torek popoldne. (Pri nas je še zdaj ta navada.)

5. Papež Klemen VIII. so dali tej od papeža Pija IV. ustanovljeni pobožnosti novo imenitnost, s tem, da so se te molitve v Rimu neprenehoma opravljale, in sicer tako, da so se po cerkvah verstile, in tako se je lahko noč in dan molilo pred izpostavljenim presvetim Rešnjim Telesom. Namen papežev pri tej vpeljavi je bil, sprostiti od Boga milost, da bi nehale šibe, s katerimi je francosko deželo tepel, kjer so Kalvinove zmote sveto vero pačile in verne zapeljevale. Znano je, kaj so vse pomagači in varhi tega krivoverca zoper presveto Rešnje Telo govorili in delali; zatorej je bila dolžnost svetega Očeta zopet oživljati vero še zvestih kristjanov in braniti, da niso te nevarne in velike zmote dalje motile in zapeljevale čede Gospodove. Bila jim je tudi serčna tolažba, da se je mnogo sosesk v njih očetovsko naročje zopet nazaj vernilo.

6. Začelo se je tedaj vedno češčenje presvetega Rešnjega Telesa, in francoska kraljica Ana, princesinja Avstrijska in mati Ludovika XIV., mu je bila v posebno vnemo in podporo: Več imenitnih gospá je posnemalo lepi kraljičin izgled, ki so pomagale z obilnimi darovi, da se je namen dosegel.

Mati Mehtilda, rojena v Diku na Lotrinškem, je zbrala pod varstvom kraljice prvo družbico hčerá presvetega Rešnjega Telesa, v hiši, ki se je bila zanje v Parizu sèzidala; ali to se je zgodilo še le ob letu po končanem zidanji in sicer veliki čertek, 12. sušca leta 1654.

Kraljica, ki je to ustanovitev začela, jo je tudi poterdila pod imenom, da je kraljeva naprava, in je bila tudi pričujoča pri slovesnosti njenega začetka, in sicer z obnašanjem, kakor kdo, ki očitno odpuščanja prosi, s svečo v roki, prav pobožno in spodbudljivo, da bi s tem zadostila za vse zaničevanje, kar ga je Zveličar v tem presvetem Zakramentu ljubezni preterpel in ga še vedno terpi.

Ta sveta družba je storila obljubo noč in dan moliti Zveličarja v podobi presv. Zakramenta in zaporedoma po celo uro v spokornem zunanjim obnašanji, kakor daritev zadostovanja, zraven kakega stebra, verh katerega ima sveča goreti, klečati, usmiljenja prositi in tako nekoliko zadostiti za zaničevanje in za nečast, katera se dela temu naj večemu in naj svetejšemu Zakramentu.

V kratkem se je začela ta družba zeló razširjati, kakor se vidi iz življenja svete Mehtilde. Imela je mnogo imenitnih in vnetih podpornikov, in kmalo je bila po vsem Francoskem ustanovljena.

Marija Terezija Avstrijska, žena francoskega kralja Ludovika XIV., ji je sprosila papeževo poterjenje, in s tem je bila vstava doveršena. Poterjena je bila od papeža Klemenca X. in Inocencija XI. Če je pa francoska dežela dala lep izgled prave priserčne ljubezni do Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu, zasluži od druge strani tudi Avstrija posebno hvalo zavolj velike pobožnosti do tega presvetega Zakramenta. Ta pobožnost

je tako rekoč vedna dedščina presvetle avstrijsanske cesarske rodovine.

Ni dolgo terpelo, da se je družba vednega češčenja tudi v nemških deželah ustanovila. Od dné do dné se je ta sveta družba bolj množila in reklo se je, da se je vera kristjanov v resnično pričujočnost Jezusovo v presvetem Zakramentu toliko bolj oživljala in uterdovala, kolikor bolj so si Luterani (protestantje) in drugi krivoverci prizadevali jo zatreti. Vpeljana je bila ravno tako tudi v Rimu leta 1732. v cerkvi Dela Rotonda. Večni sklep božji je mestu Litihi, kjer se je bil praznik presvetega Rešnjega Telesa začel, in kjer je bila prva bratovščina presvetega Zakramenta, tudi to srečo in čast namenil, da se je tudi bratovščina vednega češčenja tam naj pred vpeljala, katere se vsak, brez razločka starosti in spola udeleži, če moli enkrat v letu celo uro v čast presvetega Rešnjega Telesa.

Karol Nikolaj Aleksander Ultermoški, veliki škof Litiški, sami so se naj pred vanjo zapisali; 13. mali serp. 1764. so jo dovolili s pismom na družbo,

in 4. velik. serp. z drugim pismom so jo poterdili. Perva misel za to pobožnost je bila Gospod baron Hubens-ova, kanonika in pozneje dekana pri svetem Martinu v Litihu.

Knez in škof tega mesta so potem, da bi jim bile vse želje pri tem opravilu spolnjene, in ker so videli, kako se družba dan na dan bolj razcvita, prosili svetega Očeta, da bi se smela ta nova družba skleniti z bratovščino presvetega Zakramenta, ki je že tam bila, v cerkvi svetega Martina, sklenjena z veliko bratovščino tega imena v Rimu, in da bi ji dovolili enake odpustke, kakor jih uživajo udje te bratovščine. Papež Klemen XIII. so vse, še celó več, dodelili, kar so jih prosili, s pismom od 4. grudna 1765.

Iz tega papeževega pisma se vidi, kako se je ta pobožna družba pričela po prizadevanji imenovanega pobožnega duhovnega pastirja, ki je bil ravno v praznik presvetega Rešnjega Telesa 25. velicega travna 1780. s sveta poklican, kar si je že dolgo časa želel, v 68. letu svoje starosti, kakor sveta Julijana, za

katero je posebno češčenje v sercu občutil.

Po tem papeževem pismu je bratovščina pri sv. Martinu mati vseh družih, ne le okoli Litiha, ampak tudi vseh, katere so že vpeljane ali pa se bodo šele vpeljale, kjerkoli si bodi v družih krajih.

Knez in škof Karol Utermon (Outremont) so jo častno vpeljali 1. rožnika 1766. z vso slovesnostjo in svečanostjo, kar se je le moglo pokazati, v Litihi, v tem za sveta opravila tako vnetem in po vsem svetu znanem mestu, posebno v takih imenitnih okoliščinah.

Marija Terezija, sloveča avstrijska cesarica, posnemaje lepi izgled francoskih kraljic Ane in Marije Terezije avstrijske princesinje, je komej zvedela, da se bratovščina vednega češčenja ustanovlja, jo je hitela tudi v vseh svojih deželah vpeljati, da bi tudi kaj pripomogla k temu češčenju, ki je imelo povzdigniti pobožnost narodov, kateri so v njenih državah živeli.

Z veseljem in v posebno spodbudo nas vedno napolni spomin, s koliko ve-

ličastnostjo se je vedno češčenje presvetega Rešnjega Telesa v Ternovem na Ogerskem vpeljalo! Število udov je bilo tam grozno veliko in slavna cesarica je hotela, da naj bo njeno ime prvo med njimi, ne da bi s tem pokazala imenitnost bratovščine in svojo pobožnost do nje, temuč da bi prva položila svojo krono k nogam Jezusovem v presvetem Rešnjem Telesu. Njena gorečnost za vedno češčenje presvetega Zakramenta se je videla povsod, kjer se je kaj za njegovo razširjenje storiti dalo. Dala je bukve natisniti, ki so bile tega zapopadka, dala jih je prestaviti v mnoge jezike avstrijskih dežel, in je škofom cesarstva prav živo priporočila, da naj povsod oznanujejo in priporočajo novo vpeljano češčenje presvetega Rešnjega Telesa; in s tem ravnanjem je pokazala, da zasluži častno ime apostoljske cesarice, katerega so ji sveti Oče rimski papež dali v serčno zahvalo za njeno gorečnost v veri in v čast za njeno lepo pobožnost.

Peto poglavje.

I. Namen bratovščine.

1. Namen bratovščine je, buditi in vnemati božje češčenje, katero so verni kristjani Zakramentu presvetega Rešnjega Telesa dolžni. Udje bratovščine si tedaj po svoji moči prizadevajo, da bi spoznanje, ljubezen in češčenje Jezusa Kristusa v presvetem Rešnjem Telesu čedalje bolj rastlo, in da bi se odvrčevala nečast, katera se naj svetejši skrivnosti večkrat godi. Zategavoljo se združijo udje v neprenehnem moljenji presvetega Rešnjega Telesa, kakor tudi v tem, da bi revnišim cerkvam potrebne reči omislili in tako presvetemu Zakramentu povsod vredno prebivališče napravili.

2. Gospod bo to prizadevanje, ki iz ljubezni in gorečnosti do Njega izvira, blagoslovil; On bo serca svojih zvestih otrok ganil, ter jih z močjo svoje gnade k temu delu privabil. Dal jim bo spoznati, da so iz hvaležnosti dolžni, tako Njegovo čast povikševati, in ljubezen z

ljubeznijo vračevati. Užgal bo v njih sercih tisti ogenj ljubezni, ki ga je sam na svet prinesel.

3. Ta bratovščina se od vseh družih pobožnih in dobrodelnih družeb razloči, jim ne samo nič napotja ne dela, ampak še veliko k njih duhovnemu življenju pripomore, ker prav iz studenca vseh milost zajema in se z lahkim pristopom in bogatimi odpustki priporoča.

II. Pripomočki namen bratovščine doseči.

a) Neprenehane molitvene ure in druge pobožne vaje udov.

1. Vsak ud moli enkrat na mesec Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu celo uro, katero si pri vpisanji sam izvoli.

Dan se meri v ta namen od 6. ure zjutraj do 6. ure popoldan, tako da se ure od šestih zvečer, do šestih zjutraj k ponočni molitvi štejejo. Kdor si katero teh ponočnih ur izvoli, če mu njegove zadeve in dolžnosti stanu pripusté, bo še posebne milosti prejel.

Primerniše je pač svojo uro po dnevi v kakšni cerkvi moliti, vender se sme

tudi doma opraviti in se ravno tako odpustki zadobé. Če je kdo ob svoji uri zadržan, naj jo pa pred ko je mogoče odmoli.

2. Udje naj posebno časté najsvetejše Jezusovo Serce, katero tako prečudno v presvetem Rešnjem Telesu med nami prebiva, in zlasti naj se pobožno spominjajo Kristusovega terpljenja, čigar vedni spomin je ravno ta božja skrivnost.

3. Sveta maša pred izpostavljenim presvetim Rešnjim Telesom se opravlja vsaki prvi četrtek meseca (ali pa še drugi četrtek, ako bi ravno prvi kak zapovedan praznik bil) v Ljubljanski nunski cerkvi v namen bratovščine, čigar udje naj se pri nji znajdejo, ako jim je mogoče. Pred to mašo je pridiga, po kateri moli mašnik 2 „očenaša“ in 2 „česčena si Marija“ s 129. psalmom: „Iz globočine“ za brate in sestre, ki so v preteklem mesecu umerli.

Bratovska maša je meseca svečana, malega travna, rožnika, velikega serpana, listopada in grudna o petih sè slovensko pridigo; o neimenovanih mesecih pa ob osmih z nemško pridigo.

4. Po hvalevredni navadi pristopijo bratje in sestre po opravljeni izpovedi in z dovoljenjem svojih duhovnih vodnikov med bratovsko mašo k presvetemu Obhajilu.

5. Udje si prizadevajo, da svojemu božjemu Odrešeniku, Gospodu in prihodnjemu Sodniku, kjerkoli se v presvetem Rešnjem Telesu očitno prikaže, kakor pri obhajilih, obhodih i. t. d., dolžno čast sami skazujejo, in tako česčenje z besedo in z dejanjem tudi pri družih budijo, vnemajo in razširjujejo.

6. Gorečnost bratov in sester naj se tudi v tem kaže, da presveto Rešnje Telo pobožno molijo pri vsakem očitnem in slovesnem izpostavljenji, kakor: kvartni teden, pri štiridesetnih urah (pustne dni), pri božjih grobeh, v osmini praznika presvetega Rešnjega Telesa i. t. d.

b) Pobiranje letnih prihodkov in prostovoljnih darov za uboge cerkve.

1. Da ima bratovščina stanovitne dohodke v podporo revnih cerkvá, podeli vsaki ud na leto pol goldinarja. Ako bi pa še to komu preveč bilo, naj dá vsaj 12 krajcarjev na leto.

2. Kdor ure moliti ne prevzame, pa vender en goldinar miloščine na leto dati obljubi, postane deležnik bratovščine, odpustkov sicer ne uživa, vender pa ima delež pri zasluženji in molitvah bratovščine.

3. Pri shodih ob mesecu se mili darovi za revne cerkve med bratovsko mašo pobirajo.

4. Vodja bratovščine in tudi mati vratarica pri častitih nunah v Ljubljani vse, kar kdo v sveti namen bratovščine podariti hoče, prejemata, kakor: platno, špice, svilno blago, porte — srebernino, in karkoli se v cerkvah rabiti zamore.

Za prejete reči se dobi prejemni list. Vse bo natanko in skerbno na dobro mesto prišlo. Več reči, ki so sicer majhine vrednosti, in so se že rabile, bratovščina v svoj namen rada prevzame. Saj so že izraelske žene nekdam svoje zapestnice, uhane dajale v olepšanje šotora, ki je bil le pomen in podoba naših cerkvá. Kako bi se neki nadjati ne smelo, da bodo kerščanske žene in device veselje imele nad povelečevanjem našega na altarjih pričujočega Boga in marsi-

kakošne reči darovale, ki se še dobro porabiti in obrniti dajo.

5. Posebni darovi v denarjih, ali pri zadnjih volitvah zapuščeni denarji se z lepo zahvalo sprejemajo, z molitvijo povračujejo in po razločbi darovalcev obračajo.

III. Ustanovitev bratovščine.

1. Bratovščina obstoji na podlagi postav „Dunajske matere bratovščine vednega češčenja presvetega Rešnjega Telesa in lepšanja revnih cerkvá“, in je z njo popolnoma v zvezi, da ima ravno take pravice, koristi in odpustke, kakor Dunajska bratovščina.

2. Bratovščini je mašnik vodja, ki ga visokočastito škofijstvo izvoli. On gleda na to, da se namen bratovščine doseže, in nje postave spolnujejo; tudi opravlja službo božjo pri bratovščini.

3. Ud bratovščine more vsak katoliški kristjan biti brez razločka stanu, da se le zaveže: uro moliti in letni donesek ubogajme prinesiti.

4. V bratovščino zapisujejo duhovni pastirji pri vsaki fari, kateri tudi letne doneske pobirajo, in jih vodju bratovščine pošiljajo.

5. Ker je namen bratovščine, da bi kar je mogoče, cerkvene reči sama izdeljevala in ne le kupovala, ima vodja odbor ženskih udov na strani, namreč: predsednico, nje namestnico, pisavko, denarničarico, in še štiri pomočnice; in ta odbor vse to oskerbljuje.

6. Cerkevne reči, ki jih je bratovščina kupila, narediti dala ali v dar dobila, se konec bratovskega leta, katero se z veliko nočjo prične in konča v ogled očitno razstavijo (v Ljubljanskem nunskem samostanu) in potem cerkvam delijo, katere njih revščina priporoča.

V dvomu bo visokočastito škofijstvo dosodilo, katera cerkev podpore bolj potrebuje. Po namenu bratovščine pridejo cerkve, v katerih se presveto Rešnje Telo hrani, pred vsemi družimi na versto.

7. Vsako leto bratovščina naznanuje, koliko darov je prejela, kako in kam jih obernila.

IV. Udom bratovščine dodeljeni odpustki.

1. Zadobi popolnoma odpustek enkrat v mesecu vsaki ud bratovščine, če se izpové, Zakrament presvetega Rešnjega Telesa prejme, in za svetega Očeta, rimskega papeža moli, in sicer tisti dan v mesecu, ko je v bratovščino stopil.

2. Popolnoma odpustek enkrat v mesecu za vse ude, ki Zakrament svete pokore in presvetega Rešnjega Telesa prejmejo in za rimskega papeža molijo.

3. Popolnoma odpustek za vse ude v praznik presvetega Rešnjega Telesa, ali kakšen drugi dan osmine tega praznika, če se ravno imenovane pobožnosti opravijo.

4. Ravno tako popolnoma odpustek vsak prvi četrtek meseca, če se opravi, kar se k zadobljenju tega navadno terja.

5. Popolnoma odpustek v smertni uri za vse ude, če imajo resnično žalost nad grehi, da le ime Jezusovo, če ga ne morejo z ustmi vsaj v sercu izgovorijo.

6. Popolnoma odpustek za vsakega izmed udov, kdor po vredni sprejemi sve-

tih Zakramentov presveto Rešnje Telo v katerikoli si bodi cerkvi obišče, če je tudi le v ciboriji shranjeno, da le v namen svetega Očeta moli in sicer sledeče praznike: Marije prečistega spočetja, v praznik njenega rojstva, oznanovanja, očiščevanja in v nebovzetja, v praznik vseh svetnikov; vernih duš dan, v praznik svetega Jožefa, ssv. Petra in Pavla, sv. Janeza Kerstnika in sv. Janeza aposteljna in evangelista.

7. Odpustek sedmih let in sedemkrat po štirideset dni za vse ude, če svete Zakramente prejmejo in presveto Rešnje Telo obiščejo, kakor je bilo ravno rečeno, ob vseh praznikih Matere Božje in aposteljnov.

8. Ravno takih odpustkov, kakor so pod števili 5. in 6. naznanjeni, se udeležijo tisti udje, ki namesto obiskovanja presvetega Rešnjega Telesa po izpovedi in sv. obhajilu 5 očenašev, 5 češčenamarij in 5 čast bodi Bogu i. t. d. k časti presvetega Rešnjega Telesa in še 1 očenaš, 1 češčenamarija in 1 čast bodi Bogu i. t. d. v namen svetega Očeta molijo.

9. Odpustek 60 dni vsaki dan

za vsako dobro delo, vsem udom bratovščine.

Duhovni ud je proščen vsako leto eno sveto mašo brati; neduhovni naj pa dve sveti obhajili za duše mertvih udov Bogu daruje. Z vsako tako mašo in z vsakim obhajilom so sklenjeni popolnoma odpustki, ki se dušam v vicah obrniti morejo.

Papeževo pismo od 27. listopada 1854. l. naznani, da se vsi ti odpustki tudi vernim dušam v pomoč obrniti morejo.

Opomba. 1. Kdor dva meseca eden za drugim brez uzroka molitev opusti, ni več deležen bratovščini dodeljenih odpustkov, kar se vidi iz pisma papeža Pija VII. do rimske velike bratovščine za češčenje presvetega Rešnjega Telesa, pisanega v teh zadevah. 2. Obetanje te molitve opravljati ne zaveže pod grehom.

Molitev v dan vstopa v bratovščino.

Moj Gospod in moj Bog! jaz I. se pridružim sveti bratovščini tvojih vednih častilcev, da v svojem sercu pobožnost do svetega zakra-

menta ljubezni bolj in bolj vnemiam in da ji tudi družih udov pridobivam. Z resničnim hrepenenjem te ponižno počastiti, sklenem, te z vso pobožnostjo in v svetem strahu moliti in zljajšati Tvoje potrebe po revnih cerkvah. Daj, o Gospod! da si s tem zaslužim, Te enkrat v nebeškem kraljestvu s Tvojimi izvoljenimi duhovi častiti vekomaj. Amen.

V. Ura molitve vsak mesec.

Pred vsem drugim prosimo ude bratovščine vednega češčenja presvetega Rešnjega Telesa in lepšanja revnih cerkvá, naj si pogosto k sercu vzamejo, kar jim bomo tukaj povedali, da bodo svojo uro molitve vsak mesec natanko opravljali in s tako pobožnostjo, kakoršno Jezus od njih ljubezni pričakuje:

1. Ura molitve je poseben pripomoček v sercih bratov in sester ljubezen do Jezusa Kristusa v presvetem Rešnjem Telesu ponoviti. Ker ta ljubezen je duša bratovščine; ona namreč vnema in redi

gorečo delavnost, ki vse oživlja v čast presvetega Zakramenta. Iz tega se vidi, kako imenitna je ta ura in kako mora biti vsem udom pri sercu, da jo prav in zvesto opravljajo.

2. Resnična pričujočnost našega Gospoda Jezusa Kristusa na svetih altarjih nas vabi uro molitve opravljati. — Če je Jezus Kristus v presvetem Rešnjem Telesu naš vedni srednik pri svojem nebeškem Očetu, če noč in dan posluša naše prošnje med nami, in nas v vseh naših potrebah tolaži, rekoč: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil“, ali si mar mi ne bomo vedno prizadevali za ta svoj blagor, ki nam ga ponuja in ali mu ne bomo zanj hvaležnosti skazovali?

3. Jezus je vsako uro svojega življenja v naše izveličanje obernil; tudi v presvetem Zakramentu vedno le za nas živi; vsega se nam dá, pravi sv. Bernard. Ali se tedaj ne spodobi, da mu tudi mi vsaj kako uro darujemo? Ali nam je preveč eno samo uro na mesec njemu darovati, ki toliko ur in toliko dni v posvetnem grešnem veselji ali v

druzih praznih, nečimernih opravljenih napravimo?

4. Pri uri molitve začnemo to na zemlji, kar bomo neskončno srečni v nebesih opravljeni, kjer nas bo Bog z vsemi svojimi dobrotami obogatil. — Sklepamo se tukaj z angelji, ki nikdar tabernakeljna, kjer njih Gospod in Bog prebiva, ne zapusté; posnemamo prečisto Devico in Mater Marijo, ki je vedno svojega božjega Sina, ko je na zemlji živel, molila in ki ga zdaj moli, ko sedi na desnici nebeškega Očeta, in je v podobah kruha na naših altarjih skrit.

5. Ura molitve je pravo in resnično zadostovanje in popravljanje nečasti, katero Jezus v Zakramentu presvetega Rešnjega Telesa terpi; je očitno zadostovanje, ki ga storimo usmiljenemu sercu Jezusovemu, katero je vedno pripravljeno nam odpustiti in razliti v naša serca obilnost svoje milosti in gnade. Jezus je v presvetem Zakramentu vedno žaljen, ne le od krivovercev, pregrešnih in razujzdanih ljudi, ampak tudi od veliko slabih kristjanov; ali se tedaj ne spodobi, da mi z združeno močjo po-

pravljamo vse to njegovo zaničevanje, kar ga je terpel in ga še dan na dan terpi v presveti skrivnosti? Grehi se dan na dan množijo, šiba jeze božje nam žuga; ali v bratovščini presvetega Rešnjega Telesa najdemo vedno molitev, ki se vzdiguje proti Bogu, in nam usmiljenja prosi, obuduje in unema pobožnost, nam je pomoč v vseh naših potrebah, posebno pa ob smertni uri.

6. Med uro molitve sklenimo svoje molitve in prošnje z molitvami in prošnjami vse bratovščine; bratovščina ima gotovo veliko veliko pobožnih duš, ki so Bogu dopadljive in katerim njegovo sveto serce nič ne odreče.

7. Posebno pa sklenimo svoje molitve z molitvami Jezusa samega, ki je naš srednik pri nebeškem Očetu, „ker vedno živi, da za nas prosi“. Sklenimo svojo molitev z vedno molitvijo tega božjega Častivca, ki jo vedno opravlja v presveti skrivnosti, in jo bo opravljal do konca svetá.

8. Ure, katere bomo v tem češčenju preživeli, nam bodo velika tolažba v življenju, posebno pa ob smertni uri,

kadar nas bo prišel Zveličar zadnjikrat obiskat in nas bo potem sodil.

9. Zadnjič mnogi odpustki, kateri se za to češčenje dobijo, ga povzdignejo čez vse, kar je bilo v poprejšnjem rečeno.

Ali more tedaj kdo opustiti uro molitve, ako ves ta duhovni sad dobro premisli? Ali ne bo sklenil jo vedno zvesto opravljati?

Opomba. 1. Dan, uro in kraj molitve si vsak sam prosto izvoli; vendar se vsak povabi in prosi, da naj svojo uro moli pred presvetim Rešnjim Telesom, in če je mogoče kadar je izpostavljeno; v bratovski cerkvi ob shodih; ali v farni cerkvi, tisti mesec, kadar se štiridesetere ure molijo, ali pri obletnem vednem češčenju.

2. Kdor ni prost, da bi svojo uro pred presvetim Rešnjim Telesom molil, jo sme doma moliti, celó med potjo, kadar ima veliko opravkov, in tudi med delom, da ima le sveti namen spolniti dolžnost, katero je prevzel, in se pri svoji molitvi oberne proti bližnji cerkvi, kjer ljubi Zveličar prebiva. Moliti se mora v duhu in resnici.

3. Dobro je, če se ura molitve s pre-mišljevanjem, od katerega se bo precej obširniše govorilo, opravi.

4. Tudi je dobro pobožnost presvetega Rešnjega Telesa, to je za ta praznik posebno

odločene molitve moliti, ali pa kakošne druge, posebno take, ki Zakrament presvetega Rešnjega Telesa povišujejo.

5. Udje, ki ne znajo ne brati ne pre-mišljevat, naj molijo sveti rožnivenec s tem namenom, da bi bil v čast Jezusa Kristusa v presvetem Zakramentu.

Naj bratje in sestre družbe ne pozabijo v svojih urah moliti tudi za vso sveto cerkev, za razširjanje svete vere, za poboljšanje grešnikov in posebno za prid bratovščine, za vse njene ude in njene dobrotnike.

Od pre-mišljevanja.

1. Obudi živo vero in prav goreče si k sercu vzemi pričujočnost božjo.

2. Daruj Gospodu to uro svoje molitve in vse svoje dušne in telesne moči njemu posveti in v dar prinesi. — Verzi se pred sladko serce Jezusovo, in kliči na pomoč, poln zaupanja, neoma-deževano serce Marije prečiste Device. — Spomni se potem Jezusovega britkega terpljenja, v čigar vedni in živi spomin je ta presveti Zakrament postavljen.

3. Reci potem ljubemu Zveličarju, da hočeš to uro molitve opraviti v čast njegovega nebeškega Očeta, za zveličanje duš, za sveto cerkev, za razširjanje svete

vere, za spreobrnjenje grešnikov, da bi pravični v dobrem bolj in bolj rastli, za prid bratovščine, za uboge verne duše v vicah, za vse ude bratovščine in za njene dobrotnike, za svoje sorodnike in domače, za prijatelje in neprijatelje.

Začni potem premišljevanje s tem, da si misliš Jezusa, kako se dobrotljivo na te ozira in te pride blagoslovit, močnega storit in tolažit. Pogledj v duhu trume angeljev, ki ga obdajajo v presvetem Rešnjem Telesu in ga v ponižnosti molijo. Združi se tudi ti z njimi.

I. Premisli, da je Jezus Kristus v presvetem Rešnjem Telesu resnično pričujoč, da je darovalec in daritev. Daruje se samega sebe svojemu nebeškemu Očetu, da s tem njegovo naj višjo oblast spozna, in jo po vrednosti časti; da se mu za vse dobrote zahvali, da mu zadostuje za naše grehe, da ga prosi za naše potrebe novih milost in novega usmiljenja. Daruj se mu tudi ti samega sebe po njegovem izgledu; skleni se z njim, da ga boš tudi ti tako molil, mu hvalo prepeval, mu za grehe zadostoval in ga novih milost prosil.

II. Premisli, da je Jezus Kristus v presvetem Rešnjem Telesu resnično pričujoč, da je našim dušam duhovna hrana. Ta jed dá, ohrani in povzdigne naše dušno življenje. Ona nas oprostí vsega hudega in nam da močno orožje zoper naše vidne in nevidne sovražnike. Ona nas pelje k pravemu spoznanju Jezusa Kristusa, ki nam pokaže nezapodljivo skrivnost njegovega terpljenja in nas pelje v svetišče njegovega presladkega serca.

III. Premisli, da je Jezus Kristus v presvetem Rešnjem Telesu vir in učenik vseh naj lepših čednostij; glej njegovo sveto pokorščino, ker pokoren se podverže besedi mašnikovi; njegovo ponižnost, ker zakrije svoje veličastvo in toliko zaničevanja voljno terpi; njegovo ljubezen, ker se vsak dan daruje in se nam zauživati daje; njegovo gorečnost za čast nebeškega Očeta in za izveličanje duš, ker iz tega namena nam on vse daruje, kar si kdo le misliti more. Posnemaj torej svojega preljubega Zveličarja! Ker pa sam iz sebe nič ne premoreš, se obrni k Njemu, ki je rekel:

„Učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz serca ponižen“. — „Dal sem vam izgled, da kar sem jaz storil, tudi vi storite“. Zateci se torej k njegovemu presladkemu sercu, k temu tako ponižnemu, pokornemu, ljubeznjivemu in tako gorečemu sercu; in ko bo ura molitve pretekla, se boš čutil unetega, kakor še nikdar ne tako, posnemati ta nebeški izgled in se mu bolj in bolj enakega delati.

IV. Premisli še tolažbe, ki se v tej molitvi dobivajo: O res! ali mar ni tolažljivo darovati nekoliko ur svojega življenja češčenju in ljubezni Tistega, ki je vsaki hip svojega življenja na zemlji nam daroval, in ga tudi še zdaj daruje, ker je še vedno med nami ostati hotel, ko se je v svojo večno nebeško čast vernil?

Ali ni tolažljivo sklepati svoje molitve z molitvijo angeljev, ki se od presvetega Rešnjega Telesa nikdar ne ločijo? posnemati štiriindvajsetere starašine, od katerih se v skrivnem razodenju sv. Janeza bere, kako padajo pred Jagnjetom na svoja kolena in ga častijo? začenjati na zemlji to opravljati, kar bomo

v nebesih vekomaj opravljali? popravljati s tem češčenjem nečast in brezštevna zaničevanja, katera Jezus v presvetem Rešnjem Telesu terpeti mora?

Ali ni tolažljivo za dušo, ki je v terpljenji, da svoje serce razlije v naročji Jezusovem? ako si misli, da so njene molitve slabe in premalo goreče, ali ne najde, ko se s serci družbenikov zedini, v tem veliko moči? in da sme upati, da bo ljubeznjivi Zveličar ob smertni uri sam prišel jo tolažiti v sveti zadnji popotnici, in da ji bo s tem obilno povernil te ure, katere je v njegovi sveti pričujočnosti molila?

Po vsakem delu premišljevanja nekoliko postoj, ves v duhu zbran, da boš slišal, kaj ti bo Jezus v sercu govoril, in da te bo njegova luč popolnoma razsvetlila.

Kadar pride čas, da nehaš moliti, prosi Gospoda, da ti pregreške (med molitvijo storjene) odpusti; zahvali se mu za vse njegove milosti in dobrote. — Ponovi še enkrat svoje storjene sklepe in namene. — Prosi ga, naj te blagoslovi. — Obudi serčno in odkritoserčno

hrepenenje, se kmalo zopet verniti in uživati njegovo sveto pričujočnost. — Priporoči se Materi Božji in angeljem, ki ga častijo.

Med to uro je tudi zelo koristno moliti molitve v čast sladkega serca Jezusovega, litanije presv. Rešnjega Telesa in daritve Jezusove z molitvami in pesmi; tudi naj se duhovno sporočilo sv. Jederti pristavi.

Stori tudi to sporočilo, kadar te kakšna bolezen zadene; če ga zavoľjo slabosti ne moreš sam brati, naj ti ga kdo drugi bere, in pri vsakem stavku reci: „Resnično, to je moja želja, to moje hrepenenje“. Posebno prijetno dobro delo za Jezusa je, da ga spremljamo, kadar ga k bolnikom nesejo. Ta sveta navada prinese veliko dobička. Skaže se s tem posebna ljubezen do bližnjega, ki se ima ravno v večnost preseliti; storimo se dalje s tem vredne posebne milosti, da bi tudi mi srečno ob svoji smertni uri za popotnico prejeli svojega Boga, in si zaslužímo pri družih enako ljubezen v takih okoliščinah; zadnjič se obogatimo z zakladi svete cerkve, ker si ude-

ležimo odpustkov, ki se za to delo ljubezni delijo.

Šesto poglavje.

Molitve.

Jutranja molitev.

V imenu Boga † Očeta in † Sina, in sv. † Duha. Amen.

**Češčeno in hvaljeno naj vedno bo, pre-
sveto Rešnje Telo.**

O moj večni Gospod in Zveličar! Ki si v presvetem Rešnjem Telesu kakor Bog in človek resnično pričujoč, ozri se name, ki v ponižnosti svojega serca pred tvojim božjim veličastvom klečim in te v začetku dneva, katerega mi je tvoja dobrotta zopet dodelila, priserčno prosim, da me blagosloviš. Hvalim te in te poveličujem zavolj tvoje neskončne lepote, in se ti zahvalim, da si me preteklo noč z očetovsko ljubeznijo varoval in ohranil

Moje serčno veselje je biti pri tebi in ti pred sedežem tvoje milosti svoje češčenje precej v začetku dneva darovati. Sklenem ga z vsem drugim češčenjem, kar ti ga bo po vsem kerščanskem svetu danes in vselej darovanega, sklenem ga z vsemi sv. mašami, katere se bodo danes od solnčnega vzhoda do zahoda darovale; sklenem ga tudi z vsem češčenjem, katerega ti bodo danes in vekomaj kori angeljev in svetnikov prepevali in z njimi tudi jaz prepevam: Svet, svet, svet si Gospod Jezus Kristus, nebo in zemlja sta polna tvojega veličastva!

Za svoje in vsega sveta grehe ti darujem, o pravični Bog! presveto Rešnje Telo in Kri Jezusa Kristusa našega Zveličarja. Naj njegovo zasluženje zakrije naše dolgove in nam dá moč se za naprej vsacega tudi naj manjšega greha varovati. Dodeli mi gnado, da te prav spoznam, potem te bom tudi bolj in bolj ljubil.

O moj Bog! v tebe verujem; poterdi me v svoji sv. veri; v tebe upam, stori vedno močnejše moje upanje; tebe ljubim, vnemaj vedno bolj in bolj v mojem

sercu ogenj svoje ljubezni. Žal mi je, da sem kdaj tvoje ljubeznjivo serce z grehom žalil in terdno sklenem ti zvestejše služiti; daj mi gnado, da vedno nad svojimi grehi jokam in z resnično pokoro zanje zadostujem. Terdno sklenem, danes in ves čas svojega življenja vse svoje misli, besede in dejanja le v tvojo čast in slavo obračati; vse naj se zgodi zavolj tebe samega; naj ti bo ta moj dar prijeten in meni za čas in za večnost koristen. Ta svoj namen sklenem z nameni sv. cerkve in z Jezusovim v presv. Rešnjem Telesu. Svet in njegovo poželenje naj nimata deleža na meni. V tvojem svetem imenu, o Jezus! hočem vsako leto začeti, opravljati in končati, potem bo gotovo tebi v čast. O ne zapusti me nikdar, varuj me greha in podpiraj mojo slabost s svojo dobrotljivo roko.

O Marija, Mati ljubezni in usmiljenja in moja dobrotljiva pomočnica! prosi zame revnega grešnika, da se poboljšam, podpiraj me s svojo mogočno prošnjo, uči me ti Jezusa prav častiti in ljubiti. Sveti Jožef, sv. angelj varuh, in vsi moji

nebeški prijatelji prosite zame in za vso sv. cerkev, da bi po vašem izgledu danes Boga častili. Nesite vse naše molitve in dobra dela pred sedež božje milosti in sprosrite nam obilnost nebeškega blagoslova pri vseh naših opravilih.

Ti pa, ljubeznjivi Jezus, v presvetem Rešnjem Telesu pričujoč! blagoslovi mene in vse verne iz tega svojega sedeža ljubezni in usmiljenja, da bodo vsa naša dela in opravila s teboj začeta, opravljana in končana; ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom in sv. Duhom, Bog vekomaj. Amen.

Večerna molitev.

V imenu Boga † Očeta in † Sina, in sv. † Duha. Amen.

Presveta nerazumljiva sv. Trojica! v tvojem svetem imenu sem današnji dan začel, v njem ga tudi želim končati. Glej v ponižnosti svojega serca se ti zahvalim za vse dobrote, kar si jih meni in vsem stvarem danes dodelil, in za odvernjenje vseh nadlog, katere bi nas bile brez tvojega varstva zadele. Združim

pa svojo zahvalo z vsemi angelji in svetniki in z vso sv. cerkvijo, da bo dopadljiva pred tvojim sv. obličjem. O kako ti morem tolike dobrote poveriti? Glej darujem jih v tvojo čast in vse moje dušne in telesne moči, katere si mi ti dal in mi jih vedno ohraniš, naj bodo tebi posvečene, da jih nikdar v tvoje razžaljenje obračal ne bom.

Ali, gorje meni! če se nazaj ozrem na pretekli dan; zopet mi očita moja vest, da sem tebe, moj ljubeznjivi Stvarnik, večkrat z grehom žalil in se tvojih dobrot nevrednega storil! O usmiljeni Oče! nikar me ne zaverzi; prizanesi mi, svojemu nehvaležnemu otroku, ki svoje zadolženje spozná in te s skesanim srcem odpuščenja prosi. O naj mi tvoje usmiljenje dodeli odpuščenje preden pride dan, ko bom pred tvojo oestro sodbo stopiti mogel, in ko ne bo nič več odpuščenja, ampak le oestro kaznovanje vsacega tudi naj manjšega greha. Pošlji mi, o dobrotljivi Jezus, svojega sv. Duha, da razsvetli z žarkom svoje milosti tamne in skrite kote mojega serca, da vse svoje grehe in slaba nagnjenja prav spoznam in v

življenji zanje zadostim, da bom v večnosti brez zadržka tvoje obličje gledal in užival.

(Sprašaj si potem prav natanko svojo vest čez božje in cerkvene zapovedi, čez lastne in ptuje grehe, čez zamudo dobrih del in posebno tudi čez dolžnosti svojega stanu; sodi se tukaj, da tam sojen ne boš, in potem reci s skesanim srcem:)

O moj ljubeznjivi Jezus! več nisem vreden se tvojega otroka imenovati, ker ti toliko dobrot le z nehvaležnostjo in z razžaljenjem povračujem. Ali vendar se ne morem ločiti od tebe in ne grem spred tvojega obličja, dokler se me ne usmiliš in mi mojih grehov ne odpustiš. Saj si tudi devet in devetdeset ovčic zapustil in si šel zgubljenih iskat; glej tudi mene je greh premagal; o podpiraj me z svojo mogočno roko, da za naprej z večo gorečnostjo tebi služim in dopadem. Terdno sklenem, te nikdar več ne razžaliti, in svest sem si, da me bo tudi tvoja roka milostljivo podpirala. O blagoslovi moj dobri sklep in stori, da ga vedno zvesto spolnujem. Amen.

O Marija, moja usmiljena in dobrotljiva Mati! ker je moja prošnja vsa slaba

in revna, bodi ti moja besednica pri Jezusu, tvojemu ljubemu Sinu. Prosi ga zame, da preden spat grem, naj se me usmili in me zopet za svojega otroka vzame in mi vse grehe odpusti. — Ti pa moj zvesti varuh in tovariš, angelj božji, ki me povsod spremljaš, prosi zame, da bi za naprej zvestejši Bogu služil. Čuj pri meni, da ga to noč in ves čas življenja nikdar več ne razžalim in se enkrat s tabo pri njem vekomaj veselim. — Sveti Jožef, sveta Barbara, sv. Terezija in vsi svetniki, ki ste posebno Jezusa v presv. Rešnjem Telesu častili in ljubili: prosite zame, da bi ga tukaj vredno užival in se z vami pri njem veselil vekomaj. Amen.

Jezus, Marija, Jožef! vam izročim svojo telo in svojo dušo; vaš sem živ in mertev, zdaj in vselej!

Češčeno in hvaljeno naj vedno bo, presveto Rešnje Telo! Amen.

Duhovno poročilo ali duhovni testament pred presvetim Rešnjim Telesom.

V imenu presvete Trojice! Amen.

Ker revni grešnik vem, da bom mogel umreti, in ker mi je moja smertna ura neznana, odločim in povem pred tvojim obličjem, o presveta Trojica in pred vsemi trumami zvoljenih, zdaj, ko se še popolnoma zavem, svojo zadnjo voljo, in kako želim živeti in umreti. Kakor si sprejel, nebeški Oče! z neskončnim dopadajenjem molitev svojega božjega Sina, ko je na Oljski gori na svojih kolenih izročil vse svoje zasluženje v prid svete cerkve, tako sprejmi tudi dobrotljivo mojo zadnjo voljo, in naj bo dopadljiva pred tvojim obličjem.

Pervič: Zročim ti, o presveta Trojica, svojo dušo in svoje telo, vsa dobra dela, kar sem jih ves čas

svojega življenja storil. Večna hvala ti bodi, o Bog, da si me z umom in pametjo obdaril, da si me v zakramentu sv. Kersta prerodil, da me posvečuješ v svetih zakramentih in me z obilnostjo svoje milosti na duši in na Telesu bogatiš.

Drugič: Tebi samemu, o moj Bog in Gospod! izročim vse milosti, kar sem jih na duši in na telesu od tebe prejel: spoznam, da po svoji neskončni dobrotljivosti in na prošnje svojih svetnikov, si mi brezštevilo več dobrot skazal, kar sem si jih zaslužil.

Terdno verujem in spoznam pravo sveto vero, katero sem pri svetem kerstu prejel, vse kar ena veleva sploh in v vsakem posebnem členu, ravno tako, kakor to veruje in spozná sveta cerkev, in pripravljen bi bil raji svojo kri preliti, kakor le enega teh členov zatajiti. To svojo

vero izročim, o moj Bog! v tvoje vsegamogočne, modre in dobrotljive roke, da se do moje smertne ure cela in popolnoma ohrani.

Vse svoje grehe sploh in posamezno, kar sem jih od svoje mladosti do tega hipa in kakorkoli si bodi storil, sovražim in čertim, in iz čiste ljubezni do tebe, o dobrotljivi Bog! jih serčno obžalujem in jih veliko veliko bolj obžalovati hrepnim. V zadostenje pomanjkanja svojega kesanja ti darujem žalost, katero je imel tvoj edinorojeni Sin nad grehi vsega sveta.

Ker pa vse moje zadostovanje ni nikdar zadosti, si iščem pomoči v neskončnem zasluženji Jezusa Kristusa, in darujem ti vse njegove britkosti, kar jih je preterpel od svojega rojstva do smerti na križi, ko je glavo nagnil in svojo dušo zročil.

Ponižno te prosim odpuščenja

tudi za vse, katere sem kdaj z besedo ali z dejanjem razžalil. Tistim pa, ki so mene kakorkoli si bodi razžalili, vse razžaljenja iz serca odpustim, kakor je Jezus Kristus na križi odpustil vsem svojim sovražnikom, in je Očeta zanje prosil.

Vem in spoznam, da zavolj svojega zasluženja ne morem upati v nebesa priti: zatorej pa tudi ne stavim svojega zaupanja vanje, ampak v zasluženje in terpljenje tvojega božjega Sina in v pomoč božjih izvoljenih.

Izročim se popolnoma vsega, kar sem in kar zamorem, v tvojo presveto voljo in v tem hrepenenji prosim, naj se nad mano vedno popolnoma spolnuje, in naj jo spolnujem jaz v vseh svojih okoliščinah.

Ljubim te, o Bog, moja Ljubezn! in želim te ljubiti vekomaj, ker neskončno si vreden vse ljubezni,

zavolj svoje nezmerne popolnomasti in zavolj svojega večnega veličastva. Ker te pa po vrednosti ljubiti ne morem, te prosim, pomagaj ti, kar meni ni mogoče in ljubi se samega sebe, ker le ta ljubezen je tebe vredna.

Zadnjič naznanim, da je moje hrepenenje umreti kakor pravi katoličan, previden s svetimi Zakramenti sv. pokore, presv. Rešnjega Telesa in poslednjega olja. Želim in hrepenim tudi deležen biti vseh svetih maš, molitev in prošenj, kar se jih bo opravljalo do konca sveta. Prosim te, ljubi Jezus in Zveličar, da to mojo daritev ti namesto mene daruješ, v žgavni dar in v vedno zado- stovanje za moje brezštevilne grehe. Tudi te prosim, daj moji duši v nje- nih zadnjih britkosti le en sam zdi- lje, kakoršne je tvoje v britkost vtopljeno serce imelo v zadnjih te- žavah, in le eno kapljico tvoje pre-

drage kervi, in zagotovljeno mi bo moje zveličanje. Amen.

Pečat in podpis sporočila.

Pred tvojim obličjem torej, o presveta Trojica, in pred vsemi nebeškimi trumami, spoznam in zagotovim, da vse, kar je v tem sporočilu, je moja zadnja in resnična volja, moj zadnji terdni sklep, po katerem želim živeti in umreti.

Priserčno te torej prosim, preljubi Jezus, da to moje zadnje sporočilo dobrotljivo sprejmeš; da ga poterdiš in mu prideneš podpis svojega presvetega imena, pa tudi znamenje svojih svetih peterih ran, da so mu namest pečatov. — Tudi tebe, o prečista Devica Marija, prosim, in vas, zvoljeni božji, in naši dobrotljivi varhi, bodite priče tega mojega zadnjega sporočila.

V spričevanje resnice ga nevredni

služabnik božji sam z lastno roko podpišem.

Očitno zadostovanje Gospodu našemu Jezusu Kristusu v presvetem Rešnjem Telesu.*)

V imenu Boga Očeta, in Sina in sv. Duha. Amen.

Preljubeznjivi Zveličar! v svoji prečudni, nezapopadljivi ljubezni do nas prideš z nebes k nam in se zapreš v Zakrament presv. Rešnjega Telesa na altariji, da si nam vedna daritev nove zaveze, nedolžno Jagnje za odpuščenje naših grehov, nebeška hrana našim dušam, naš ljubeznjivi Zdravnik, naš dobrotljivi Gospod, naš mogočni Srednik, naš priserčni Oče. Ali gorje nam! s koliko nehvaležnostjo ti vse te neskončne dobrote povračujemo?

---

*) Se moli ob shodih vsaki mesec, pred zadnjim blagoslovom (žegnom).

Na kolena se veržem pred tvoj sveti altar, kjer si ravno tako resnično pričujoč, kakor v visocih nebesih in ti očitno zadostujem za vso nečast in za vso nehvaležnost, kar jo tvoje serce tukaj preterpeti mora.

Naj ti bo ta moja molitev očitno zadostovanje, preljubeznjivi Jezus! za vse razžaljenje, kar si ga prestal v Zakramentu presvetega Rešnjega Telesa, v Zakramentu ljubezni; očitno zadostovanje za grozovitne božje rope, ki so se kdaj na tem, tebi zdaj tako dragem kraji godili.

Odpusti, o Gospod! odpusti toliko kristjanom, ki nate pozabijo, ki te zatajujejo, ki te žalijo, ali te tako slabo pripravljene brez vsega sadú prejemajo! Odpusti tudi mnogim krivovercem, ki te zaničujejo, grešnikom in vsem, ki od svete vere odpadajo in te preganjajo.

Prizadevati si hočemo, kolikor

nam je mogoče, z gorečnostjo svoje ljubezni zbrisati njih zaničljivo ravnanje, s katerim tvoje sveto ime žalijo. O kako srečni bi bili, o Jezus! ako bi mogli s svojo pobožnostjo za tvojo čast popraviti njih hudobije, ako bi jih mogli zbrisati s svojo gorečnostjo, ali jih omiti s svojo kervjo! Dodeli nam, ljubi Zveličar, vendar vsaj gnado, da te prav pri-serčno, prav goreče in prav stano-vitno ljubimo!

O prečista Devica, naša dobrot-ljiva in ljubeznjiva Mati! tvoje neo-madežvano serce naj nam odpre ča-stito in presladko serce tvojega bož-jega Sina Jezusa Kristusa. Amen.

Izročanje Jezusu Kristusu v pre-svetem Rešnjem Telesu.

Na kolenih pred tvojimi nogami, o presladki Jezus! in gnan od serč-nega hrepenenja ti tvojo ljubezen

povračevati, se ti darujem in posve-
tim popolnoma vsega v Zakramentu
presvetega Rešnjega Telesa. — Moja
želja, moj nepremakljivi sklep je, te
častiti v tem Zakramentu ljubezni
in skerbeti, da bi te tudi drugi ča-
stili. Zatorej te ponižno prosim za-
volj tvojega presvetega serca, sprejmi
dobrotljivo v daritev polno prijetnega
duha ta moj sklep, ki ga pred tabo
storim; in ker si mi dal gnado hre-
penenja ti ga darovati, ne odreci
mi je, ga tudi spolnovati, do svo-
jega zadnjega zdihljeja. Amen.

(Mehlinški škof so sto dni odpustkov
vsem in kolikorkrat to molitev ponovijo,
podelili 5. prosenca leta 1859.)

Sedmo poglavje.

O daritvi svete maše.

Kako moramo sv. mašo slišati.

Kdor hoče sv. mašo prav slišati, naj počasi in mirno premisli, kar je bilo od pomena delov sv. maše rečeno in naj sklene svoj namen z namenom mašnikovim, in ker sta naj imenitniša dela sv. maše povzdigovanje ali posvečenje in zauživanje (ker posvečenje obseže presv. Rešnje Telo v pomenu daritve, zauživanje pa v pomenu zakramenta), je treba zraven na to gledati:

1. Kadar greš v cerkev z namenom sv. mašo slišati, moraš iti zbran in s pobožnostjo polno duhovnega veselja, in premisli, da greš k svetemu opraviilu, ki je Bogu neskončno dopadljivo in častito; v večji slavo mu je namreč, kakor mu jo more ves človeški rod dati; da greš k božji službi, ki našemu Gospodu Jezusu Kristusu več veselja in radosti pripravlja, kakor vse stvari, in da greš zadnjič k sv. opraviilu, ki te preobilno

deležnega storí zasluženja Jezusove smerti, in ti dodeli naj večih zakladov milosti božje in duhovnega bogastva.

2. Kadar v cerkev stopiš, se pokropi z blagoslovljeno vodo, obudi živo vero in žalost nad grehom, tvoje serce naj presunejo čutila naj globokejše ponižnosti, in z očmi sv. vere poglej presveto in prečastito sv. Trojico, ki pričakuje svete daritve, ki ji bo v naj večí čast, katera se ji skazati more. Poglej trume angeljev in arhangeljev, kerubinov in serafinov, ki vso cerkev napolnujejo posebno pa svetišče, kjer mašnika s čutili naj večé ponižnosti in naj večega spoštovanja obdajajo. Posnemaj jih, posebno pa svojega dobrega angelja varuha, katerega ti je Bog dal, in ki si ga na svoji strani lahko misliš in misliti moraš; v takih mislih poklekni na obe kolena, spodobno in pobožno, ne govori in ne oziraj se okoli sebe, da bi gledal, kdo pride in gre. „To solnce božje pravice, ki ga po besedah sv. Janeza Krizostoma, še celó angelji le trepetaje gledajo, zavoljo prečudne svetlobe njegovega veličastva, mora s svojim bliščem otamniti

vse drugo, mora naše dušne in telesne oči tako terdno nase navezati, da nič drugega ne vidimo, in da nas vsaka stvarica motiti ne more.

3. Ko si svoje telo in svojega duha tako uravnal, prosi naj prej od Boga odpuščanja svojih grehov, in zatorej moli z mašnikom očitno spoved z ganjenim in potertim srcem, da se tako s čistim srcem pripraviš udeležiti se daritve sv. maše. Potem daruj sv. mašo v tiste namene, ki so bili že spredaj imenovani, in za katere je bila postavljena. Mašnik, kakor namestnik človeškega rodú in posebno katoliških kristjanov, daruje Bogu daritev sv. maše, da ga v imenu vseh počasti, ga spozná začetnika Gospoda in zadnji namen in konec vseh reči; on prosi odpuščanja grehov, s katerimi ga dan na dan žalimo; se mu zahvaljuje za vse dobrote in ga prosi nove pomoči za vse potrebe. O ko bi pač vsak pričujoč ravno te namene pri sv. maši imel! O potem bi zamogli tudi še drugih milost od Boga prositi, zase, za svoje sorodnike, za svoje prijatelje in neprijatelje, za pravične in za grešnike, za verne duše v

vicah, in zadnjič častiti, hvaliti in prositi Boga za vse, kar njemu dopade.

Kadar mašnik sv. hostijo povzdigne, jo daruj nebeškemu Očetu iz ravno tistega namena kakor on, in do Očenaša obudi v svojem sercu posebno dejanje vere, češčenja in poveličevanja Jezusovega, obžaluj svoje grehe, zahvali se mu za prejete dobrote, prosi ga novih, in moli še druge take molitve, ki morejo Bogu našo daritev dopadljivo storiti, naj bo to v zvezi z našimi potrebami, ali naj zadeva božjo čast; moli tudi, da naj nam Bog vse dodeli, za kar ga prosimo.

4. Po očenašu se pripravljaj na duhovno obhajilo, ki je jedna naj imenitnejših vaj v duhovnem življenji, in ki napolni dušo z silo veliko milostmi in s pravo nebeško tolažbo.

Da boš duhovno obhajilo prav in dobro opravil, moraš živo spoznati, da nisi vreden Jezusa v presv. Rešnjem Telesu prejeti in v resnici zaužiti Telo Gospodovo; potem obudi serčno hrepenenje ga zaužiti in z ljubezni vnetim srcem reci s hlapci Jobovimi (31, 31.): „Kdo nam dá od njegovega mesa, da se na-

sitimo?“ Kdo mi dá tega nebeškega mesa, Telesa mojega Gospoda, da se bom z njim nasitil? Daruj mu to hrepenenje in reci mu, da bi ga rad spolnil, ako bi ti bilo le mogoče; da pa prejmeš Gospoda kolikor zamoreš vredno, se k temu pripravljaj in obudi terdno vero v resnico te skrivnosti, obžaluj svoje grehe, obudi dejanje upanja in ljubezni i. t. d.

S tako pripravljenim srcem naj bo vsak med mašnikovim obhajilom, ker on nadomestuje pričujoče in jih tako rekoč v sebi združi, naj prosi Gospoda, da bi se ponižal do nas priti, nas obiskati in prebivati v naših srcih. Ko si to storil, si misli Jezusa pričujočega v svojem sercu; zahvali se mu in obudi ravno tista čutila, kakor kadar ga v presv. Zakramentu prejmeš, in ki se tam dobijo; s tem se končá duhovno obhajilo, in če se tako opravi, obrodi veliko obilniši sad, kakor pri veliko vernih, ki ga v presv. Zakramentu pa le slabo pripravljene prejmejo.

Ker je sv. maša, kakor smo slišali, Bogu naj prijetniša, zanj naj častitljivša in za nas in za vso sv. cerkev naj ko-

ristniša daritev, je prelepa navada sv. cerkve, jo vsak dan in tudi večkrat med dnevom Bogu darovati; z njo daruj tudi vse druge, kar se jih po svetu bere, in se jih bo bralo do konca svetá. Dalje je posebno koristna pobožnost za verne, ki mej svetom živijo, da skerbijo, da se sv. maše zanje berejo; in kadar kdo kaj cerkvi dá, naj gleda posebno na to, da bo dal take reči, ki se za opravljanje te sv. skrivnosti potrebujejo in ki zadevajo Telo in Kri Gospodovo; če pa sami ne morejo nič v dar prinesti, naj k temu kolikor morejo pomagajo. Tako je sv. Venceslav, češki kralj, pozabil tako rekoč na svojo kraljevo čast, ali prav za prav je hotel prav očitno pokazati svojo pobožno vnemo za povzdigo sv. vere in je ob žetvi sam pšenico žel, in ob branji ali terganji sam grozdje nabiral, kar se ga je za sv. mašo potrebovalo.

Zjutranje posvečenje sv. maše.

Vsegamogočni Gospod in Bog!
ozri se name, ki klečim pred tvojim
obličjem, da bi potolažil tvojo jezo

in počastil tvoje božje veličastvo v imenu vseh tvojih stvari. Ali kako morem to storiti, ker sem sam reven grešnik? Toda vendar morem in hočem to storiti, ker dobro vem, da si dal svojega edinega Sina iz ljubezni do nas; vem, da se je ta naš ljubi Zveličar samega sebe daroval na križi, in da se še zdaj vedno daruje na altarjih v naše zveličanje. Torej ves v grehih, pa serčno skesan, ves reven, pa bogat v Kristusu, pridem pred tvoje obličje, se sklenem z gorečnostjo angeljev in vseh svetnikov, z gorečimi željami Marijinega prečistega serca, in ti darujem v imenu vseh stvari vse sv. maše, kar se jih daruje, kar jih je bilo darovanih, in kar se jih bo še darovalo do konca svetá. Tudi želim to svoje posvečenje vsak hip današnjega dné in ves čas svojega življenja ponav-

ljati, da tvojemu neskončnemu veličastvu spodobno čast in hvalo dajem, da potolažim tvojo jezo, da zadostujem za naše velike in brezštevne grehe, da se ti zahvalim za tvojo dobroto, kolikor je v moji moči, in da sprosimo tvojo milost sebi, vsem grešnikom, vsem pravičnim živim in mrtvim, vsi tvoji sv. cerkvi, posebno njenemu vidnemu poglavarju Rimskemu papežu, zadnjič tudi vsem razkolnikom, krivovercem in nevernikom, da bi se spreobrnili in tudi oni dosegli večno življenje. Amen.

Posvečenje sv. maše med darovanjem, ali po povzdigovanji ali pa pred mašnikovim obhajilom.

Nebeški Oče, posvetim ti daritev, katero ti je tvoj preljubi Sin Jezus Kristus za nas daroval, in ki jo na altarjih ponavlja; darujem

ti jo v imenu vseh stvari in z njo ti darujem tudi vse sv. maše, kar jih je bilo darovanih, in kar se jih bo še po vsem svetu darovalo. Darujem ti jih, da tvoje veličastvo po dolžnosti počastim in molim, in da mu dolžno hvalo skažem, katero njegove neskončne dobrote od mene tirjajo; darujem ti jih v potolaženje tvoje jeze, ki sem jo s svojimi grehi zdražil, in da tvoji sveti pravici po vrednosti zanje zadostim; zadnjič, da sprosimo tvojo milost zase, za sv. cerkev, za vse ljudi in za verne duše v vicah. Amen.

Molitev, prav koristna med sveto mašo ali ob uri molitve.

O moj sladki Jezus! ti mi vedno skazuješ svojo ljubezen: od vekomaj sem ti bil pri sercu in bolj ljubljene od tebe, kakor brezštevilni svetovi, katere bi bil lahko ustvaril,

pa jih nisi hotel. In ko sem hodil kakor slep po poti, ki pelje v večno pogubljenje, se je tvoje serce usmililo nesreče svoje nehvaležne stvari. Tvoje usmiljenje me je spremljalo po vseh potih mojega življenja neprenehoma, ti si me klical in k sebi vabil; ponižal si se do moje revščine, vzel si nase mojo natoro z njenimi slabostmi; vzel si nase moje grehe, in dolžnost zanje zadostiti s težavami svojega življenja, z britkostmi svojega terpljenja, in z grenkostjo svoje sramotne smerti, ki jo še vedno na naših altarjih ponavljaš, ki so podoba križa, na katerem si svojo sveto dušo izdihnil; in vse to si storil, da si si utolažil svojo neizmerno ljubezen do mene, in da si doveršil mojo imenitnost in mojo srečo.

Naj te premišljuje kakor Boga ali kakor človeka, v času ali v

večnosti, v nebesih ali na zemlji: nikdar nisi nič opustil in zamudil, kar bi bila mogla naj bolj popolnoma in naj bolj goreča ljubezen od tebe pričakovati; zapustil si celó vso svojo čast in vse svoje nebeško veselje, in dal si svojo čast in svoje življenje, da si mene osrečil. Svojo mogočnost, svoje bogastvo in svojo ljubezen le v moj prid obračaš, ker ponižal si se celó v podobe sv. Zakramenta, da moreš v moje serce priti, da prevzameš vso mojo dušo, in da se z njo popolnoma skleneš.

O edinorojeni Sin božji! ker si vse zame storil in terpel, ker si me z vsemi svojimi dobrotami obogatil, me ljubiš res do konca in čez vso mero!

Po svoji neskončni modrosti in mogočnosti se zadnjič še samega sebe daš, se z mano popolnoma

skleneš, prevzameš vso mojo dušo in tvoje življenje je moje življenje.

O visoka, o nerazumljiva povzdiga moje grešne duše! Daj mi milost, o moj Jezus! da v tvoji ljubezni živim, in da v nji in zanjo umerjem. Amen.

Opomba. Te molitve naj se molijo več mesecev zaporedoma, ali vsaj naj se s tem namenom darujejo vsak dan vse svete maše, kar se jih bere, kar jih je bilo branih, in kar se jih bo še bralo do konca svetá.

Sv. oče papež Pij IX. so v svojem pismu od 30. kimovca 1859. l. dodelili 300 dni odpustkov vsem, ki eno teh molitev v katerem koli si bodi jeziku vsaj s skesanim srcem molijo; in popolnoma odpustek tistim, ki jo vsak dan meseca molijo, enkrat v mesecu, kadar sv. Zakramente sprejmejo, svojo farno ali kako drugo cerkev obiščejo in molijo za mir med vladarji, za zatiranje krivoverstva in za povikšanje svete cerkve. Ti odpustki se morejo tudi vernim dušam v vicah v prid darovati.

Molitve pri sveti maši.

Perva sv. maša.

V čast presv. Rešnjemu Telesu.

Začetek sv. maše.

Vsegamogočni večni Bog, nebeški Oče! ker je po naukih sv. cerkve daritev sv. maše, ki jo je tvoj ljubi Sin postavil, tvojemu božjemu veličastvu neskončno prijetna, in mu je v naj večji čast in slavo, in ker ona sama te po vrednosti častiti in povikševati more: je moje serčno hrepenenje ti jo z mašnikom z vso svojo pobožnostjo darovati, ker moja edina in goreča želja je, te viditi češčenega in po-

vikševanega. Z njo ti darujem tudi vse druge sv. maše, ki se bodo danes po vesoljnem svetu brale. O da bi mogel obuditi ljubezni vnetih duhovnov, kakor moreš ti iz kamenja obuditi Abrahamu otrok, da bi ti darovali vsaki dan z največo gorečnostjo to sveto daritev, obuditi bi jih hotel precej ta trenotek! Ali ker mi to ni dano, te prosim, Oče vse svetosti! prosim te v imenu Jezusa tvojega ljubega Sina, razlij po svoji neskončni milosti v serca vseh mašnikov, ki bodo danes to tebi tako prijetno daritev darovali, duha svoje gnade in prave pobožnosti, da bodo vredno opravljali to nezapopadljivo skrivnost. Dodeli vsem tukaj pričujočim, dodeli tudi meni spodobno in pobožno biti pri tej sveti daritvi, in daj nam udeležiti se njenega sadú. Spoznam Bogu vsegamogočnemu,

Mariji prečisti Devici in vsem svetnikom svoje in vsega sveta grehe; položim jih na sveti altar, da jih ogenj te daritve popolnoma použije. **O** usliši mojo prošnjo! usliši jo zavolj tiste ljubezni, ki je zaderževala roko tvoje jeze, da ni udarila hudobnih rabeljnov, ki so na Kalvariji križali tvojega edinega in naj ljubeznjivšega Šina, našega Gospoda Jezusa Kristusa. Amen.

E v a n g e l i j.

O moj dobrotljivi Bog! pred tvojim svetim obličjem spoznam v ponižnosti svojega serca neskončno dobroto, da sem v sveti katoliški veri rojen, in da si me toliko zmot obvaroval, v kateri so celi narodi zakopani.

Serčno se ti zahvaljujem za to tako veliko dobroto in te ponižno prosim, daj mi gnado, da tudi po na-

ukih svete vere živim, da se je nikdar ne sramujem, če bi tudi zanjo terpeti in umreti mogel. Posebno te pa prosim, o Jezus! obudi v mojem sercu in v sercih vseh ljudi prav živo vero v tvojo sveto pričujočnost v presvetem Zakramentu Rešnjega Telesa. Daj nam milost, da bomo vedno za tvojo čast v tej presveti skrivnosti goreli, in jo po vsi svoji moči tudi med drugimi razširjali, da bomo vredni tukaj in v večnosti tvojim zvestim služabnikom prišteti biti in se pri tebi veseliti in te uživati vekomaj. Amen.

(Kadar mašnik vero moli, moli tudi ti apostoljsko vero in prosi Boga, da bi ti jo v sercu pomnožil in tudi vsem, katerim še ni prisvetila luč prave svete vere, v njih sercih prižgal.)

D a r o v a n j e.

O dobrotljivi nebeški Oče! sklenem se z ljubeznijo tvojega edino-rojenega Sina, s tisto neizrekljivo

ljubeznijo, s katero ti je svojo neskončno zahvalo, prečudne čutila svojega presvetega serca daroval; darujem ti vse dobrote, kar sem jih prejel ves čas svojega življenja od tvoje nezapopadljive dobrotljivosti: da ti tedaj skažem vso svojo hvaležnost, ti jih darujem na tem altarji z zasluženjem in z vsemi popolnostmi tvojega božjega Sina v daritev večne zahvale; darujem ti prvič svoje, če tudi omadeževano in z grehom ognjušeno serce; ali potopim ga v sv. kelih, da se tam za večno življenje omije, in s serčnim zaželenjem, da bi bilo deležno blagoslovov in molitev, ki se bodo nad njim opravljale, in da bi se spremenilo in za tvojo sveto ljubezen vnelo, kakor se bo spremenilo vino v kri tvojega ljubega Sina Jezusa Kristusa. Da to milost dosežem, se sklenem z hvaležnostjo

in ljubeznijo, s katero ti je tvoj ljubi Sin daroval vse svoje terpljenje; z njim ti darujem tudi jaz na sv. altarji vse težave, kar jih je kdaj poslalo meni ali drugim ljudem v zveličanje tvoje očetovsko serce; sprejmi s sv. daritevjo tudi ta moj dar, naj ti bo prijeten in naj pripomore k našemu zveličanju.

Zadnjič se sklenem s sveto udanostjo tvojega preljubega Sina; darujem se ti in se vsega v tvojo sveto voljo udam, in serčno želim, da se po meni in nad menoj, in v vsem, kar mene zadeva, vedno tvoja naj ljubeznjivša volja spolnuje. Zatorej ti izročim, o Kralj vseh kraljev in moj Gospod! vse kar sem in kar imam, svoje telo in svojo dušo, da se vsega v tvojo službo posvetim in v čast tvojega naj častitljivšega veličastva. Amen.

Kadar pravi mašnik: „*Molite bratje!*“
odgovori s služabnikom:

Naj sprejme Gospod iz tvojih
rok to daritev v čast in slavo svo-
jega imena, v prid vsacega zmed
nas in v blagor svoje sv. cerkve.

Tihe molitve.

O ljubeznjivi Oče! poglej z vi-
socega sedeža svojega veličastva,
z visocih nebes, kjer kraljuješ, na
to daritev, katero ti tvoja sv. ne-
vesta, naša mati sv. katoliška cer-
kev po rokah mašnikovih daruje!
Naj moč, ki jo ta daritev v sebi
ima, odverne od nas šibo tvoje jeze,
katero smo si s svojimi brezštevil-
nimi grehi zaslužili. V svojem imenu
in v imenu vseh vernih ti jo tudi
jaz, tvoj nevredni služabnik, da-
rujem; tebi, ki si Bog življenja in
resnice. Sprejmi jo z dopadajenjem
sklenjeno z zasluženjem svojega

preljubega Sina in z vsemi zakladi sv. cerkve, za odpuščenje mojih brezštevilnih grehov, razžaljenj in zamud in za vse verne kristijane žive in mertve, da bi nam bila vsem v obilen dobiček za večno življenje. Amen.

S a n k t u s.

O preljubeznjivi Jezus! jaz te molim, častim in povikšujem in sklenem to svoje češčenje s tistim, katerega si presveta Trojica sama daje, in ki se potem razliva na prečisto Devico Marijo, na angelje in na vse izvoljene, ki združeni in z enim glasom z neizrekljivo radostjo neprenehoma prepevajo na svetu nepoznane pesmi, ki nebesa razveseljujejo, pesmi češčenja, slave in zahvale.

O dodeli v svoji neskončni dobrotljivosti, da se naši glasi tudi

pridružijo tem nebeškim trumam, in da tudi mi z njimi neprenehoma prepevamo: Svet, svet, svet je Gospod vojskinih trum; čast Bogu na višavah; češčen bodi, ki pride v Gospodovem imenu; čast Bogu na višavah!

Prosi ga tudi za odpuščenje svojih zanikernost, rekoč: Sveti nebeški Oče! Darujem ti to molitev v povikšanje tvoje časti in tvojega veličastva, združeno s petjem nebeških trum in s češčenjem vse zemlje in vseh družih stvari. Sprejmi jo dobrotljivo na prošnjo Jezusa Kristusa svojega ljubega Sina. Vse kar ti njegove svete roke darujejo, ti je neskončno dopadljivo. O zatorej dodeli, da mi bodo po ravno tem tvojem Sinu, ki ga tako serčno ljubiš, vsi moji grehi odpuščeni in vse moje zanikernosti popravljene.

Pred povzdigovanjem.

O vsegamogočni Bog! glej začne se spolnovati čudopolna skrivnost, katere ne morejo ne kerubini ne serafini, in nobena druga nebeška moč razumeti, ker le ti sam spoznaš neskončno obširnost te ljubezni, ki te priganja, se vsak dan na altarji darovati svojemu nebeškemu Očetu v dar češčenja in zadostovanja. Tudi vsi angelji častijo to skrivnost tvoje svete ljubezni, utopljeni v naj globokejo ponižnost. Oni se veselijo, ker vidijo svojega Kralja in Gospoda, ki so ga enkrat videli priti iz neizrekljive ljubezni odrešit človeški rod, zopet priti na altar zagotoviti njegovo zveličanje, in se skrit pod slabe podobe kruha in vina, za kar ga njegovo ljubezni vneto serce priganja.

O dobrotljivi Jezus! delo, ki ga

bodeš kmalu spolnil, ima neskončno vrednost, in zasluži toliko spoštovanja, da mi moja slabost in moja nevrednost ne dopusti, da bi svoje oči povzdignil, in se nanjo oziral. Potopiti se hočem torej v naj večo globočino ponižnosti, da se v nji očistim, in tam pričakujem tvojega sv. blagoslova. O da bi Bog hotel, o moj preljubeznjivi Jezus! o da bi mu dopadlo, da bi tudi jaz vredno posnemal to tvojo sveto daritev, in da bi obrodila obilnost sadu, ki ganjena neskončna vrednost tirja. Gotovo, vsako delo, naj bo še tako težavno, mi bo lahko, da le to dosežem.

Usliši, o ljubeznjivi Jezus! mojo molitev in dodeli, da te ta mašnik tako daruje in tako sv. mašo opravlja, da bo imela naj obilniši dobiček za vse žive in mertve. Amen.

Češčenje svete hostije pri povzdigovanji.

Pozdravljam te, o presladki Jezus! s čutili naj globokejše ponižnosti in te molim in častim!

Udari se trikrat na persi in reci:

O Jezus, usmili se me! O dobrotljivi Jezus, prizanesi mi! O najljubeznjivši Jezus, bodi mi revnemu grešniku milostljiv!

Češčenje presv. kervi pri povzdigovanji.

Pozdravljam te, o predraga kri mojega Gospoda, in te častim z naj priserčnišo ljubeznijo.

Udari se trikrat na persi in reci:

O sveta kri, operi me! O draga kri, cvet ljubezni, očisti me! O neprecenljiva kri, upij zame k Bogu tvojemu Očetu, da se me usmili.

Po povzdigovanji.

Oče vse svetosti! ker je tvoj edinorojeni Sin na altarlji zdaj res-

nično pričujoč, in se je samega sebe dal v dar za naše grehe, se sklenem z njegovo ljubeznijo, s tisto ljubeznijo, s katero se ti je nekdan na križi in zdaj na altarji daroval, in ti darujem njegovo presveto Telo in njegovo predrago Kri, njegovo človeško in njegovo božjo natoro, njegove čednosti in popolnosti, njegovo terpljenje in njegovo smert. S tem neskončnim zakladom sklenem in združeno darujem, vse čednosti, zasluženja in milosti prečiste Device Marije in vseh Svetnikov, kakor tudi dobra dela vseh ljudi in ves zaklad svete cerkve.

Darujem ti to daritev zase, za svoje bližnje, za svoje prijatelje, posebno za I. I.; za vse verne žive in mertve, posebno za I. I., in te ponižno prosim, sprejmi jo dobrotljivo v zahvalo za vse dobrote, kar si mi jih na duši in na telesu do-

delil; naj nam ta daritev sprosi vseh potrebnih milost, da bomo vsega hudega rešeni, kar nam je škodljivega na duši za njeno zveličanje, in na telesu; naj nam bo zastava popolnoma odpuščenja in popolnoma zadostenja za vse naše grehe in zamude; da se po njej, v njej in z njo vsa hvala in čast daje tebi, o Bog, vsegamogočni Oče v edivosti sv. Duha vekomaj. Amen.

Potem moli z mašnikom Očenaš in ga s sv. Jedertjo daruj za vse grehe udov svete cerkve, kar je Bogu neskončno dopadljivo in reci:

O predobrotljivi Jezus! darujem ti to molitev, katero si nas sam učil in se sklenem s tistim naj popolniši namenom, s katerim so jo tvoje sv. usta v naše zveličanje molile, potem ko si jo bil v svojem presladkem sercu posvetil. Darujem ti jo za odpuščenje vseh grehov in v zadostenje vseh zamud, kar se

jih je ves človeški rod v svoji slabosti zadolžil, ali iz nevednosti ali iz hudobije proti tvoji neskončni vsegamogočnosti, nedosegljivi modrosti in nezasluženi dobrotljivosti, in proti tvoji nezmerni ljubezni. Amen.

Jagnje božje.

Jagnje božje! usmili se nas, in daruj se samega sebe Bogu, svojemu Očetu, s čutili svoje božje pohlevnosti in poterpežljivosti, da poplačaš vse naše zadolženje!

Jagnje božje! usmili se nas, in daruj se samega sebe Bogu, svojemu Očetu, z vso britkostjo svojega terpljenja, da nas popolnoma z njim spraviš.

Jagnje božje! usmili se nas, in daruj se samega sebe Bogu, svojemu Očetu, z vso ljubeznijo svojega svetega serca, da nam sprosiš vse dobrote, kar jih potrebujemo. Amen.

Zauživanje.

O Gospod! nisem vreden, da me zemlja nosi, vendar zavolj samega sebe mi odpusti moje grehe.

O Gospod! nisem vreden, se imenovati tvojo stvar, vendar prizanesi mi moja zadolženja do tebe, zavolj svojega britkega terpljenja.

O Gospod! nisem vreden, izgovarjati tvojega presvetega imena, vendar zavolj neskončne vrednosti te sv. daritve me napolni z obilnostjo svoje gnade. Amen.

Potem opravi duhovno obhajilo z besedami sv. Jederti in sv. Mehtilde, rekoč:

O studenec življenja in milosti! glej me pred tvojimi nogami; prinesel sem tvojemu neskončnemu bogastvu slabo darilce svoje revščine in potrebe; nimam drugzega kakor solzico, da pade v to nezumno morje; ona ti pokaže, kako sem in bom vedno skesan in gan-

jen zavolj svoje velike nevrednosti; lačna bi se mogla verniti moja duša od te nebeške večerje, katere se nikdar nasititi ni mogoče. O zatorej te prosim, moj ljubi Stvarnik in Odrešenik! pripravi ti v svoji dobrotljivosti ta trenutek moje serce s svojo vsegamogočno modrostjo in s presladko in priserčno ljubeznijo svojega serca, da te bom vredno sprejeti mogel, da boš v meni začeti in delati mogel, kar si od vekomaj v meni po svojem dopadajenji storiti sklenil. Amen.

Po zauživanji.

Glej, o nebeški Oče! naša ljuba mati sv. cerkev, ti je darovala na altarjih daritev neskončne vrednosti, katero si nam sam iz nebes poslal in ji namenil, da se za nas daruje. Sprejmi jo torej dobrotljivo in s tisto neskončno ljubeznijo, ki je

vnemala tvoje očetovsko serce, ko je tvoj ljubeznjivi Sin zapustil našo revno zemljo, se vernil v tvoje nebeško kraljestvo in daroval tebi, svojemu nebeškemu Očetu, sad svojega svetega včlovečenja, daroval pred tvojim obličjem svoje častite rane, katere je prejel na svojem svetem Telesu. O ne obračaj, preljubeznjivi Oče! o ne obračaj svojih oči nikdar od teh svetih ran, in spomni se vedno neskončnega zadostenja, katerega si za naše grehe prejel. Zavolj te nekervave daritve se usmili mene, vseh grešnikov in vseh vernih živih in mertvih. Skaži nam svojo milost, daj nam svojo gnado, dodeli nam odpuščenje naših grehov in večno življenje. Amen.

Blagoslov.

Blagoslovi me, o dobrotljivi Jezus, s svojo vsegamogočno roko!

navdaj me s svojo modrostjo, napolni mi serce s svojo sladkostjo, vleci me za sabo, skleni se dobrotljivo z manoj vekomaj! Amen.

Ko mašnik bere besede: „In Beseda je meso postala“ i. t. d. se prikloni in reci s serčno hvaležnostjo:

Zahvaljujem se ti, o dobrotljivi Jezus! da si se iz ljubezni do mene včlovečil.

Druga sv. maša.

Pripravljanje.

Prečastiti in pravi veliki duhoven Jezus Kristus, ti si svojemu nebeškemu Očetu daroval čisti, neomadežvani dar za nas grešnike; ti si nam svoje meso v jed in svojo kri v pijačo zapustil, ki se dan na dan v tvoji sveti cerkvi ponavlja. Uči me, svojega nevrednega služabnika, da bi mogel pri tej ne-

skončni skrivnosti s tako pobožnostjo pričujoč biti, da bi bil nje-nega preobilnega sadu deležen. Dodeli mi duha prave pobožnosti, da ti z mašnikom tudi jaz tvojega preljubeznjivega Sina in z njim tudi samega sebe s čistim srcem darujem, da me moč te daritve vsega prerodi in očisti, da me kaplja Jezusove rešnje kervi doleti in zveliča. — O Marija, Mati Jezusova, prosi ti zame, potem sem si svest, da bo obilni sad te naj svetejše daritve tudi meni v zveličanje. Sprosi mi milost, da bom vseh posvetnih misel prost s popolnoma zbranim duhom te svete skrivnosti premišljeval in tako tvoje in tvojega ljubega Jezusa milosti in ljubezni deležen. Amen.

Začetek sv. maše.

Jezus, moj ljubeznjivi Zveličar!
Povabiš me v svoji neskončni do-

broti v svoje svetišče, da bi te pravi kruh življenja in hrano svoje duše častil. O da bi moje serce čistost vseh angeljev in svetnikov imelo, kako bi bil potem vesel in srečen! Ali spomin na moje grehe, ki jih ves skesan spoznam in obžalujem me teži in le zaupanje v tvoje neskončno usmiljenje mi daje moč in serčnost se v ponižnosti tvojemu naj svetejšemu obličju približati. O ne zaverzi me, in na prošnjo Marije, tvoje in moje ljubeznjive Materice in na prošnje vseh svetnikov me vzemi med svoje služabnike in napolni me s prav gorečo ljubeznijo do tebe. Naj bo moje serce tvoje prebivališče, potem bo tudi moje življenje z vsemi čednostmi oplešano in vreden bom te naj svetejše skrivnosti presv. Rešnjega Telesa častiti in zauživati. Poln zaupanja se ti tedaj približam in ti obljubim

vedno zvestobo in ljubezen. Ozri se name in očiščen bom vseh grehov in daj, da me sladkost tvoje ljubezni tako prevzame, da mi bo vse posvetno veselje, ki me je do zdaj od tvoje ljubezni odvräčevalo, pusto in ostudno, da bom le tebe ljubil in se le v tebi veselil. Usliši, usliši me, o moj Jezus! in usmili se me!

Gloria.

Napolni me, o Bog! s svojim sv. Duhom, da bom z angeljskimi kori tvojo čast prepeval in deležen veselja in miru, katerega nam le ti dajati moreš. Večna slava naj ti bo v tvojem nebeškem veličastvu, pa tudi tukaj na sedežu ljubezni v presvetem Rešnjem Telesu od vseh stvari. Naj se razširja tvoja čast po vsem stvarjenju in naj zbriše pravo čiščenje tvojega presladkega imena vso nečast, kar si jo kdaj

od svojih sovražnikov prestati mogel in jo še vedno terpiš. O naj se jim nikdar ne pridružim, ampak naj vedno le za tvojo čast živim in gorim. Podpiraj me s svojo močno roko, da ne omagam, in ta nebeški Kruh naj me redí, da bom močan zoper vse tvoje sovražnike, in da bom tukaj in v večnosti za Te in s Teboj živel vekomaj. Amen.

Molitev.

O Bog! ki si nam v prečudnem Zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega Telesa in tvoje Kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi občutimo. Spomni se v svoji ljubezni vseh naših potreb in potreb vse tvoje sv. cerkve. Naj obilnost tvoje milosti posebno tudi tistim pomaga, za katere smo moliti dolžni,

da bomo vsi tvoji zvesti otroci in enkrat pri tebi srečni vekomaj. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Berilo in evangeli.

O moj dobrotljivi Zveličar! Pri-serčno se ti zahvaljujem, da sem v sveti veri rojen in izmed toliko družih izvoljen se tvojega otroka imenovati. Zahvaljujem se ti pa še posebno, da me s svojim svetim Telesom in s svojo predrago Kervijo za večno življenje pokrepčuješ. **O** daj mi pomoč, da vedno bolj v sveti veri rastem, te vedno bolj in bolj ljubim in se tako vrednega storim obljub, ki me pri tebi čakajo, deležen biti. V tvoji sveti veri želim živeti in umreti in tvoj biti vekomaj. Amen.

V e r a.

O moj ljubeznjivi Jezus! Tvoja sveta vera je tisti zaklad, za ka-

terega si naj bolj prizadevati moram. O naj tedaj vse rad zapustim in tudi svoje življenje dam, da le ta biser najdem in ohranim. Posebno te prosim, ohrani in oživi bolj in bolj v mojem sercu vero v tvojo resnično pričujočnost v presvetem Rešnjem Telesu, da bo ta vera vedni studenec prave goreče ljubezni do te neskončne skrivnosti, ki je moje edino zaželenje za čas in za večnost. Amen.

Darovanje.

Ko so se približali zadnji trenutki, ki si jih še med svojimi dragimi učenci preživel, si jim hotel v svoji neskončni ljubezni še samega sebe v veden spomin zapustiti, in to si storil pri zadnji večerji, ko si kruh in vino v svoje sveto Telo in svojo sveto Kri spremenil. Glej ljubeznjivi Zveličar,

ravno zdaj se obhaja na altarji ta sv. spomin, ko tvoj služabnik in namestnik to sv. daritev ponavlja. Sprejmi toraj dobrotljivo te darove in z njimi tudi naša serca, katera ti skesana in ljubezni goreča s to sveto daritvijo sklenjena darujemo, da ti bodo tudi dopadljiva in le za tvojo čast vneta. Pripravi si jih Ti po svojem dopadajenji, prenovi jih s svojim svetim Duhom in sprejmi jih na prošnje, Marije, naše ljube Matere in vseh nebeških prebivalcev, kakor dobro dišeči dar, in naj ti bodo posvečene za vse večne čase. Amen.

S a n k t u s.

Združeni v ljubezni z vso tvojo sveto cerkvijo in s trumami angeljev in svetnikov spoznamo tvojega veličastva neskončno visokost in ji prepevamo večno čast in slavo.

O Jezus, ki si si na naših altarjih svoje prebivališče zvolil, sprejmi naše češčenje tukaj na tem sedeži ljubezni in usmiljenja s tolikim dopadanjem, kakor ga v nebesih sprejemaš in naj se rosa tvojega blagoslova od tod obilno razliva čez vse tvoje otroke, da ti bomo vedno zvestejše služili in vedno bolj dopadli. Svet, svet, svet naš Gospod in Bog v presvetem Zakramentu! Naj se razlega tvoja čast in slava po vsem stvarjenji vekomaj! Amen.

Pred povzdigovanjem.

Sliši in usliši, o nebeški Oče! glas naše prošnje, katero ti v ponižnosti svojega duha darujemo. Ozri se, o Jezus, milostljivo na svoje otroke in ne zapusti svoje ljubljene neveste svete cerkve, katero si si s

svojo kervijo pridobil. Varuj jo in daj ji rast med neverniki in krivoverci, spreoberni vse grešnike, in daj prav živo gorečnost svojim služabnikom. Stori deležne te sv. daritve vse, kateri so tukaj pričujoči, pa tudi vse, ki so z nami v duhu združeni in posebno za kogar smo moliti dolžni ali se v naše prošnje priporoča. Naj bo obilnost tvojega zasluženja vsem studenec tolažbe in pomoči, katere potrebujejo, in daj nam milost s to tvojo pomočjo zvesto delati za nebesa, da bo tvoje ljubeznjivo serce vedno češčeno in ljubljeno. O Marija, kraljica nebes in zemlje! Daruj ti vse te naše prošnje in še druge, ki bi jih bili pozabili, tvojemu ljubemu Sinu, potem jih bo gotovo uslišal. Glej približuje se, prišel bo na naš oltar in tje ti jih s svojimi serci položimo; o Marija, s tvojih rok jih bo

dobrotljivo sprejel; ljubljena Mati,
prosi za nas!

Povzdigovanje.

O mana nebeška, Jezus v presvetem Rešnjem Telesu! v Tebe upam, Tebe samega ljubim! Tvoj sem živ in mertev, zdaj in vekomaj! — Spoznam svojo ne vrednost, ker sem ves z grehom omadežvan in v grenkosti svoje duše ga obžalujem. **O Jezus, ne zaverzi me!**

O rosa življenja, presveta rešnja Kri Jezusova! operi me, zveseli me, zveličaj me! **O** naj te nikdar več ne žalim, naj te vedno častim in hvalim, ker po tebi mi je življenje in zveličanje došlo. Naj te časti nebo in zemlja vekomaj! **Amen.**

Po povzdigovanji.

Kolika bi bila moja nehvaležnost, o Bog! ako bi še kedaj grešil, ko

sem videl in spoznal, koliko si zame storil. O naj tega nikdar več ne pozabim, in naj me ta spomin vedno spremlja in greha varuje. Naj bo britkost tvojega terpljenja in tvoje smerti vedna bramba in sladkost moje duše, naj bodo tvoje svete rane moje vedno zavetje, in tvoje sveto Telo in sveta Kri moja moč in edina radost. Kako bi le mogel še kedaj žaliti tako ljubeznjivega Gospoda, kako povračevati toliko ljubezen z nehvaležnostjo! O moj Jezus! ti sam tega ne boš pripustil in boš moj terdni sklep s svojo vsegamogočno pomočjo podpiral.

Ali ljubezen me veže, tudi na ljube ranjke ne pozabiti. O usmili se jih dobrotljivi Bog, in komur še brani greh ali zanj zaslužena kazen, naj mu bo obilnost tvojega zasluženja studenec rešenja in veselja. Daj vernim dušam v vicah,

posebno tistim, za katere moliti me dolžnost veže, rešenje iz terpljenja. Naj jim bo posebno ta daritev svete maše v tolažbo in zveličanje, da bodo vredne te od obličja do obličja gledati in za nas revne grešnike prositi, da nas nevarno popotovanje življenja ne pogubi, ampak srečno pripelje v njih družbo v večno zveličanje, kjer te bomo častili in ljubili vekomaj. Amen.

O č e n a š.

O kako srečen sem, da te svojega očeta imenovati smem; kako srečen, da vem, da v nebesih, kjer kraljuješ, tudi meni prebivališče sreče in veselja hraniš. O naj bo tvoja oblast vedno mogočna čez moje serce in čez serca vseh vernih, da ti zvesto služimo in vselej dopademo. Ne glej na število naših grehov, ampak na obilnost zaslu-

ženja Jezusovega, ki je Jagnje božje, zaklano za odpuščenje grehov celega sveta. O naj njegova predraga kri tudi moje grehe zbríše!

Zauživanje.

O preljubeznjivi Jezus! ki si umerl za nas, da mi po tebi življenje imamo in ga nam tudi še vedno s svojim presvetim Telesom ohraniš in pokrepčuješ. Terdno verujem, da si tukaj resnično pričujoč in te v ponižnosti duha častim in molim. Spoznam svojo nevrednost se tvoji sveti mizi približati, vendar upam, da me ne boš brez vse milosti spustil, ampak se v duhu z menoj sklenil in me pokrepčal za boj z grehom in s skušnjavami. O moj Jezus! serčno obžalujem vse svoje grehe, in ti obljubim jim za vselej slavo dati in zanje po moči zadostovati. O

le pridi v moje serce, ki te ljubi in vedno bolj ljubiti želi in ne loči se od njega vekomaj ne. — Marija, moja ljubljena Mati in zvesta pomočnica! prosi ti zame, in daj mi Jezusa v moje naročje, kakor si ga dala Simeonu, in tudi jaz potem rad umerjem, ker smert me bo le v domovino moje prave sreče preselila. O Marija, o Jezus! le za vaji naj živim in umerjem, da bom živel z vama vekomaj! Amen.

Konec sv. maše.

Sprejmi, o nebeški Oče! to sveto mašo, pri kateri sem ravno bil, z dopadajenjem, ker glej tvojega ljubega Sina, in z njim samega sebe, sem ti z mašnikom daroval. Odpusti mi pomanjkanje pobožnosti, s katerim bi se bil utegnil zraven pregrešiti in dodeli mi milost, da bi vedno večí češčenje imel do te

sv. skrivnosti, in tako tudi vedno več sadú zraven zadobil. Ti pa, moj Zveličar! daruj se svojemu Očetu vedno za nas, in preden se ločimo spred tvojega obličja, nas še blagoslovi, da bodo vsa naša dela imela speh in vrednost za večno življenje. Tvoji smo in želimo biti vekomaj.

O Marija, tudi ti nas blagoslovi in ne nehaj za nas prositi, da se ne pogubimo, ampak se s teboj veselimo na vse večne čase. Amen.

Tretja sveta maša.

Za duše v vicah.

P r i p r a v a.

Predobrotljivi Bog, ti si Oče usmiljenja in tebi dopade, da smo

tudi mi, tvoji otroci usmiljeni, drug drugemu dobrotljivi. Zato nismo merzli in neobčutljivi, ko vemo, da na stotine naših bratov in sester v plamenu težkih vic k nam svoje roke povzdiguje in nas usmiljenja prosi. Kako pa bi jim ložeje pomagali, kakor s spravno Kervijo tvojega božjega Sina, katera pri sveti maši za žive in mertve k tebi, o nebeški Oče! za milost in odpuščanje veliko močnejši kliče, kakor je nekdam kri Abeljnova na maščevanje upila? Sprejmi toraj dopadljivo, o usmiljeni Oče! to sveto mašo in vse druge nepreštete daritve, ki se bodo danes po vsi široki zemlji opravile, v mir in pokoj terpečim dušam v vicah. Naj ti bodo vsi ti darovi v spravo, da ubogim dušam za pravico milost dodeliš, po Jezusu Kristusu, ki je naš Zveličar in večni srednik. Amen.

Kirije eleison.

Gospod, daj jim večni mir, in
večna luč naj jim sveti!

Tebi se spodobi hvalna pesem,
o Bog! na Sionu; in tebi naj se
opravi obljuba v Jeruzalemu. Usliši
mojo molitev; k tebi naj pride vse
meso! (*Ps. 64.*)

Gospod, daj jim večni mir in
večna luč naj jim sveti!

Gospod, usmili se jih! Gospod,
usmili se jih! Gospod, usmili se
jih! Kriste, usmili se jih! Kriste,
usmili se jih! Kriste, usmili se jih!
Gospod, usmili se jih! Gospod,
usmili se jih! Gospod, usmili se jih!

M o l i m o.

1. V dan pogreba. O Bog,
ki ti je lastno, vselej usmiliti se
in prizanesti, pohlevno te prosimo
za dušo tvojega služabnika I., ka-
tero si poklical s tega sveta. Ne

daj je sovražniku v roko, ne pozabi je do konca, temuč angelji naj jo spremijo in peljejo v rajsko domovino, da, ker je v te zaupala in verovala, ne okuša peklenskih kazni, temuč uživa večno veselje. Po Kristusu, Gospodu našem.

2. Za pokojne starše. O Bog, ki si nam zapovedal spoštovati očeta in mater, usmili se dobrotljivo duše mojega očeta in moje matere, in odpusti jim grehe; meni pa dodeli, da jih vidim v veselji večne bliščobe.

3. Za pokojnega mašnika. O Bog, ki si med apostolskimi duhovni svojega mašnika I. obdaril z mašnikovo častjo, dodeli, da bo tudi tam v večnosti prištet njihovi družini.

4. Za vse verne duše v vica h. O Bog, Stvarnik in Odrešenik vseh vernih! dodeli dušam

svojih služabnikov in služabnic odpuščenje vseh grehov, da milostljivo odpuščenje, katerega so vselej želeli, po bogaboječih prošnjah dosežejo. Kateri živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

B r a n j e.

„Bratje, glejte! skrivnost vam povem: Vsi bomo sicer vstali, toda izpremenjeni ne bomo vsi. Naglo, ko bi z očmi trenil, na poslednjo trobento (ker zapela bo trobenta), in mertvi bodo vstali nestrohljivi in mi se bomo izpremenili. To trohljivo namreč mora obleči nestrohljivost, in to umerljivo mora obleči neumerljivost. Kedar bo pa to umerljivo obleklo neumerljivost, takrat se bodo spolnile besede, katere so pisane: Požerta je smert v zmagi: Smert! kje je tvoja zmaga? Smert! kje je tvoje zelo? Zelo smerti pa

je greh, moč greha pa postava. Bogu bodi hvala, kateri nam je dal zmago, po Gospodu našem Jezusu Kristusu“. (*I. Kor. 15, 51—57.*)

Gospod, daj jim večni mir, in večna luč naj jim sveti! Večen spomin ima pravični in obrekovanja se mu ni bati.

O Gospod, reši duše vseh pokojnih vernikov vsake grešne vezi! Pošlji jim v pomoč svojo milost, da bodo vredne spoznane, ubežati sodbi tvojega serda, in uživati zveličanje večne svetlobe.

Strašen dan bo dan plačila. —
Zemlja se bo v prah zdrobila, —
Priča David in Sibila. —

Grozen strah bo svet obdajal, —
Kadar bo sodnik prihajal; — K
ostri sodbi človek vstajal. —

Glasno bo trobenta pela, —
Mertvim po grobéh donela; — K
sodbi vstati vsem velela. —

Smert, natura bo stermela, —
Kadar stvar bo oživela; — Pred
sodnika bo hitela. —

Bukve bodo prinesene, — Dela
bodeš bral storjena, — Dobra vsa
in nepoštена. —

Tedaj bo sodnik se vsedel, —
In karkolj je kdo naredel, — Vse,
vse celi svet bo zvedel. —

Kam se revež čem podati? —
Kje zavetnika iskati? — Komaj
dobrim bo obstati. —

Kralj nezmerne visokosti! —
Reši svoje brez vrednosti, — Reši
v moji me slabosti! —

Truden hotel si hoditi, — Za-me
svojo Kri preliti; — Daj k zve-
ličanju to biti. —

Svet' sodnik povračevanja, —
Daj nam milost odpuščenja — Še
pred dnevom maščevanja! —

Da sem kriv, to sam spriču-
jem; — Sam pred sabo se sra-

mujem; — Pa zanesi, Bog! zdi-
hujem. —

Rane grešnici zacelil; — To-
lovaja si zveselil; — Si tud' meni
up dodelil. —

Nisem vreden odpuščenja, —
Vender Bog pomilovanja! — Varuj
ognja me jokanja!

K ovcam deni me ovčico; —
Preč od kozlov sirotico, — Me
postavi na desnico. —

Ko zaveržene preklete — Pah-
nil v ogenj boš ujete, — Deni
takrat me med svete! —

Prosim te, o Jezus mili! —
Serca revnega se usmili; — Skerbi
za-me v smertni sili! —

Dan jokanja bo in straha, —
Ko bo grešnik vstal iz praha, —
Šla na sodbo duša plaha. —

Ti, o Bog! mu usmiljen bodi!
— Milo ga, o Jezus! sodi! —
Duše v večni pokoj vodi! — Amen.

Sveti evangelij.

Svetega Janeza V. pogl., od 25. do 29. verste.

Tisti čas je Jezus judovskim množicam to govoril: „Resnično, resnično vam povem, da pride ura in je že zdaj, ko bodo mertvi slišali glas Sinu Božjega; in kateri bodo slišali, bodo živeli. Kakor ima namreč Oče življenje sam v sebi, tako je tudi Sinu dal, imeti življenje v samem sebi. In mu je oblast dal, tudi sodbo delati, ker je Sin človekov. Ne čudite se temu; ker ura pride, ob kateri bodo vsi, ki so v grobéh, slišali glas Sinu Božjega. In bodo prišli, kateri so dobro delali, v vstajenje življenja, kateri so pa hudo delali, v vstajenje obsojenja.

Darovanje.

O Gospod Jezus Kristus, kralj veličastni! reši duše vseh vernih

mertvih kazni spodnjega sveta, in iz te globoke ječe reši jih levu iz žrela, da jih brezno ne požre, in da ne padejo v temo, temuč da jih vojvoda, sveti Mihael, spremi v sveto luč, katero si nekdam obljubil Abrahamu in njegovemu zarodu.

V. Hvalivne daritve in prošnje ti darujemo, o Gospod! Sprejmi jih za duše tistih, katerih se danes spominjamo. Dodeli, o Gospod, da iz smerti gredo v življenje, katero si nekdam obljubil Abrahamu in njegovemu zarodu.

V. O Gospod, daj jim večni mir; in večna luč naj jim sveti.

V. Odrešenik vseh vernih duš, pošlji jim svetega arhangelja Mihaela, da jim razterga verige teme, in jih pelje v naročje Abrahamovo, v večno svetlobo.

V. V duhu ponižnosti in s potertim srcem te prosimo, sprejmi

nas, o Gospod! Naj bo naša daritev pred tvojim obličjem taka, da dopade tebi, Gospod Bog!

Neskončno dobri in usmiljeni Bog, glej! mi ti danes darujemo tvojega preljubljenega Sina in vse zasluženje njegovega življenja in terpljenja in njegove smerti. Tudi ti darujemo neskončno zasluženje preblažene Device Marije in vseh svetnikov; potem vse priserčne molitve, katere bo milijonov pobožnih serc danes za duše v vicah opravilo. Nobenega teh darov ne boš zaverigel ti, ki si ljubezen in dobrota sama. Za terdno se zanesemo, da boš danes vsem terpečim dušam milost in usmiljenje dodelil; da jih boš veliko v nebesa k sebi poklical; da boš mnogim terpljenje polajšal, mnogim prikrajšal. O Oče usmiljenja, o Bog tolažbe, priserčno te prosimo, napravi danes splošno ve-

selje v prestrašni ječi očiščevanja, nam pa dodeli veselo upanje, da je našem ljubim bratom in sestram v kerščanski ljubezni pomagano. Amen.

S v e t o.

Svet, svet, svet si ti o Bog vojskinih trum! Trikrat sveto ti kličejo vsi angelji v nebesih; tudi mi, tvoji otroci, te na zemlji častimo; in duše v vicah pričujejo tvojo neskončno svetost; ker ravno tvoja svetost jih zaderžuje, da ne vidijo tvojega preblāženega obličja, dokler niso popolnoma očiščene vsega naj manjšega madeža. O Gospod, naj se tresemo pred tvojo svetostjo, da se v svetem strahu varujemo vsacega greha in bežimo pred njim. Ubogim dušam v vicah pa milostljivo odpusti dolg, katerega so s svojimi grehi v tem živ-

ljenji storili, po neskončnem zaslu-
ženji tvojega Sina, našega Gospoda
in Zveličarja. Amen.

Med povzdigovanjem.

**O Jezus, bodi milostljiv ubogim
dušam v vicah!**

O Jezus, usmili se jih!

O Jezus, odpusti jim vse kazni!

O presveta Kri, očisti jih!

O presveta Kri, reši jih!

**O mogočna Kri, pelji jih v
nebesa! Amen.**

Po povzdigovanji.

O Božji Zveličar Jezus Kristus,
tvoje presveto Telo, katero si nek-
daj na križi v zveličanje sveta v
smert dal, je zdaj v podobi Kruha
na altarji pričujoče v pravni dar
za naše grehe; in tvoja presveta
Kri, ki je nekaj na Golgati iz
tvojih pekočih ran tekla, in k ne-

beškemu Očetu za nas uboge greš-
 nike na milost in usmiljenje upila,
 je zdaj tu na altarji v podobi vina
 v spravno Kri nove in večne za-
 veze. Ti pa, o Jezus, ti večni
 veliki duhoven, daruješ skrivnostno
 svoje Meso in svojo Kri svojemu
 nebeškemu Očetu ne le za vojsko-
 valno cerkev na zemlji, ampak ti
 se daruješ po mašnikovih rokah
 Bogu vsegamogočnemu tudi za ter-
 pečo cerkev, za duše v vicah. O
 ti nam daš v sveti maši svojo pre-
 drago Kri, da jo mi, kot vodotoč,
 napeljati zamoremo tje v kraj ter-
 pljenja, v kraj očiščevanja, da po-
 gasne ogenj, v katerem uboge duše
 neznanu terpijo. Zato se zaupljivo
 oberremo k tebi, o Gospod, nebeški
 Oče, in te ponižno prosimo, naj se
 razlije in naj pokaže svojo neskončno
 moč ta presveta daritev našim bra-
 tom in sestram v kraji očiščevanja!

Ozdravi s Kervijo svojega Sina, tega Božjega Samarijana, njihove skeleče rane; zbriši zavoljo njega vse še ne poravnane dolgove, in dovoli jim, da skoraj smejo k tebi v večno veselje in te vekomaj gledajo, častijo in molijo. Amen.

Sveto Obhajilo.

Predobrotljivi Zveličar, ti si rekel: „Kdor je moje Meso in pije mojo Kri, bo vekomaj živel; moj Duh bo v njem, ga bo čistil, razsvetljeval, k vsemu dobremu napeljeval in uterjeval, in ga greha varoval“. Ta tvoja beseda se je resnično spolnila v tvojih svetnikih, ki so ravno v pogostni in vredni prejemi tvojega Mesa in tvoje Kervi k toliki popolnosti svojega življenja dospeli. Tudi nad nami se bo spolnila tvoja beseda, ako bomo imeli tudi mi tako sveto žejo in lakoto,

tako sveto hrepenenje po tej Božji večerji. O mi potem ne bomo obvarovani le velikih zadolženj, mi bomo tudi vedno bolj očiščeni svojih vsakdanjih pregreškov in slabosti. In ako tako storimo, bomo potolaženi pričakovali svoje smerti in tvoje pravične sodbe; ne bomo se bali večnega peklenškega ognja; upali bomo celo, da bodo časne kazni v kraji očiščevanja nam milo in na kratko odločene. O kako pač zdaj uboge duše v vicah gotovo prebitko obžalujejo, da te niso večkrat in pobožno v tem presvetem Zakramentu prejemale; njihovo terpljenje bi zdaj ne bilo tako veliko, ne tako hudo. Kar pa one zdaj nič več popraviti ne morejo, to jim ti zdaj v svojem neskončnem usmiljenji odpusti in to ti s svojim nezmernim zasluženjem nadomesti. O Gospod, ne spominjaj se lahkomiš-

ljenosti in mlačnosti, s katero so se v svojem življenji zakrivile, ampak glej gorečo ljubezen, s katero so te tvoji svetniki, naši bratje in naše sestre, vselej ljubili. Zavaljo svojega in njihovega zasluženja bodi milostljiv ubogim dušam; bodi milostljiv pa tudi nam, da vsi skupaj k tebi pridemo, te ljubimo in hvalimo z Bogom Očetom in s svetim Duhom na vekomaj. Amen.

Libera ali male bilje.

O. Reši me, o Gospod! večne smerti tisti strašni dan, kadar se bo treslo nebo in zemlja. Ko prideš z ognjem sodit svet.

V. Tresem se in se bojim, ko pride preiskovanje in prihaja jeza. Kadar se bo treslo nebo in zemlja.

O. Tisti dan, dan jeze, stiske in reve, dan veliki in pregrenki. Ko prideš z ognjem sodit svet.

V. O Gospod, daj jim večni mir, in večna luč naj jim sveti!

O. Reši me, o Gospod! večne smerti tisti strašni dan, kadar se bo treslo nebo in zemlja. Ko prideš z ognjem sodit svet.

Gospod, usmili se! Kriste, usmili se! Gospod, usmili se!

Oče naš . . .

V. Peklenskih vrat.

O. Reši, Gospod, njih duše!

V. Naj v miru počivajo!

O. Amen.

V. Gospod, usliši mojo molitev!

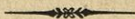
O. In moje upitje naj k tebi pride!

M o l i m o.

O Bog, iz čigar usmiljenja duše vernih počivajo, daj svojim služabnikom in služabnicam, kateri v Kristusu počivajo, milostljivo odpuščenje grehov, da od vseh pre-

greh odvezani, se s teboj brez konca veseliti zamorejo. Po ravno tistem Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Duše vseh vernih kristjanov naj po milosti Božji v miru počivajo! Amen.

Osmo poglavje.

O sv. spovedi.

Duhovni dobiček spovedi.

Opomba. Spoved iz pobožnosti se taista imenuje, kjer je človek pri nji v milosti božji, se le odpustljivih grehov od zadnje spovedi ali pa smertnih, že spovedanih grehov iz poprejšnjega življenja obtoži. Imenuje se tako zato, ker se takih grehov nismo spovedovati dolžni, ampak se le iz pobožne gorečnosti to storí.

Eden naj pripravniših pripomočkov zadobiti ves sad presv. Rešnjega Telesa, se udeležiti neskončnega zasluženja Je-

zusovega in priti prav globoko v njegovo sv. serce, je pogostna dobra spoved. Premislimo njen duhovni dobiček in bolj in bolj bomo po nji hrepeneli.

I. Nikdar ne gremo dobro pripravljene k spovedi, da bi dveh novih milost ne dobili, katere nam zakrament sv. pokore deli.

Toda govorimo najpred nekoliko od milosti sploh:

1. Milost je po besedah sv. aposteljna Petra nekakšen del božje natore, kakor on piše: „Gospod nam je naj večje in naj dražje obljube dal, da bote po njih deležni božje natore“. (2. Petr. 1, 4.) Z gnado se tedaj udeležimo svetosti, dobrote, čistosti in velikosti božje.

2. Z milostjo človek „samega sebe sleče in Kristusa obleče“, po besedah sv. Pavla (2. Kor. 3, 9.): „Živim pa, tode ne jaz; živi pa v meni Kristus“. (Gal. 2, 20.)

3. Iz milosti izvirajo vse dobrote in vsi darovi sv. Duha, da se v nas čeznatorno življenje začne.

4. Milost daje naši duši čeznatorno lepoto, ki jo Bogu dopadljivo stori, najde

nad njo svojo sladkost, in reči sme ona s prerokom Izaijem: „Dal mi je na glavo krono, obogatil me je z vsemi svojimi dragimi kamni in z vsem lišpom kakor nevesto“. (Iz. 61.)

5. Milost daje duši moč; ona jo stori „strašno njenim sovražnikom kakor zverstena vojskina truma“. (Vis. pes. 6.) — Ona stori, da je človek „delež božji in sodelež Kristusov“ (Rim. 8, 17.), in da zamore vse dobro storiti, po besedah sv. Pavla (Filip, 4.): „Vse premorem v njem, ki me močnega dela“. Ona mu ugladi pot proti nebesom, in stori jarm Gospodov sladak in lehak; ona mu razsvetli pamet, ogreje in poterdi voljo: „Z njo so mi vse dobrote došle“. (Modr. 8.) — Zatoraj jo moramo „više ceniti, kakor kraljestva in kraljeve sedeže, in bogastva moramo šteti kot nič v primeri z njo“. (Modr. 7.)

Ozrimo se zdaj nazaj na stopnje milosti:

Perva nova stopnja milosti, katero s sveto odvezo zadobimo, kadar je že naša duša v milosti božji, je pomnoženje posvečujoče milosti božje, povikšanje lju-

bezni in vseh družih čeznatornih čednost; naša duša se tedaj bolj in bolj serčno z Jezusom svojim nebeškim ženinom sklene, in Jezus ji dodeli v veči obilnosti delež zasluženja svojega življenja in svoje smerti. Ali kdo nam je v stanu imenovati duhovno bogastvo, ki ga obseže to bolj serčno združenje z Jezusom in to dobrotljivo udeleženje na njegovim zasluženji? Kdo bo popisal prečudna dela sv. Duha v taki duši? Njegove sladkosti, katere nas vsega učijo, obrodijo včasih v nji toliko čistost duha in tak nebeški mir, „da ves um preseže“ (Filip, 4, 7.); obilnost ljubezni, ki se v njenem sercu razlije, daje vsem njenim delom novo življenje, kar jim da veči zasluženje; in dalje z vsakim takim bolj zaslužnim delom si duša zasluži viši stopnjo v nebeškem kraljestvu.

Druga stopnja novozadobljene milosti daje duši novo čeznatorno moč, se v ljubezni božji ohraniti, skušnjave, katerim je naša slabost podveržena, premagovati, da več v greh nazaj ne pade, ali da vsaj število svojih malih, odpustljivih grehov zmanjša. Ona zadobi tudi

veliko večo urnost se v čednosti vaditi in se zatajevati, si serčno prizadevati za gorečnost v dobrem in dá usmiljeno serce, ter nas uči nedolžno živeti.

II. Spoved iz pobožnosti nas ovaruje bolj in bolj grehov, ki so nam bili že odpuščeni, do katerih pa še nagnenje imamo v svoji spačeni natori. — Ona nam zbriše odpustljive grehe, kar smo jih po zadnji spovedi storili, in ki smo se jih skesano spovedali ali vsaj to storiti želeli. In če prav prevdarimo, kdo more hudobijo malega greha samega na sebi in v njegovih nasledkih prav prevdariti? — Mali greh žali našega Gospod Boga; nasprotuje vsem popolnostim božjim; lepoto naše duše zakriva; človeka v veči padce vleče; zmanjšuje gnado in ljubezen božjo; nas zaderžuje v naši gorečnosti, ki nam jo Bog v svoji očetovski ljubezni deli; kliče čez nas velike kazni, ali že v tem življenji, vedno pa v prihodnjem. Večna kazen za greh namreč se nam po skesani spovedi odpusti; odpuščenje časnih kazen, katere smo si z grehi zaslužili je pa manji ali veči, kakor je grešnik za to pripraven.

III. Pri spovedi se pa ne prejme le zakrament sv. pokore, ampak dajejo se tudi lepi nauki, katere spovednik primerno obrača po potrebah duš, da jih vnema na poti popolnamosti z gorečnostjo, da jim daje pripomočke v roke, kako naj zatirajo v sebi tudi slaba nagnjenja, ki bi jih znale ob milost božjo pripraviti. Od druge strani pa, če spovednik najde srečne duše, ki so že v dobrem uterjene, jih more napeljevati, kako naj se v naj lepših čednostih vadijo in sicer v tacih, na katere se drugi le s strahom, ali vsaj brez gorečnosti do njih ozirajo, ker se jim pretežke zdijo.

IV. Nobeno poniževanje samega sebe ni naši natori tako težavno kakor ravno spoved; zato je pa tudi naj bolj zaslužno, posebno če spovedanec tudi take okoliščine greha opomni, ki ga še bolj ponižajo kakor greh sam; postavim da je to ali ono iz nevošljivosti ali nečimurnosti storil, ali ker je hotel se bolj pobožnega kazati kakor je v resnici, ali izakega drugzega slabega nagnjenja, kar si nekateri ljudje tako težko očitajo in tako težko spoznajo.

V. Skušnja uči, da kdor visoko vrednost zakramenta sv. pokore in milosti, ki se v njem dobivajo, prav spozná, je vsaj tisti dan, ko je bil pri spovedi, veliko bolj zbran in nase pazljiv, kakor druge dni, in se bolj greha varuje.

VI. Spoved je čudapolno pripravljaje za sv. obhajilo: S sveto odvezo si Jezus Kristus sam v sercih stanovanje pripravlja, on dušo vedno bolj in bolj očisti in jo svojemu sercu bolj prijetno naredi, ker jo deležno stori zasluženja svoje sv. kervi; on zlepša njena serčna čutila in njene pobožnosti; njemu dopade lepšati tempelj božji, kar bi imel vsak zmed nas biti (1. Kor. 3, 17.), in uterditi svoje kraljestvo v naših sercih. (Luk. 17, 21). Pri pogledu vseh teh čudežev se začudijo angelji in hvalijo v svojem veselji Gospoda, ki napolnuje pobožna serca z neskončnimi zakladi svoje sv. ljubezni.

O blagor spovednikom, ki so služabniki, opravljavci in sredniki, po katerih nam take nebeške gnade dotekajo! Po pravici jih imenujejo cerkveni učeniški nove Kristuse in prave Zveličarje sveta,

ker drugim odrešenje delé. Blagor pa tudi sto in stokrat blagor dušam vernih, ki si prizadevajo ne le pogostoma k spovedi hoditi, ampak se vselej tudi prav ojstro zanjo pripravljati, da prejmejo sv. odvezo kakor sv. vera tirja: z vsem zaupanjem, s hvaležnim in skesanim srcem, ne le v zadobljenje pravega serčnega miru, ampak da uživajo posebno duhovne dobičke, od katerih smo ravno govorili, da bi bili Jezusu Kristusu vedno bolj dopadljivi, in da bi v čednosti se vedno bolj uterdili in rastle.*)

Kaj je pa reči od tistih, ki se sami sebe goljufajo, in katerim je pogostoma spoved le nečimerno prazno zadostovanje, ki sami sebi dopadejo in tudi drugim dopasti želé, ki presojujejo čas, ki se jim odloči in godernjajo, če začne spo-

---

*) Sv. Katarina Sienska, in Šveska, sv. Karol Boromej in sv. Ignacij so šli vsak dan k spovedi, ne iz sitne negotovosti serca in vesti, ampak ker so hrepeneli čistost svoje duše ohraniti in povzdigniti. Sv. Frančišek Borgia je čistost vesti tako visoko cenil, da se je dvakrat na dan spovedal, preden je sv. mašo bral in preden je šel spat. Malo pobožnih redov je, da bi ne zapovedovali vsak teden k spovedi iti. Družba ali red Jezusov (jezuitov) opominja svoje ude, da naj gredo večkrat v tednu k spovedi.

vednik s časom skop postajati (to je, da jim ne dovoli tolikrat k spovedi priti, kakor bi radi imeli), ali če se dotakne ran njih revne duše? Kdor le iz navade in tje v en dan, brezmišljeno in merzlo pogostoma k spovedi hodi, naj bo prepričan, da ga to ne bo poboljšalo, ampak tičal bode vedno v svojih starih grehih. O naj bi taki ljudje dobro premislili žalostni stan svoje duše, in naj bi začeli iskati Gospoda s ponižnim in priprostim srcem! (Modr. 1.)

Izpraševanje vesti

pred tako iz pobožnosti storjeno spovedjo.

„Ni si treba veliko glave beliti, piše sv. Frančišek Salezij, če se ne moremo grehov spomniti, da bi se jih spovedali; ker neverjetno je, da bi duša, ki si pogostoma vest sprašuje, ne zapazila in se ne spomnila svojih večih grehov... Ne bodi preveč boječ, kar zadeva spoved malih nepopolnost in toliko odpustljivih pregreškov. Od njih lahko z Jezusom

govoriš in ga odpuščenja prosiš, kolikorkrat se nanje spomniš; ponižaj se v duhu pred njim, zdihni k njemu in vse je storjeno. Treba je, da se take majhne reči nekoliko močnodušno prenašajo, ker se jih oprostiti ne moremo; to so navadne slabosti naše popačene nature, kakor postavim terme, poželjenja, hrepenjenja, ki zdaj k žalosti, zdaj k jezičnosti vlečejo, in druge take slabosti, katerim smo in ostanemo podverženi dokler smo v tem minljivem, nestanovitnem življenji . . . . Vse to niso toliko grehi, ampak bolj britkosti in težave.“

Predolgo izpraševanje vesti duha zmeša in serce omrazi. Veliko jih preveč časa z izpraševanjem vesti zgubi; spustijo se v preiskovanje vsake majhne reči, zraven pa pozabijo svojo voljo prav urediti in se pripravljati za sv. odvezo. Poslušajmo, kaj tudi od tega pravi sv. Frančišek Salezij: „Ne mešaj pri spovedi neprostovoljnih čutil in skušnjav med prostovoljno storjene grehe; ker če se izpoveš: obtožim se, da sem imel zoper nekoga dva dni veliko skušnjav k jezi, pa nisem vanje privolil, glej, s tem si se

ene čednosti (zatajevanja svoje nagle natore) ne pa greha obtožil.“

„Izpusti pri svoji spovedi vse tako nepotrebno obtoženje, kakoršno je pri večih navadno: nisem Boga po dolžnosti ljubil, nisem s potrebno pobožnostjo molil i. t. d. S takim obtoženjem nič tacega posebnega ne poveš, iz česar bi spovednik stan tvoje duše izpoznati mogel. Tudi naj svetejši ljudje bi se mogli tega spovedovati, še celó vsi izvoljeni v raji, če bi bila zanje tudi spoved postavljena“. Treba se je izpraševati z mirnim srcem, brez posebne skerbí, brez boječnosti in dvomljivosti, ker spoved je postavljena, da nam našo vest umiri, ne pa da bi jo motila in mešala.

Dobijo se take revne duše, da ves za spoved odločeni čas v to obernejo, da se izprašujejo, iščejo in preiskujejo sè strahom svoje grehe, zraven se pa za kesanje, za terdni sklep poboljšanja ne zmenijo in nič ne mislijo na veliko dobroto svete odveze; one so kar vse utopljene v male posebnosti svoje revščine.

Obračaj tedaj brez boječnosti in

zmešnjave za izpraševanje vesti odločeni čas dobro in premisli:

1. Tiste svoje grehe, katere si zadovoljno in s premislekom storil.

2. Tiste grehe, katere si storil v takih rečeh in zoper take dolžnosti, ki so se ti posebno priporočale, ali kjer ti je milost navadno naj bolj očitala nezvestobo.

3. Tiste, ki so bili komu v pohujšanje, ali bližnjemu v škodo.

4. Tiste, ki si jih v poprejšnjem življenji večkrat storil in se je bati, da bi se vanje nazaj ne povernil.

5. Zadnjič tiste, ki sami na sebi niso veliki, ki pa kažejo kakšno veliko in nevarno strast, ker so njeni ostanki ali nasledki.

Vse druge grehe moramo prepustiti božjemu usmiljenju, in se jih sploh brez okoliščin obtožiti.

Kesanje pri taci iz pobožnosti storjenih spovedih.

Po izpraševanji vesti si moramo prizadevati grehe serčno obžalovati in terdno skleniti, se poboljšati; to je pri spovedi

naj imenitnejši, in od tod izvira obilen sad tega Zakramenta in vseh naših spovedi.

1. Ti praviš, da bi rad obžaloval svoje grehe, da ti pa ta milost dana ni. — Sv. Frančišek Salezij odgovori na to tako-le: „To ima pri Bogu veliko vrednost, da želimo kaj storiti, in ti že s tem greh obžaluješ, ko ga obžalovati želiš. Ti tega vselej ne občutiš, ali ogenj, ki je pod pepelom skrit, se ne vidi in ne čuti, in vendar je resničen“.

„Kesanje zavolj greha, pravi oče Kvadrupani, je prav za prav resnična volja storjene grehe obžalovati in sovražiti s terdnim sklepom jih ne več doprinašati“.

— Toraj solzé, zdihovanje, občutna žalost niso neogiblivo potrebna znamenja prave žalosti nad grehom. Zatoraj naj te to nikdar ne straši, da nimaš občutnega kesanja, in nikar se ne trudi siloma ga v svojem sercu obuditi. S tem se le duh meša, peha in mori; prizadevaj si veliko več svoje serce popolnoma umiriti; reci Bogu, poln ljubezni, da želiš, da bi ga nikdar razžalil ne bil, in da ga s pomočjo njegove milosti za naprej nikdar več žaliti

nočeš. Glej, to je žalost nad grehom, in za tako si moraš s pobožnim premišljevanjem prizadevati, posebno pa prosi Boga za pomoč, ker le on ti jo v sercu obuditi more.

2. Ti se pritožiš, da si vedno enak, in da nimaš nič dobička od svojih pogostnih spoved. Gotovo praviš ravno to od svojih obhajil. — Jaz bi pa vendar le rad vedel, kako to veš, da si zmiraj enak, in da nimaš od svojih pogostnih spoved in obhajil nobenega dobička? Ali je to tvoja reč „da sodiš sam sebe, ali spovednikova, ki ti vелеva, da ne odnehovati, ampak dalje iti, akoravno te to moti? Vedeti moraš, da ta dva božja Zakramenta velikokrat tako na skrivnem sad obrodita, da se komaj zapazi, kar milost dela navadno, da se ne vé ne kako ne kedaj, počasi kakor natora. — Verh tega je že to dobiček, da v večí in poprejšne grehe nazaj ne padamo. Ali ni že to velika milost, da smo brez smertnih grehov? Zdravila, ki bolezen odganjajo, niso nič slabeja kakor tista, ki zdravje uterjujejo. Dalje, se moč kesanja in terdnega sklepa tudi pri tistim pokaže, ki

je bil stokrat v nevarnosti grešiti, pa se je vendar štiri- ali petkrat premagal; ko bi se bil zanemaril in si vso prostost dal, ko bi bil manj k spovedi hodil, bi bil grešil, kolikorkrat bi bil priložnosti imel.

Kako naj se taka žalost čez greh obudi.

„Vprašaj, kako bi mogel v malem času žalost nad svojimi grehi obuditi? Povem ti, da skoraj nič časa ni treba, da se to dobro stori: drugega namreč ni treba, kakor se v duhu ponižnosti k nogam Gospodovim vreči in obžalovati, da smo ga razžalili“, piše sv. Frančišek Salezij.

Kdor ima živo vero; kdor spozná, kdo je Bog in kaj on zasluži; kdor pomisli nehvaležnost ga razžaliti, akoravno nam toliko milosti in dobrot daje; kdor prevdari škodo, katero z grehom svoji duši naredimo in kazni, katero si zaslužimo; kdor ima le nekoliko hrepenenja Jezusu Kristusu bolj dopasti: se mu žalost zavolj grehov, tudi še celó zavolj malih grehov, skoraj sama od sebe v sercu zbudi.

Odpuščanje malih grehov.

Sv. odveza nam dodeli odpuščenje vseh tistih malih grehov, katere obžalujemo, če bi tudi vsacega posamezno ne obžalovali. — Kdor bi se pa le odpustljivih grehov spovedal, in bi nobenega teh grehov ne obžaloval, bi sv. odveze ne dobil in zakrament sv. pokore bi se mu z njo ne dodelil, ker ni nič podlage za odvezo (smertnega greha in kesanja zavolj njega). Da se ta nesreča odverne, in da se boječe duše potolažijo, svetujejo zvedeni učniki dušnega življenja, da naj se konec spovedi še pristavi kak velik greh iz poprejšnjega življenja, od katerega smo prepričani, da ga obžalujemo, in da imamo terdni sklep se ga vedno ogibati. Grehi poprejšnjega življenja so vedno, če tudi ne potrebna, vendar zadostna podloga, da se sme sv. odveza dati.

Verh tega je treba, da se le poprejšnjih grehov obtožimo in zbudila se nam bo žalost tudi nad zdanjimi; ker vedno nam mora biti pred očmi, da se nam grehi, katerih dostojno in po njih

natori in vrednosti ne obžalujemo, tudi v Zakramentu sv. pokore ne odpustijo.

2. Ako smo pa male grehe prav nalašč in s premislekom storili, se sme reči, da se nam ne odpustijo, če ne občutimo pri njih spominu posebne in na nje obrnjene žalosti. Za odpuščenje malih grehov pa, katere iz slabosti storimo, je zadosti, da se naša žalost čez nje na vse sploh in na vsacega posebej raztegne, po njih natori in velikosti, in da se v sercu reče: „O da bi jih pač nikdar storil ne bil; kdaj bo prišel čas, da nikdar več svojega Gospoda žalil ne bom!“ (Grehi slabosti se pa imenujejo postavim nagla nevolja, lastno dopadajenje, sum in nepremišljena sodba čez obnašanje in ravnanje bližnjega, besede, ki se brez pomisleka zgovorijo, in ki bližnjega žalijo, razmišljenost, ki se precej ne zatira i. t. d.). Bog, ki našo slabost pozná, nam te grehe veliko raji odpušča kakor druge.

Kako naj se mali grehi v sercu zatirajo.

Grehi, kateri od tod izvirajo, da nismo vedno zadosti čuječi, ali iz naše

slabe, pregrešne nature, nam, vsaj nekoliko, vedno do zadnjega zdihljeja ostanejo. „Zadosti je, piše sv. Frančišek Salezij, da smo nekaterih grehov le četert ure pred smertjo prosti“. — In na drugem kraji on piše: „Ni le naša dolžnost, slabosti bližnjega prenašati, ampak prenašati moramo tudi svoje in poterpeti s svojimi nepopolnostmi. Treba je tedaj, da prenašamo sami sebe, dokler nas Bog v nebesa ne vzame; dokler pa sami sebe prenašamo, nič močnega ne prenašamo...“ „Skerbimo za svoje poboljšanje pa z mirnim in pokojnim srcem, na zemlji ne moremo biti angelji...“

Prosim te, pravi tudi sv. Frančišek Salezij, ne oziraj se sem ter tje, ampak glej vedno le na Boga in nase. Boga ne boš nikdar videl brez dobrote, in sebe ne brez revščine; in tvoja revščina mu daje priložnost, da na nji svojo dobroto in svoje usmiljenje razodeva“.

„Ne opešaj, pravi Fenelon, da bi vsak dan vnovič ne začental. Nič serca božjega bolj ne gane, kakor taka ponižna in poterpežljiva serčnost...“

„Moč se v slabosti izpolnuje“, piše

sv. Pavel. (II. Kor. 12, 9.) To se pa ne kaže toliko v občutnih sladkosti in duhovnih tolažbah, ampak v pravi serčni ponižnosti, in v pogostem oziru proti Bogu, kateremu se približujemo“.

„O kako prijetna je pred božjem obličjem duša, ki stanovitno pa z mirnim in poterpežljivim srcem opravlja delo svojega Zveličarja! ki se vidi od zunaj vsa nerodovitna, polna slabosti in revščine, ki je pa s terdno voljo in resničnim hrepenenjem sklenjena, Boga nikdar več razžaliti z njim. Taka duša se vsem svojim slabostim odpove, če pa Bogu ne dopade, da bi ji jih odvezel, je pa vendar tudi pripravljena se neprenehoma z njimi bojevati, in taka duša je Bogu prijetniša, kakor pa če bi v miru uživala sladkosti čednosti in duhovnih dobrot.

„Bog je pustil, piše sv. Frančišek Salezij, v več svojih učencih tudi še po njih spreobrnjenji mnogo znamenj njih slabih nagnjenj in sicer v njih naj večji dobiček; to nam spričuje sv. apostelj Peter“.

Vojskuj se tedaj z močjo in serčnostjo; pa ne želi preveč dobrih nasledkov

zmage. „Ne hrepeni ne po slabih, pa tudi ne po preveč dobrih rečéh. Ne ljubi, prosim te, nobene stvari preveč, še celó čednosti ne, ker se tudi v njih včasih prava mera pozabi“, piše sv. Frančišek Salezij.

Delati moramo, pa brez skerbi, kako se bo naše delo izšlo, ker če se stano-
vitno bojujemo in nas naše slabosti ne
ostrašijo, nam je to toliko vredno, kakor
da bi zmagali, ali pa še več.

Izroči se usmiljenju tistega, ki svojo
roko derži nad tistimi, ki so pa ne iz
hudobije padli, da jih nihče ne pohodi,
in jih tako rahlo in tako naglo vzdigne,
da ne vedo, da so bili padli, ker jih je
roka božja v njih padcu prestregla, ne
da so bili vzdignjeni, ker jih je tako na-
glo umaknila, da na to še mislili niso.

**Kako se je treba svojih grehov obto-
ževati.**

Pri obtoževanju svojih grehov naj
spovedenec le to pove, kar njega zadeva,
in naj ne meša grehov družih med svoje;
naj se obtoži s kratkimi, razumljivimi in

jasnimi besedami, in naj govori le resnico. Da se nam Zakrament svete pokore po vrednem dodeli, smo le vseh smertnih grehov se spovedati dolžni, mali grehi, če se jih tudi ne spovemo, ne storijo, da bi po nevrednem presveti Zakrament prejeli, akoravno je dobro, in zeló koristno se jih spovedovati. To je nauk svete katoliške cerkve.

Nerodnosti ali napake, ki se pri pogostnih spovedih naj bolj pogostoma storijo, so: 1. Da hoče spovedenec vse povedati; 2. da ne pove tega, kar bi imel; 3. da si ne prizadeva za spodobno in lepo govorjenje, in da je ves zmešan.

1. Namesto se vseh malih grehov spovedati, si izvoli le tri ali štiri, od katerih misliš, da Boga bolj žalijo, in da ti je bolj potrebno jih opustiti.

Ne misli, da bi bile naj daljše spovedi tudi naj boljše, ampak naj boljše so tiste, kjer se to pove, kar zraven gre, ki so naj bolj skesane, in ki naj več poboljšanja obrodé.

2. Druga napaka je, da se ne pove vse, kar bi se moralo povedati. Da boš prav ravnal, se ti priporoči, se naj pred

tistih grehov spovedati, ki ti vest naj bolj težijo.

Odkritoserčnost tudi tirja, da na spovednikova vprašanja priprosto, brez vseh zvijač odgovarja. On ima lahko imenitne vzroke, da želi kaj izvedeti, kar bi mu znalo pripomoči dušo prav voditi, kar pa prav za prav pri spovedi ni potrebno; če bolj namreč spovednik naše dolžnosti, našo natoro, naše navade in opravila pozná, če bolj ve s kom živimo, kam smo nagnjeni, kaj nas posebno mika i. t. d., bolj nam bo mogel na roko iti.

3. Pomanjkanje lepih in jasnih besed pri spovedi pride včasih iz pomanjkanja odkritoserčnosti, včasih pa iz boječnosti in malodušnosti. — Tudi zna priti iz premajhnega zaupanja v razumnost spovednikovo. Zadnjič bi tako nedoločno in temno obtoženje utegnilo tudi iz napuha priti. Se hoče sicer ponižati, pa vendar povsod, še celó v obtoženje svojih grehov, išče kaj, kar bi bilo njemu v prid, da bi sebe izgovoril in povzdignil. Naj se v tem vsak presodi in poboljša.

Kaj je po obtoženji svojih grehov storiti?

Je spoved končana, potem ne išči še novega obtoževanja, ampak poslušaj zvesto in pazljivo, kar ti spovednik pripoveduje, sprejmi naloženo pokoro, da se ti odpró zopet rane Jezusove, da združiš svojo žalost nad grehom z njegovo britkostjo; med tem, ko sveto odvezo dobiš, prejmeš delež zasluženja njegove sv. kervi.

„Po spovedi ni več čas premišljevatí, ali si se vseh grehov spovedal ali ne; povej pred vse, česar se spomniš brez ovinkov, in potem ne misli več na to“, pravi sv. Frančišek Salezij.

Ohrani torej svoje serce vse mirno in ne pusti, da bi te motila skerb ali si si vest dobro izprašal ali ne, ali si greh prav obžaloval, ali kaj družega tacega. Take skerbí in tak strah pride od hudobnega sovražnika, ki si prizadeva ta Zakrament tolažbe in ljubezni z grenkostmi pristuditi.

Od zadostovanja ali pokore.

Dopolni natanko, rad, z veseljem, v duhu pokore, in s skesaním sercem, kar

ti spovednik naloži. Ako ti je pokora na voljo dana, jo storiti, kadar si bodi, je tisti čas precej po spovedi k temu naj bolj pripraven. Če pa ni tega, ni sicer greh jo nekaj časa odložiti, ali varovati se je treba, da se ne pozabi.

Kaj je po dokončani spovedi storiti?

Po spovedi nikdar ne pozabi se pri nogah Jezusovih nekaj časa pomuditi in v duhu zbrati; vedi, da ti je velika in težka butara odvezeta, in občutil boš v pričujočnosti božji, kako sladka je čista mirna vest, ki si je svesta, da so ji grehi odpuščeni. — Zahvali se Bogu, da je postavil v svoji sv. cerkvi ta sv. Zakrament, ki nam je mogočno in zanesljivo zdravilo za vse naše slabosti. — Prosi ga, da bi nikdar njegove dobrotljive ljubezni, ki te tako lepo sprejema, kolikorkrat se k njemu odkritoserčno verneš, napačno ne obračal v svoje pogubljenje.

Skleni terdno, da hočeš vse storjene obljube zvesto deržati; posebno imej vse svoje prizadevanje na to obernjeno, kar ti je naj bolj potrebno; priporoči svoje

sklepe tudi tistim svetnikom, do katerih imaš posebno pobožnost, zlasti Mariji prečisti Devici.

Opravi potem svojo pokoro, če je tebi na voljo dano, kdaj jo opravljati, pa ne ponavljaj je večkrat z namenom jo boljši opraviti, ker tega Kristus od tebe ne tirja in tudi njegov namestnik ne. Kadar greš iz cerkve si misli, da slišiš besede Jezusove: „Glej, ozdravljen si, nikar več ne greši!“ (Jan. 5, 14.)

Kaj je pa storiti, če se kdo pred sv. obhajilom vsega zmešanega čuti, ker se spomni, da je kakšen greh pozabil, ali če se je po spovedi že kaj pregrešil, ali zavolj karkoli si bodi, da se tako malo pripravljenega čuti?

Obudi serčno žalost čez vse to, in potem pojdi v pokorščini do spovednika, ali prav za prav do Jezusa, k sv. obhajilu in ne glej nič na vse te zmotnjave; stopi z zaupanjem pred Gospoda in prejmi ga s prepričanjem, da tvoje kesanje in tvoja pokorščina nadomestite dobro spoved.

S k l e p.

Ljube kerščanske duše! ne pripravljajte se za spoved ne le s premišljevanjem svoje dušne revščine, ampak premislite tudi zaklade milosti, ki se v tem sv. Zakramentu usmiljenja dobivajo. Kadar imaš sv. odvezo dobiti, se izroči Jezusu; utopi se prav globoko v njegovo presladko serce; tam mu ponovi vse svoje sklepe, in misli si ga, kako te s svojimi dobrotami obdarja. Poslušaj svojega spovednika, ki te na kakošno teh milosti opomni. Po zadobljeni sv. odvezi se zberi v duhu, kolikor ti je mogoče, in premišljuj lepoto svoje prenovljene duše. Potem se svojemu ljubemu Jezusu prav serčno zahvali za milost, katero ti je skazal.

Molitve za spoved.

Pred spovedjo.

Usmili se me, o Bog, usmili se me! Ves trepetam pri spominu

svojega preteklega življenja, ker vse je tamno in gnjusobno zavolj velike nezvestobe, s katero sem tvojo ljubezen povračeval. Glej zopet sem daleč, daleč od tebe, moja Luč in moje vse, zašel in zdihujem pod težo svojih grehov. O kam se hočem obrniti, kje pomoči iskati? Marija, usmiljena Mati! k tebi pritečem, tebi se zročim, da me pelješ zopet k Jezusu, tvojemu ljubemu Sinu, ter ga zame prosiš, da me zopet za svojega — ne otroka — ampak le naj manjšega služabnika spozna in sprejme. Rešiti hočem in moram svojo ubogo dušo in k temu mi boš ti dobrotljivo pomagala.

Tedaj, o preljubeznjivi Jezus! se k tebi približam in te ponižno prosim, ne zaverzi, ne pogubi me! Prizanesi še nerodovitnemu drevesu in zopet bo jelo sad roditi, ker sklenil sem vse svoje življenje le

v to obračati, kako bi vse staro zbrisal in popravil, in začénjal le zate delati in si tvoje dopadajenje pridobivati.

Da bom pa svoj dušni stan ves prenarediti in zboljšati mogel, ga moram natanko poznati. Ali moj ljubeznjivi Jezus! le ti mi to dati moreš. Ti poznaš vse skrivne kote mojega serca, ti veš pota, po katerih zgubljena ovčica hodi in kje se najde. Pošlji mi tédaj svojega sv. Duha, da razsvetli moje serce, da mi pomaga se ojstro presoditi in vse tudi naj manjši grehe najti, posebno pa studenec in naj terdnišo korenino spoznati, od koder vsa moja revščina raste in izvira. Marija, prosi tudi ti zame, da si dobro in natanko svojo vest izprašam!

(Preiskuj potem svoje življenje od zadnje dobro storjene spovedi, ali od svoje perve mladosti in presojuj se ojstro, da od Boga sojen ne boš. Posebno glej, da boš svoje poglavitno

slabo nagnenje spoznal in temu se popolnoma odpovedati, naj bo tvoja prva skerb; potem moli:)

O moj usmiljeni Jezus! kako strašen je prepad, ki me loči od tvoje ljubezni. Spoznal sem ga s tvojo pomočjo in ona mi bo tudi pomagala se ga ogniti, da se večno ne pogubim. — **O** kako sem mogel le enkrat grešiti in tvoje ljubeznjivo serce žaliti! glej, z vsem sovraštvom, kar ga moje serce le občutiti zamore, studim zdaj greh in vse kar je njegovega, in to le zato, ker sem z njim tebe, o moj ljubi Zveličar, razžalil. Terdno sem že obljubil in zdaj pred tvojim svetim obličjem vnovič obljubim, te nikdar več ne razžaliti. **O** podpiraj ti mojo slabost, in raji mi vse, tudi življenje vzemi, kakor to milost, da bi te še kdaj zgubil. Le tvoj hočem biti in ostati. Daj mi tudi pomoč, da se vseh grehov prav čisto spovem, da bo ta spoved začetek

novega življenja v tvoji milosti in moje prave sreče, da bom to uro vekomaj srečno imenoval in ti vekomaj zanjo hvalo in čast prepeval. Moj Jezus! ti si me odrešil, ti me boš tudi zveličal! Amen.

Kako ob kratkem spoved začeti in dokončati.

Ljubi moj kristjan! tukaj ti dam zgled, kako se zna kratko in dobro spoved začeti in končati. Če hočeš, se to lahko iz glave učiš, in zanaprej po tem zgledu svoje spovedi ravnaj. Če si pa že navajen, svoje spovedi še bolje delati, kakor tako, pa le pri navadnem ostani.

Kader versta na-te pride, da imaš spovedan biti, reci tako:

Gospod duhovni oče, prosim Vas za svet blagoslov, da bi se mogel vseh svojih grehov prav in čisto spovedati.

V imenu Boga † Očeta, in † Sina, in svetega † Duha. Amen.

Ubogi grešni človek se spovem Bogu vsegamogočnemu, njegovi vi-

soko častitljivi materi, prečisti devici Mariji, vsem svetnikom in svetnicam božjim, in Vam, namestniku božjemu, vseh svojih grehov, kar sem jih storil z mislijo, z besedo, z djanjem in z zamudo dobrih del, od zadnje spovedi, katera je bila storjena . . . . (Zdaj povej, kdaj si bil zadnjič pri spovedi.) **Zdaj se pa obtožim, da . . . .** (povej zdaj po pravici in na tanko vse svoje grehe, in kadar nobenega greha več ne boš vedel, reci tako:) **Zdaj se pa nobenega greha več ne spomnim; sicer vem, da sem pred Bogom še veliko več grehov kriv, pa ne spoznam.**

Leti in vsi moji grehi, ki jih vem in ne vem, katere sem sam storil, ali katere so drugi zavoljo mene storili, me iz celega serca grevajo; pa ne le zato, ko sem nebesa zgubil in pekel zaslužil, temuč posebno zato, ko sem Boga

razžalil, kateri je sam na sebi naj večji, vse časti, hvale in ljubezni vredna dobrotā in lepota. Zdaj pa terdno sklenem, z božjo milostjo in pomočjo nikoli več ne grešiti, in tudi vsake slabe priložnosti se skerbno varovati. — Vas, gospod duhovni oče! pa prosim za potrebni nauk, zveličansko pokoro in sveto odvezo, če sem je vreden.

(Na zadnje, kadar ti bodo spovednik sveto odvezo dajali, znaš tako moliti:)

O moj Jezus! ti si rekel svojim namestnikom: „Karkoli bote na zemlji odvezali, bo tudi v nebesih odvezano“; ponižno te prosim, o Jezus! po tvojih svetih kervavih ranah, daj mi gnado, da bom zdaj ravno tako v nebesih od vseh svojih grehov odvezan, kakor me tukaj tvoj namestnik odvežejo.

Po spovedi.

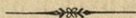
Češčeno in hvaljeno bodi tvoje sveto ime, o Jezus! ker v njem sem zadobil odpuščenje grehov, v njem upanje zveličanja. O kdo mi da besede, da izrečem čutila svojega serca tebi v zahvalo, za toliko dobroto. Otrok jeze, sem postal po sv. odvezi otrok tvoje ljubezni in zopet te smem ne le Gospoda, ampak Očeta te smem zopet imenovati. O gospodari čez vse moje dušne in telesne moči, da bodo od zdaj le tebi služile, bodi mi pa tudi usmiljeni Oče, da bom od zdaj vedno tvoj otrok, ne iz strahu, ampak iz ljubezni se greha varoval in tako tvoje ljubezni vreden. Spoznam sicer svojo slabost in trepetam pred skušnjavami, ali tudi moč tvoje milosti vem in z njo upam zmagati vsako tudi naj hujšo nevarnost. Ako si ti z menoj, kdo

bo zoper mene, ako me ti podpiraš, kdo bi potem ne zaupal zmagati vseh sovražnih moči! O naj bo današnji dan, dan zmage, dan sreče za mojo revno dušo!

Marija usmiljena in dobrotljiva Kraljica mojega serca! Tudi tebe sem z grehom žalil, tudi tvoj sovražnik in nezvest otrok sem do zdaj bil. Ali glej, tvoj ljubi Jezus me je zopet za svojega otroka spoznal in tako se tudi tebi bližati smem. O ljubljena Mati! zahvali se ti namest mene Bogu za toliko dobroto in prosi ga, da bi me nikdar nobena reč več od njegove ljubezni ne ločila. Podpiraj ti moj terdni sklep s svojo mogočno prošnjo, da nikdar ne omagam; ponovim ga tudi tvojemu maternemu sercu in ljubezen do tebe nikdar več v mojem sercu ugasniti ne sme. Kar sem do zdaj ljubil, naj mi bo kakor

mertvo in pozabljeno in tvoja ljubezen mi bo vse nadomestila. O Marija! čutim in vem, da ne boš dopustila, da bi se še kedaj od tebe ločil in pogubil. Prosi zame in bodi mi vedno ljubljena, ljubeznjiva in usmiljena Mati. Amen.

Deveto poglavje.

O sv. obhajilu.

Pripravljanje k sv. obhajilu.

Da presveto Rešnje Telo ne obrodi vselej tako obilnega in čudopolnega sadú, kakoršnega smo ravnokar omenili, se ne sme temu presvetemu Zakramentu pripisovati, ampak pomanjkanju priprave, pri tistih, ki ga prejemajo.

Vpraša se, v čem ta priprava obstojí? Kdor hoče vredno sveto obhajilo prejeti, mora biti prvič živ; to je, biti mora v stanu milosti božje; drugič ga

mora biti lačen, to je, mora hrepeneti po tej nebeški hrani; to pa še ni zadosti: mora ga vzeti in uživati. In zadnjič, ko se je tega nebeškega kruha nasitil in z njim moči svoje duše okrepčal, si mora prizadevati za popolnamost in za božjo čast z veliko večji skerbjo in gorečnostjo, kakor popred. Te štiri dolžnosti mora kerščanska duša izpolniti, če hoče želje Zveličarjeve dopolniti: Glej, to so gotovi pripomočki se obilnega sadu udeležiti pri mizi Gospodovi.

Perva priprava za sv. obhajilo je stan milosti božje.

Vsi učeni svete vere terdijo te dve resnici: prvič, duša, ki hoče vredno presveto Rešnje Telo prejeti, mora imeti v sebi čeznatorno življenje; drugič, to življenje je posvečujoča milost božja, združena s tremi božjimi čednostmi, z vero, z upanjem in z ljubeznijo.

1. Naj potrebniša priprava, ki se nikdar pogrešati ne more pri svetem obhajilu, je tedaj stan milosti božje; ona je bistveno potrebna: Sv. Tridentinski zbor pravi: „Tisti presveto Rešnje Telo

in duhovno obhajilo s koristjo prejmejo, ki se presodijo in pripravijo, da se mizi Gospodovi v svatovski obleki, to je brez smertnega greha, bližajo“.

Kaj pa je od tistih reči, ki so le v malih grehih.

Akoravno kristjan, ki je še na male grehe navezan, pri svetem obhajilu ni brez vsega sadú, vendar ne zadobi tako obilnih milost in čednost, kakoršne ta sveti Zakrament v čistih in bolj vnetih sercih navadno obrodi. Presveto Rešnje Telo mu prinese res svoj prvi sad, namreč pomnoženje posvečujoče milosti božje, ali po besedah sv. Tomaža, „mu ne da tiste svete kreposti, tiste duhovne sladkosti, ki dušo napolni in utopi“. — „Vedno se mi je potrebno zdelo, vernim, ki med svetom živijo, svetovati, in se smertnih grehov varujejo, ali pa le porredkoma vanje padajo, da naj hodijo vsak teden k spovedi in k svetemu obhajilu, da zadobijo moč tudi tiste skušnjave premagati, ki jih pogostoma nadlegavajo,“ piše sv. Alfonz Ligvorij.

Pri ljudeh, ki med svetom živijo, se težko kdo najde, da bi ne bil na kaj

posvetnega navezan, kar ni skoraj nikoli brez malega greha; jim pa zavoljo tega braniti vsak teden k svetemu obhajilu hoditi, po katerem hrepenijo, da se zamorejo v milosti božji ohraniti, se mi preojstro zdi. Zdi se mi, da se brez očitanja ne more braniti, vsak teden k sv. obhajilu hoditi takim, ki so smertnih grehov prosti, in po njem hrepenijo, da bi se jih ogibati zamogli,“ piše sv. Alfonz Ligvorij.

Tisti pa, ki sicer v male grehe padajo, ali le iz slabosti, in privolijo tako rekoč le na pol sami radi vanje, ki jih serčno obžalujejo, velikrat še med tem, ko jih doprinašajo; oni dobijo v presvetem Rešnjem Telesu prečudno pomoč se jih varovati. Zatorej pravi sv. Tridentinski zbor, „da nas presveto Rešnje Telo vsakdanjih (malih) grehov očiščuje“. — Takim, pravi sv. Ciril: „Če se svetemu obhajilu umikaš, ker te tvoji grehi nevrednega delajo, se varuj, da ti hudič iz te tvoje pobožnosti mreže ne splete“ (da te vanjo ujame). Ne umikajmo se torej sv. obhajilu zato, ker spoznamo, da smo grešniki, to nas mora še spod-

badati, da se mu hitimo bližati, ker je zdravilo za naše duše in pripomoček jih očistiti. Koliko grehov storimo v naglici, koliko iz same slabosti, ki nas bolj nesrečne, kakor kazni vredne storijo! taki nas ne zaderžujejo svetega obhajila prejemati. Sveti Pavel nas zagotovi, „da imamo velikega Duhovna, ki ima usmiljenje z našimi slabostmi.“ (Hebr. 4.) Te slabosti obudijo v njegovem sercu bolj usmiljenje, kakor pa serditost čez nas; bolj če nam serce težijo, težje je. Zatorej nas vabi Zveličar, da bi prišli in se oprostili te teže, rekoč: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil“. (Mat. 11, 29.) Včasih on duše, ki zavoljo takih slabost preveč žaljujejo, še celó tolaži, jim še celó očita, da žalijo njegovo usmiljenje; zatorej pravi David: „Kako dober je Bog Izraelu, njim, ki so pravega serca, in ki ga v resnici iščejo.“ (Ps. 72.)

2. Življenje duše je v posvečujoči milosti božji, sklenjeni z vero, z upanjem in z ljubeznijo.

Zakrament presvetega Rešnjega Telesa se imenuje naravnost „skrivnost

vere“, ker v naši sveti kerščanski veri nimamo za naš um nič tako skrivnostnega, in tako težko verjetnega. V presvetem Rešnjem Telesu je vse skrivnostno: ne človeške, ne božje natore Zveličarjeve, ne kaj dela, ne kako dela, nič naši občutki ne vidijo. Še več: verovati moramo vse kaj družega, kakor kar nam počutki povedó. Kar vidimo, kar okusimo, kar prejemamo, je le kruh in vino, in vendar verujemo, da je to Telo in Kri Jezusa Kristusa, skrita pod podobu kruha in vina.

Nagib in vzrok, da verujemo, je beseda in resničnost božja. On je resničen in zvest, ne more ne goljufati in ne goljufan biti, zatorej nam ni dvomití na tem, kar je svoji sveti cerkvi razodel; Zveličar je pa od pričujočnosti svojega Telesa in svoje Kervi v presvetem Rešnjem Telesu naravnost in določno govoril. Ta živa in nepremakljiva vera v pričujočnost Zveličarjevo je tako bistveno potrebna, da se sme reči, da je nanjo sad svetega obhajila navezan. Iz te terdne vere namreč potem lahko izhajajo djanja: česčenja, upanja in ljubezni in

skerb za vredno pripravo k svetemu obhajilu.

Kakor se pa presveto Rešnje Telo imenuje „skrivnost in Zakrament vere“, ravno tako ga imenuje sv. Avguštin „Zakrament upanja“ in sv. Krizostom „podlago našega zaupanja“. — Res, tudi ta čednost ni nič manj potrebna za vredno sprejemo svetega obhajila, kakor vera. Opirati se moramo na obljube Zveličarjeve, katere je tolikrat ponavljal, in pričakovati dobička, ki se v presvetem Rešnjem Telesu dobiva.

Naj potrebniša čednost pa za vredno sprejemo svetega obhajila je ljubezen: Ona nam je svatovsko oblačilo, ki ga moramo imeti, kadar stopimo v obednico k tej nebeški večerji, če nočemo, da bi nas jeza Tistega, ki nas je povabil, ne zadela in ne pahnila v kraj naj grozovitnišega terpljenja. In res, reči se smé, da ljubezen, ona daje našim dušam življenje, po besedah sv. Janeza. (1. Jan. 6.)

In glej, to življenje mora imeti, kdor hoče to jed uživati; vnemati ga mora živa vera, upanje in ljubezen.

Druga priprava za sv. obhajilo je hrepenenje po njem, ali duhovna lakota.

Druga priprava za vredno sprejemo presvetega Rešnjega Telesa je duhovna lakota, to je, da ga je naš duh tako rekoč lačen, in da serčno hrepeni ga prejeti. Sv. Avguštín naravnost pravi, „da notranji človek mora biti tega kruha lačen, da ga sme uživati“. — Ta priprava je bila pri prvih kristjanih tako navadna, da so presveto Rešnje Telo, zapopadek vseh svojih želj, „zaželenje“ (desiderata) imenovali. Iz tega se sme skleniti, da kristjan nikdar ni bolj pripravljen presveto Rešnje Telo v svoj obilni prid prejeti, kakor če more s prerokom Izaijem (Iz. 6.) reči: „Moj duh je po tebi zdihoval vso noč, zbudil sem se, ko je dan napočil, da sem tebe iskal iz vsega svojega serca in iz vse svoje duše“.

Po tem hrepenenji se tudi ravná sad, ki se v svetem obhajilu prejme, po besedah svetega pisma: „Blagor njim, ki so žejni in lačni pravice, ker nasiteni bodo“. (Mat. 5.) — „Lačne je z dobro-

tami napolnil.“ (Luk. 1.) — „Ni mogoče verjeti namreč, pravi Evzebi, s kolikim veseljem in s koliko ljubeznijo Jezus Kristus pride v serce, ki goreče po njem hrepeni, in s kolikim veseljem on v njem prebiva;“ tako mu dopade to hrepenenje.

Ali pa ne smem k svetemu obhajilu hoditi, bo kdo vprašal, če nimam tega hrepenenja, ker ga le lačni smejo uživati? Da se to prav razloči, je treba pri tem hrepenenju na dve reči gledati: prvič, da je ta lakota duhovna, drugič, da ni bistveno potrebna. Poglavitna njegova lastnost je, da resnično želimo se grehov očistiti in v čednostih rasti; vnarna in čutna vnema in gorečnost je manj imenitna, sega do dna serca in se tudi včasih na telesu razodeva. Ta vnarna počutna gorečnost se ne tirja pri svetem obhajilu, k zadobljenju obilnega sadu. Da pa to prav na tanko določimo in razložimo, imenujemo trojne ljudi, od katerih se ta počutna gorečnost in vnema ne sme in ne more tirjati, da pa vendar zadobijo v svetem obhajilu obilen sad: prvič so posvetni ljudje, ki med veseljem in bogastvom živijo; drugič so taki,

ki so ali posvetno ali pa lahkomišljeno živeli, in ki so se sicer spreobrnili in resnično Bogu služiti hočejo, pa svojih slabih navad ne morejo še precej popolnoma zatreti; tretjič so duše, ki so vedno v nedolžnosti živele, ali pa po resnični pokori že daleč na poti čednosti prišle.

Ni se torej čuditi, ako posvetni, na posvetno veselje in bogastvo navezani ljudje nimajo nič hrepenenja po svetem obhajilu. Taki se morajo pred drugim v čednosti in v žalosti nad grehom vaditi, preden v svojem sercu željo vzbudijo, skerbeti za svoje izveličanje, kakor za svoje naj imenitniše delo.

Tisti pa, ki so v dobrem že uterjeni, in si skerbno za svoje izveličanje prizadevajo, morejo, akoravno so še zeló nepopolnoma, vendar velik dobiček v svetem obhajilu dobivati, če tudi nimajo več tako serčnega poželenja se mizi Gospodovi približati, kakor s pervega.

Ravno tako človek po hudi bolezni je, akoravno mu nobena jed prav ne diši, jed pa, če je tudi z veseljem in željno ne uživa, ga vendar okrepčuje in uterjuje.

Prav pobožnim dušam pa, ki ne občutijo pravega serčnega hrepenenja po svetem obhajilu, se bo ustreglo, da izvedó, kako se imajo obnašati: Treba jim je preiskovati, kaj je vzrok te mlačnosti, ali merzlate. Našli bodo, da je to včasih kazen, včasih pa skušnja. V kazen jim je, kadar so v kakšen veči greh bolj próstovoljno padli, kakor sicer po navadi. Ker taki grehi, ki pri posvetnih ljudeh nimajo toliko v sebi, občutljivo serce njih nebeškega Ženina zelo žalijo, ker on ne more naj manjšega madeža terpeti na svoji nevesti. Če se pa na tanko vprašaš in nič tacega na sebi ne najdeš, je ta merzlota le skušnja; take duše Bog hoče odvaditi počutnih sladkost, da bi se le svete vere deržale in da bi jih le ona vodila. Nam je pa to poslano v kazen, se ji moramo podvreči in naj nam bo pripomoček za greh zadostovati; naj nas maloserčnih ne stori, ampak le poboljša naj nas.

Če nas pa Bog s tem skuša, podverzimo se mu radi, izročimo se s terdnim in tako rekoč slepim zaupanjem previdnosti božji, naj nas ona vodi po svojih

namenih. Skušnja nas uči, da kdor tako ravna, in od svoje strani vse stori, kar je za pripravo k svetemu obhajilu potrebnega, da on sladkosti, po katerih je zdihoval, z obrestmi dobi pri svetem obhajilu, ali mu je pa drugod v veliko obilniši dobiček.

Tretja priprava za sv. obhajilo je, da se uživa z živo vero, s terdnim upanjem in z gorečo ljubeznijo in z drugimi lepimi čednostmi.

Kakor ni zadosti, da je naše telo lačno, ampak nam je, da se nasitimo tudi jesti treba, ravno tako tudi ni še zadosti po sv. obhajilu hrepeneti, ampak treba ga je tudi uživati, da želje ljubega Zveličarja spolnimo.

Sv. obhajilo, če ga v stanu gnade božje prejmemo, nam res more odpreti obilne zaklade tega naj svetejšega Zakramenta.

Da se to prav razjasni, je treba prvič vedeti, da potrebuje naša duša, po besedah sv. pisma tudi svoje hrane. Angelj Rafael je Tobiju rekel, da on

„ima nevidljivo jed in pijačo“ (Tob. 12, 19.); in Jezus sam je rekel svojim aposteljnóm: „Jaz imam jed jesti, katere vi ne veste“. (Jan. 4, 32.) — Tudi sveti Avguštin pravi, „da ravno ta beseda božja, ki je nam v hrano, v presvetem Rešnjem Telesu, je tudi v hrano angeljem v nebesih“; zatorej poje sv. cerkev, da človek v sv. Zakramentu uživa angeljski kruh; in potem pristavi ravno ta sveti učenik: „Angelji ga uživajo, ker ga odkritega gledajo (pri nas pa to vera nadomestuje, to je), mi pa ga uživamo v veri“. — Drugič vidimo, da ima naša duša dve poglavitne moči, s katerimi dela, um in voljo, in le te dve moči jo tudi redite, in da jo s tem redite, da z njemu vse reči premišljuje in ljubi.

Zatorej nas opominjajo duhovni učniki, naj si prizadevamo, ne le v stanu milosti božje k mizi Gospodovi pristopati, ampak vselej tudi obuditi djanje vere, upanja, ljubezni in družih čednost. Opominjajo nas, naj Jezusa Kristusa molimo, naj se pred njim ponižujemo, naj se z njim pogovarjamo, naj ga prosimo pomoči v svojih potrebah.

Kadar Jezus Kristus pride v serce, ki je zanj spodobno pripravljeno, razlije v njem žarke svoje svetlobe, kakor pravi sveti Krizostom, napolni ga s svojimi sladkostmi, vabi ga, da naj ga ljubi, naj okuša njegovo sladkost, naj ga objema, naj ga okuša in objema posebno s tem, da s prejetimi milostmi zvesto dela, naj se z njim sklepa, da se svetu odpové in svoje življenje poboljša, naj v dobrem bolj in bolj raste, naj se uterjuje, da bo za naprej z večim veseljem in z boljším vspehom po poti popolnamosti hodilo.

Sv. Avguštin pravi na več krajih: „Sprejemaj ta kruh življenja, ne le z ustmi telesa, ampak bolj z ustmi serca“. — „Kadar se bližaš sv. altarju, da bi užival jed in pijačo zveličanja, pravi Evzebi Emeški, premišljuj sveto Telo svojega Boga v živi veri, časti ga z začudenjem, okleni se ga v duhu, sprejmi ga z rokami serca, in posebno pij v duhu njegovo kri“.

„Misli si, pravi sv. Krizostom, kadar vidiš presveto Rešnje Telo, da je to Telo in Kri Tistega, ki na višavah nebeških kraljuje; katerega angelji v po-

nižnosti molijo, Tistega, ki sedi na desnici vsegamogočnega in večnega Boga Očeta. Misli si pa tudi zraven, da tudi ti uživaš to telo in piješ to kri. O čudež! o dobrota! On, ki sedi na desnici Očetu, se da vsem prijati in se da objeti vsem, ki ga hočejo prejemati“.

O zveličavni spomin, piše sv. Lavrenci Justinijan, o Bogu neskončno dopadljiva daritev! Kruh življenja, jed sladkosti, presladka večerja! čisto veličavno jagnje in mana so ti bile le slabe podobe; kdo te more vredno prejeti, kdo te z zadosti čistim srcem častiti, kdo more imeti hrepenenje, da bi obseglo vso blagost, katera je v tebi? Kadar tebe premišljujem, omedlim; moj jezik umolkne; kadar hočem od tebe govoriti, in nisem v stanu te tolikanj povikševati kakor želim.

Dodeli torej, o moj Bog! svetlobo mojemu duhu in zgovornost mojemu jeziku, da bom razglasoval čudeže tega Zakramenta, ker človeški um in tudi vsa razumnost angeljev jih ne more razumeti in jih ne razjasniti. Ti sam, o Bog! ki si take in tako velike ču-

deže delati hotel, ti sam jih tudi poznáš“.

Vprašati bi se utegnilo, kako pa, kadar nima kdo poželenja po sv. obhajilu in tudi pobožnosti ne, ali se je treba takrat od mize Gospodove odmikati in le poredkoma k nji pristopati!

Odgovor na to je že to, kar se je reklo od duhovne lakote in od hrepenenja po presvetem Rešnjem Telesu; le to naj še pristavimo, da po besedah svetih cerkvenih učnikov pomanjkanje te občutne pobožnosti nam ne sme že vzrok biti, ne k sv. obhajilu hoditi. Poslušajmo kaj sveti Lavrenci Justinijan od tega pravi; on piše: „Noben pravi služabnik božji ne opušča tega sv. Zakramenta, in nihče ga ne zanemarja, če tudi te občutne pobožnosti nima. Modrost božja namreč stori, da zna, da božja v tistih, ki Bogu služijo, tudi mnogotori sad obrodi. Nam ni mogoče presoditi vseh njegovih skrivnih namenov. To naj nas pa od mize Gospodove ne zadržuje, če je naše življenje pobožno in s čednostmi bogato, če nas navdaja vera sklenjena s ponižnostjo, če se svojih grehov odkritoserčno spo-

vemo in spodobno približamo mizi Gospodovi, če tudi posebne pobožnosti v sercu ne občutimo. Tak človek uživa presv. Rešnje Telo na neobčutni in pravi duhovni način“. — Kakor ta sv. patrijarh, tako govori tudi sv. Bonaventura, rekoč: „Bolnim, ne pa zdravim je zdravnika treba; ravno tako tudi ti ne iščeš se z Jezusom skleniti, da bi ti njega, temuč da bi on tebe posvetil“.

Tistim pa, ki ne čutijo take pobožnosti pri svetem obhajilu, kakor so jo spervega občutili, še pristavim, da jih je Zveličar pred kakor otroke z mlekom, to je, s sladkostmi pital, zdaj jim pa, kakor odrasčenim, daje terje jedi. Tudi jim moremo reči, kar je rekel sv. Gregor od čudežev, ki so bili v prvih časih kerščanstva tako navadni, zdaj pa so le redki; on piše: „Drevescem se večkrat priliva, dokler so majhne, da hitreje rastejo, kadar pa globoko korenine poženejo, se jim neha prilivati“.

Četerta priprava za sv. obhajilo je terden sklep, milosti, ki se tam dobivajo, prav obračati.

Hrane ne uživamo le zato, da jemo, tudi ne zato, da bi njeno sladkost ob-

čutili, temuč zato, da si življenje ohranimo, da svoje moči okrepčamo, in potem svoje dolžnosti opravljamo. Ravno tako tudi ne hodimo k sv. obhajilu, da bi le takrat se nekoliko v čednosti vadili, tudi ne, da bi duhovne radosti uživali, ki so s sv. obhajilom sklenjene, ampak ta nebeški kruh prejemamo, da svojim dušam dajemo novo moč, da se z večo serčnostjo in gorečnostjo trudimo za božjo čast in za svoje zveličanje.

„Poglejte, pravi sv. Krizostom, kaj so aposteljni storili po prvim sv. obhajilu. Molili so, hvalne pesmi so prepevali, daleč v noč so čuli, da so poslušali prečudne nauke tiste nebeške modrosti, katere jim je Zveličar razlagal: glejte, tako tudi vi delajte po svetem obhajilu.“

Zveličar sam nas tega uči, rekoč: „Kakor je mene poslal živi Oče, in jaz živim zavolj Očeta, tako bo tudi tisti, kateri mene je, živel zavolj mene“ (Jan. 6.), to je, se bo trudil za mojo čast. — „Ali bomo mar iskali, vpraša sv. Avguštín, še v telesni hrani, v jedeh, ki jih živali uživajo, svojega veselja, potem ko

smo okusili tako imenitno jed pri mizi Gospodovi?“ — „Ker ste po sv. obhajilu udje telesa Jezusovega, pristavi sv. Križostom, nosite tudi njegov križ, ker tudi on ga je nosil, prenašajte, kakor on zapljevanje, zaušnice in drugo pretepanje“.

Ker je pa naš Zveličar v sv. Zakramentu daritev, ki se vedno svojemu Očetu v čast in za naše zveličanje daruje, ga moramo posebno v tem skusiti posnemati. Sv. Bazili pravi: „Ker nas Zveličar opominja, da naj se pri svetem obhajilu njegovega terpljenja spominjamo, nam je tudi pot pokazal, kako naj grehu, svetu in samemu sebi odmerjemo“. Sveti Bernard še celó pravi: „Ker je presveto Rešnje Telo spomin Jezusove smerti, tisti prav za prav ni pri sv. obhajilu, kdor ni Jezusu križanemu podoben“.

Če si morajo pa že vsi verni prizadevati, biti po sv. obhajilu daritev ljubezni po izgledu Zveličarjevem, je to veliko večja dolžnost za duhovne, za take, ki so v samostanih in za vse, ki pogostoma k sv. obhajilu hodijo.

Ker je bilo pa rečeno, da nam mora biti sv. obhajilo v dušni prid, s tem še

nočemo reči, da bi mogel biti, kdor je le enkrat pri svetem obhajilu bil, precej svetnik. Ta sv. Zakrament nas le počasi od stopnje do stopnje k popolnomasti povzdiguje. Če si torej ohranimo želje v svojem sercu se Bogu popolnoma darovati, če ga vedno manj žalimo, če se moč in sila strasti vedno manjša, če se vedno skerbneji priložnosti greha ogibamo, in če smo pri spolnovanju svojih dolžnost vedno bolj natančni, ne bodo naša obhajila brez sadú. Naj še pristavimo, kar piše sv. Lavrenci Justinijan, da se sad sv. obhajila vselej ne vidi, posebno ga tisti, ki so sv. obhajilo prejeli, sami vselej ne vidijo, in da jim ga Bog zakriva, da bi jih ponižne ohranil. Zgodí se jim, kakor mornarjem, ki so na barki in v morje gledajo; barka velikrat dalje plava, oni pa tega ne zapazijo. Dolžnost spovednikova je, jih podučiti čez to.

Kako popolnoma pa mora biti ta naša priprava, da bomo večkrat k mizi Gospodovi pristopiti smeli, in da nam bo v dušni dobiček?

Ta priprava se ne sme od vsacega v enaki popolnomasti tirjati, ampak pri-

merjena mora biti pripravnosti, razsvetljenju in stanu gnade vsacega posebej. Posvetnim ljudem, ki med skušnjavami sveta živijo, priprostim kmetom, ki so v skrivnostih svete vere le malo podučeni, pač ni potreba, da bi bili tako popolnoma pripravljene za sv. obhajilo, kakor duhovni in tisti, ki v samostanih živijo, in vendar jim je v dušni dobiček; ravno tako se ne tirja tako popolnoma priprava od takih, ki so še le nastopili pot popolnomasti, kakor pa od takih, ki so na nji že daleč prišli. Bog, ki je v svoji modrosti razločno svoje talente razdelil in sicer po zmožnosti tistih, katerim jih zročuje, tudi le temu primeren dobiček tirja, kar je komu dal, in ne pričakuje, od tistega, kateremu je le tri talente dal, pet novih dobička.

Kakor bi bil kralj popolnoma zadovoljen s kmetom, kateri bi ga po svoji moči lepo sprejel, akoravno to sprejetje ni tako, kakoršnega je pri knezih vajen: ravno tako se Jezusu zadosti s pripravo, s kakoršno ga take še slabe in nepopolnoma duše prejemajo, da le nič storiti ne opustijo, kar je v njih moči, če

tudi njih priprava ni enaka pripravi popolnoma duše.

Kadar se torej vernim razlaga pripravljanje k sv. obhajilu, kakoršnega sv. cerkveni učeniški tirjajo, je treba gledati, komu in kako se govori. Treba je gledati, komu se razlaga, da se ne tirja od ljudi, ki med svetom živijo, toliko, kolikor od duhovnov in od tistih, ki živijo v samostanih. Gledati je tudi, kako se razlaga, da se ne spreminjajo opominjanja, katere sveti učeniški dajejo, da bi verne spodbudovali na poti popolnomasti dan na dan dalje priti, in se tako bolj obilno sadū tega sv. Zakramenta udeležiti, da se ne spreminjajo te opominjanja v ojstre in neprelomljive zapovedi.

Kdor tedaj vernim razkazuje posebno skerb, katero so svetniki imeli pripravljaje se za sveto obhajilo, in kako so se včasih zavolj majhnih reči mizi Gospodovi bližati bali, bi kazal, da nima razumnosti in ne previdnosti, ako bi hotel, da vsi verni tako ravnajo. S tem bi od sv. obhajila zaderževal grozno veliko vernih, katerim bi bilo lahko prav zelo koristno.

Kaj od sv. obhajila zaderžuje.

Pervi zaderžek, ki do sadu sv. obhajila priti brani, je smertni greh.

Naj veči zaderžek, ki nam do sadu sv. obhajila priti brani, je smertni greh; v tem so vsi le ene misli, da nas namreč smertni greh sploh vsega sadu oropa.

Kristjan, ki se prederzne v smertnem grehu k mizi Gospodovi pristopiti, stori strašen božji rop in si nakoplje naj grozovitniše kazni. Ko sv. Pavel Korinčanom to resnico razlaga, jim piše: „Kdor koli bo nevredno jedel ta kruh, ali pil kelih Gospodov, bo kriv telesa in kervi Gospodove. Naj torej človek sam sebe presodi; in tako naj je od tega kruha, in pije od keliha. Zakaj kdor nevredno je in pije, si sodbo je in pije, ker ne razloči telesa Gospodovega. Zato je med vami veliko slabih in bolnih in veliko jih spi“, namreč spanje smerti. (1. Kor. 11.)

Kdor tedaj v stanu smertnega greha k sv. obhajilu gre, je kriv telesa in kervi Jezusove, to je po besedah sv. cerkvenih

učenikov: on se tako zadolži, kakor da bi Jezusovo kri prelival.

Grešnik, ki nevredno Jezusa prejme, ponovi Judeževo izdajanje, in kakor da bi ga hotel kušniti in mu svojo ljubezen izkazati, ga grehu izda, ki je njegov naj večji sovražnik; on Jezusa Kristusa križa, in mu kakor judje življenje vzame, kolikor na njem stoji. Sv. Avguštin pravi, „da je tak božji rop tako rekoč grozovitniša pregreha, kakor vsaka druga, ker je veliko večja hudobija križati Jezusa Kristusa zdaj, ko v nebesih kraljuje, kakor pa ko je na zemlji bil v svoji umerljivosti“. — „Raji bi bil od hudiča obseden, piše sv. Krizostom, kakor da bi nevredno sv. obhajilo prejel, tako grozovitna hudobija je, Kri zaveze z nogami teptati.“ Obsedeni namreč ne bo kaznovan, da je bil od hudobnega duha obseden; kdor pa nevredno sv. obhajilo prejme, bo večno kaznovan.

Ker že s tako črnimi barvami iz pisem sv. cerkvenih učenicov popisujemo grozovitnost greha, ki si ga z nevrednim sv. obhajilom vsak nakoplje, in strašne kazni, s katerimi Bog žuga, opominjamo

s sv. Krizostomom, ne da bi verne od sv. obhajila zaderževali, temuč, da bi jih obvarovali, se mu brez priprave bližati, in veseli ponovimo lepo opominjanje sv. Avguština, ki ga je govoril svojim vernim na sveti dan rojstva Jezusovega: „Zarotim vas, je rekel, da storite s pomočjo milosti božje kolikor koli morete, da se z očiščeno vestjo, s čistim srcem in telesom bližate mizi Gospodovi, da boste vredni prejeti njegovo telo in njegovo kri, ne v svoje pogubljenje, ampak v zdravje svojih duš. V tem Zakramentu se nam namreč naše življenje hrani in Sin božji nam sam pravi, da, ako ne bomo jedli njegovega mesa in ne pili njegove kervi, ne bomo imeli življenja v sebi. Ali kdor hoče življenje, naj svoje življenje premeni, če ne bo prejel življenje v svoje pogubljenje. Ne ozdravi svojih bolečin, ampak se jih še pomnoži, in namesto življenja si najde smert.

Drugi zaderžek, ki nam sad svetega obhajila jemlje, so mali ali odpustljivi grehi.

Odpustljivi grehi se dajo v trojne razdeliti. Pervi so grehi nagnjenja, do

katerih nimamo le nagnjenja, ampak tudi še ljubezen in tako rekoč namen jih še doprinašati potem, ko smo jih storili. Drugi so grehi slabosti, katere storimo, bolj iz nagnjenja svoje popačene nature, ali pa iz slabe navade, in ne popolnoma prostovoljno. In tretji se smejo imenovati potrebni grehi. Nočem reči, da jih brez vse proste volje storimo, le toliko rečem, da ga ni greha, da bi se ga s pomočjo božjo ogniti ne mogli, vendar je zavolj spačenosti človeške nemogoče, se vseh obvarovati, le posebna moč milosti, kakoršna je bila Mariji prečisti Devici dana, da nikdar tudi naj manjšega greha storila ni, nam to dati zamore.

Pervim ti mali grehi dopadejo in dajo jim radi oblast v svojem sercu; drugim sicer ne dopadejo, ker se z njimi bojujejo, pa velikokrat zastonj. Tretji pa imajo strah pred njimi, padejo le poredkoma vanje in si prizadevajo jih precej izbrisati.

Menim, da bi bilo zelo nepravilno, vse take grešnike enako soditi, kazalo bi malo razumnosti, ako bi na vse enako obračali, kar sv. cerkveni učniki

od malih grehov učijo, v zvezi s sv. obhajilom.

Vidi se namreč to že iz besed sv. Ambroža, ki veleva, naj gremo vsak dan k sv. obhajilu, ker vsak dan grešimo; s tem pač ne svetuje vsakdanjega sv. obhajila tistim, ki nalaš in brez vsega premislika v male grehe privolijo.

Res je sicer, da sv. obhajilo male grehe izbrisuje; ali da se nam ta milost dodeli, nam mora biti žal, da smo jih storili, in moramo hrepeneti se jih oprostiti. Pervo imenovani jih pa nič ne obžalujejo, in tudi nimajo volje se poboljšati. Ker pa tako prostovoljno napravijo zaderžek milosti tega Zakramenta, gredo tako brez vse gorečnosti od mize Gospodove, kakor so brez nje zraven prišli.

Tisti pa, ki iz slabosti še večkrat v male grehe padejo, zadobijo v presvetem Rešnjem Telesu prečudno pomoč se poboljšati. Od takih govori sv. Tridentinski zbor ko pravi, „da nas presveto Rešnje Telo očišuje od vsakdanjih grehov“. In od njih govori sv. Ciril rekoč: „Ako se odteguješ sv. obhajilu, ker si zavolj svojih grehov tega nevreden, se varuj, da

ti hudobni duh ne splete iz tvoje nevarne pobožnosti mreže, da bi te vanjo vjel. Kdo pač spozna vse svoje grehe? Napolnuj se torej z lepimi pobožnimi mislimi, prizadevaj si sveto živeti, in hodi k sv. obhajilu. Verjemi mi, ne le smerti te bo to obvarovalo, ampak tudi vseh bolezni te bo oprostilo. Kadar je namreč Jezus pri nas, nam odpodi poželjivost, nas uterdi v pobožnosti, nam zbrise strasti, in ne gleda na grehe, v katerih smo, on ozdravi bolne in ranjene, in kakor dober pastir dá svoje življenje za svoje ovčice, nas tudi iz vseh naših nadlog povzdigne“. — Ali rekel mi bo kdo: Kako pa vem, ali želim resnično malim grehom slovo dati ali ne? dalje čutim do nekaterih tako veliko nagnjenje, da se mi skoraj nemogoče zdi se jih obvarovati. Ali razločiti je treba nagnjenje od ljubezni do greha.

Nagnjenje je le neprostovoljna ljubezen, ki nas zoper našo voljo sili in žene; ljubezen do njega je pa prostovoljna. Ne nagnjenje, ampak le ljubezen do greha nas ob sad sv. obhajila pripravi; nagnjenje nas stori bolne, ljubezen do greha

pa kazni vredne; presveto Rešnje Telo ozdravi te bolezni, ker niso prostovoljne, ljubezen do greha pa brani, da ne moremo ozdraveti. Ako se pa bojiš, da morebiti nimaš hrepenenja se vsim grehom odpo-vedati, imej vsaj željo, da bi ga imel; reci z Davidom: „Moja duša želi in hrepeni po tvojih postavah“ (Ps. 118.), in potem pristopi zaupljivo in s ponižnostjo krmizi Gospodovi.

H koncu naj še opomnimo; pri osebah, ki so na poti čednosti že daleč prišle, so ti mali grehi večji del iz slabosti in spačene nature, in jih naj torej nikar ne zaderžujejo od mize Gospodove.

„Ne le odmikati se ne smemo od sv. obhajila, zavolj tega, ker spoznamo, da smo grešniki, piše Kasijan, ampak ravno to nam je še celó vzrok, da k njemu hitimo in željno tečemo, ker je zdravilo naših duš in ima posebno moč jih očiščevati“. — Le na dve reči je treba tiste opomniti, ki so v takem stanu, in jim reči s sv. Gregorjem: „Ker še celó zvoljeni ne morejo biti brez greha, je treba, da že pred sv. obhajilom zado- stujejo po svoji moči za grehe, s katerimi

jih neprenehoma omadežuje človeška slabost“. — Treba je verh tega, da se tudi naj pobožniše duše vedno nevredne štejejo pristopiti k mizi Gospodovi.

„Uterditi moramo svojo dušo, pravi Kasijan, z veliko ponižnostjo kakor z močno stražo, da se nam ta misel dobro v sercu uterdi, da nismo ne ene stopnje tiste čistosti dosegli, ki bi nas vredne storila sv. obhajila, akoravno bi bili morebiti z božjo milostjo vse že storili, kar je bilo do zdaj rečenega.“ — Če pa, ljube kerščanske duše, to storiti, potem se pa le pogostoma približujte mizi Gospodovi. Naj vas ti grehi prenačljenja in same slabosti, ki vas le bolj nesrečne kakor pa kazni vredne delajo, naj vas taki grehi ne odvračujejo od sv. obhajila.

Tretji zadržek, ki nas ob sad sv. obhajila pripravi, je padec v greh po sv. obhajilu.

Malo ljudi je, da bi vsaj nekoliko pripravljeni ne bili, kadar k sv. obhajilu pristopijo. Očistijo si svojo vest pri spovedi, in skušajo se opomniti k pazljivosti na to tako sveto opravilo. Ali vendar

zeló navadna je nerodnost, pozabiti sprejetih milosti, in zanikernost se greha ogibati.

Verni, ki po sv. obhajilu zopet v svoje grehe padejo, se v dvojne razločijo: Eni so posvetnjaki, ki precej potem v stare smertne grehe padejo. Drugi pa živijo precej pobožno, ali vendar ostanejo še mlačni, si nočejo potrebne sile delati, da bi bolj popolnoma živeli. Poglejmo naj pred perve:

Na koliko krajih priporoča sv. Kri-zostom, čigar priserčna pobožnost za to sv. skrivnost se v vseh njegovih spisih sveti, na koliko krajih on z vso svojo zgovornostjo vernim priporoča, naj po sv. obhajilu čisto živijo, in dokazuje grozovitnost povernitve v stare grehe. On piše med drugim: „Usta, ki so bile napolnjene s tem nebeškim ognjem, jezik, ki ga je močila ta neskončno častitljiva kri, bi mogle biti čistejše, kakor solnčni žarki. Ne bojiš se hoditi v gledišče, kjer se prešestvanje razkazuje in tam na odru gledati vlačugo z ravno tistimi očmi, s katerimi si gledal nezapopadljivo daritev na altarih in mešati v svojem

sercu s tem nebeškim kruhom ta posvetni strup?“

Tisti, ki hodijo večkrat k sv. obhajilu, pa v svoji navadni mlačnosti ostanejo in v čednosti nič ne rastejo, ki so vedno v tiste strasti zakopani, ki grozno nepopolnoma živijo, in ki nimajo nič skerbi, da bi svoje življenje poboljšali, taki ne ravnajo po željah Jezusovih. In res, če je naš Zveličar presveto Rešnje Telo postavil, da bi nas po besedah sv. Tridentinskega zbora smertnih grehov varovalo, ga je po besedah ravno tega zbora tudi postavil, da bi nas oprostilo malih grehov. Kadar tedaj navadno vanje padeš, nimaš skerbi in pazljivosti samega na se in opoviraš namene Jezusove, ki te želi s tem Zakramentom povzdigniti na stopnjo popolnomasti. Jezus Kristus, ki ti tolikokrat svoje telo in svojo kri dá v hrano za tvojo dušo, pričakuje, da bi bilo svetejše tvoje življenje, in kadar tega ni, mu živo nasprotvaš.

Ali rekel bo kdo: Ako je nevarno k sv. obhajilu hoditi brez poboljšanja življenja, je pač bolje, da se k mizi Gospodovi nič ne pristopa? Tako sklepati

je zeló nevarno, in hudobni duh gre temu sklepanju na roko, da z njim pobožne duše straši, posvetim pa dá izgovor, da si z njim svoje brezbožno življenje lepšajo. Kjer se od mize Gospodove odmikajo, ne opeša le njih pobožnost, ampak počasi tudi njih vera na resnično pričujočnost Jezusovo v presvetem Rešnjem Telesu ugasne. „Gorje meni, piše sv. Bernard, če grem nevredno k svetemu obhajilu, ali gorje mi tudi, če se mu odtegujem!“ — Da se torej reče, kar je prav in res v tej zadevi, se mora skleniti: Treba je večkrat k mizi Gospodovi pristopiti, ali le s potrebno in spodobno pripravo; in potem si je treba prizadevati, milosti, ki se tukaj dobivajo, prav obračati.

Nagibi, ki nas k pogostnemu sv. obhajilu vabijo. *)

Jezus Kristus neskončno hrepeni, da bi se nam dal: „Iz serca sem želel

---

*) Pet let odpustkov dobí, kdor gre vsako nedeljo in vsak praznik k sv. obhajilu, in da te dni za sv. očeta papeža moli. Kdor gre pa vsak mesec enkrat in o praznikih Gospodovih, Marijinih, Aposteljnov in sv. Janeza Kerstnika, zadobí vselej deset let odpustkov.

jesti z vami to velikonočno jagnje“, pravi sam. (Luk. 2.) Velikost tega svojega hrepenenja nam pokaže z velikimi čudeži, katere je delal, da nam je to nebeško hrano dal. Vabi in silno nas priganja, naj k njemu pridemo: „Pridite, pravi on, uživajte nebeški kruh, katerega vam dajem, in pite (v mojo kri spremenjeno) vino, katerega sem vam pripravil“. (Preg. 9, 5.) Kaže nam svoja neskončna bogastva, ki so skrita v sv. obhajilu, in prečudni sad tega Zakramenta ljubezni. Jezus Kristus, v katerem so vse zaloge modrosti in znanja skrite“ (Kol. 2, 3.) se nam popolnoma vsega daje, da nam je kruh življenja (Jan. 6, 51.), da nam daje živeti njegovo življenje (Jan. 6, 58.), da nas stori deležne božje nature (2. Petr. 1, 4.) in da nas ozdravlja vseh dušnih bolezni, in da nam dá vse, kar le želimo. Da z njim vse imamo in da nas osreči kakor Salomona njegova modrost, od katere on piše: „Vse dobro mi je z njo došlo; prejel sem od nje brezštevila bogastva“. (Modr. 7, 2.)

O kako bi bil srečen, ko bi mogel pripomoči, da bi se ta želja Sercu Je-

zusovemu spolnila, in da bi zamogel vplameniti kaj duš, ki bi prav goreče hrepenele ga pogostoma v sv. obhajilu, z dobro pripravljenim srcem prejemati!

Pervi nagib: — Postavljenje presvetega Rešnjega Telesa.

1. Kar nam kaže, da so bile želje Jezusove, ko je ta presveti Zakrament postavil, da bi ga verni pogostoma prejemali, se vidi, po besedah sv. Avguština, iz tega, da se nam je v podobi hrane dal. Zbral si je naš božji Zveličar naj navadnišo jed, katera se naj teže pogreša, katero uživa revež in bogatin, majhen in velik; to je vsakdanji kruh, katerega od Boga prosimo, in ki je prva podpora našega življenja, tega si je izvolil, da ga je spremenil v neskončni Zakrament svoje ljubezni.

2. Jezus Kristus nas močno vabi, naj pogostoma uživamo to nebeško jed. Iz tabernakeljna nam pravi z ganljivimi besedami: „Pridite, pritecite v moje svetišče, usedite se k moji mizi, jejte moj kruh in pite moje vino, katero sem vam pripravil (Preg. 9, 5.); — ker moje

meso je res jed in moja kri je res pijača“. (Jan. 6.)

3. On hoče celó, da naj vsak dan prosimo, da bi bili poživljeni s tem skrivnostnim kruhom, ker po besedah cerkvenih učenikov vsakdanji kruh, katerega nam v molitvi, ki nas jo je sam učil, prositi veleva, ni le telesni kruh, ki naše telo ohrani, ampak obseže tudi čeznatorni kruh, presv. Rešnje Telo, ki nam ohrani naše duše v milosti božji in jim daje rast v dobrem. — Sv. Ciprijan pravi: „Mi prosimo Boga, da naj nam dá vsak dan tega nebeškega kruha, iz strahu, da bi nas, ki smo v Jezusu Kristusu, in ki vsak dan presv. Rešnje Telo prejemamo v hrano zveličanja, da bi nas kak veči greh ne ločil od tega presv. Telesa, nas ne zadržaval in ločil od sv. obhajila in nas pripravil ob ta nebeški kruh“. — Ravno tako govori tudi sv. Hilari rekoč: „Daj nam naš vsakdanji kruh! Kaj želi namreč Bog tako močno, kakor to, da bi Jezus Kristus vsak dan v nas prebival, on ki je kruh življenja, kruh, ki je iz nebes prišel? Kakor tedaj to vsak dan prosimo, tako tudi prosimo, da bi

se nam vsak dan dajal“. Besede sv. učnika, katere IV. Toleški zbor rabi, so tako jasne, da se pri njih ničesar ne pograša. — Tudi sv. Ambrož poterdi to resnico, rekoč: „Ako je ta kruh vsakdanji kruh, zakaj ga pa le ob letu enkrat uživaš, kakor je pri Grekih na jutrovem v navadi? Uživaj ga vsak dan, da ti bo vsak dan v zveličanje. O da bi se pač kristjan v sredi težav s tem življenjem tolašil, da bi srečne imenoval tudi tiste dni, ko ima naj več terpeti! da bi mu bila pa naj večja britkost, biti brez te nebeške hrane, ki se mu hrani v presvetem Rešnjem Telesu!

4. Zadnjič je naš ljubi Zveličar presveto Rešnje Telo postavil, da bi nam bilo v zastavo njegove ljubezni, in da bi nam oživljalo spomin na njegovo terpljenje in na njegovo smert. „To storite v moj spomin“, je sam rekel; in sv. Pavel piše (1. Kor. 11, 24.): „Kolikorkrat boste ta kruh jedli in ta kelih pili, boste smert Gospodovo oznanovali“. Ali bi ne kazalo nehvaležnosti, ako bi se tega ne spominjali, kolikorkrat nam je mogoče? Kakor Gospodu nič bolj

ne dopade, kakor češčenje njegovega terpljenja pri daritvi sv. maše, ravno tako tudi mi ne moremo Boga vredniši častiti, kakor s sv. obhajilom, ki v našem sercu spomin njegovega terpljenja ponovavlja.

O da bi pač spoznali neprecenljivi dar, katerega nam Jezus Kristus v sv. obhajilu daje, kako bi pač hrepeneli ga prejemati! — Ko je bil Jezus nasitel množico, ki ga je v puščavo spremljala, je rekel okoli stoječim: „Delajte, ne za jed, katera mine, ampak za jed, katera v večno življenje ostane, katero vam bo Sin človekov dal“. (Jan. 11.) Žalostno bi bilo puščati svojo dušo brez te nebeške hrane. „Moje serce se suši, pravi David, ker pozabil sem svoj kruh jesti.“ (Ps. 101, 5.) Kako resnične so pač besede sv. Ciprijana, ki pravi: „Duša je brez življenja, brez moči in brez serčnosti, kadar je presveto Rešnje Telo ne podpira in ne uterjuje“. — „Brez mene, pravi Jezus Kristus (Jan. 15.), nič ne zamorete“. — Sami iz sebe še nič dobrega misliti ne moremo, ali „vse pa zamoremo v njem, kateri nas močne dela“,

piše sv. Pavel. (Filip. 4.) Pojdimo torej k Jezusu, hodimo pogostoma k njemu!

Drugi nagib: — Nauk in ravnanje sv. cerkve.

S pravega se je s presv. Rešnjem Telesom prav v duhu, v katerem je bilo postavljeno, ravnalo. Pervi kristjani „so bili združeni v lomljenji kruha“. (Dj. ap. 2.) Poživljali so se pogostoma vsi s tem nebeškim kruhom „po hišah“. Vsak dan k mizi Gospodovi pristopati je bilo v prvih stoletjih v navadi; spričujejo nam to sv. Justin, Tertulijan, sv. Ciprijan, sv. Hieronim in sv. Krizostom.

Paladi pripoveduje od vernih, ki ne bi bili pokusili telesne jedi, dokler niso svoji duši dali duhovne, to je, kakor sam razlaga: dokler niso prejeli Telesa Jezusovega. On pripoveduje, da je opat Apolon svoje podložne opominjal prav pogostoma k sv. obhajilu hoditi, še celó vsak dan, ako je le mogoče. Od sv. Bazilija vemo, da so puščavniki posvečene hostije sabo nosili, da so se mogli sami sebe obhajati. Kadar so jim hostije pošle, jim je Bog včasih čudovitno družih pre-

skerbel. Od sv. Onufra se bere, da ga je hodil vsak teden dvakrat angelj obhajati, in ravno to pripoveduje Zozomenez od sv. Marka puščavnika.

Učeni Ubertin Kasale, iz reda sv. Frančiška piše, da so hodili mnih sv. Benedikta s pervega vsak dan k sv. obhajilu. To življenje starih časov poterjuje tudi sv. Tridentinski zbor: „Opominjamo vas“, pravijo očetje tega zbora, „opominjamo vas z očetovsko ljubeznijo, prosimo vas, svarimo vas, zarotimo vas pri ljubezni božji in njegovem usmiljenji, vas ki verujete v Jezusa Kristusa, bodite si kar koli hočete, da se v spominu na njegovo neskončno veličanstvo in na njegovo neizrekljivo ljubezen, ki ga je gnala, da se je daroval za naše zveličanje, in da nam je dal svoje meso v hrano v presvetem Zakramentu, da se pripravljate se včasih udeležiti tega znamenja edinosti (presv. Rešnjega Telesa), te vezi ljubezni in tega znamenja zedinjenja in miru, ki mora med vernimi kraljevati. Verh tega imejte za skrivnosti presvetega Telesa in Kervi Jezusove tako terdno in stanovitno vero, tako globoko spoštovanje,

tako resnično pobožnost in češčenje, da boste ta živi, čeznatorni kruh pogostoma prejeti mogli, ker on je resnica, življenje in vedno zdravje vašim dušam, in da morete s to nebeško hrano okrepčani iti iz popotovanja tega revnega življenja v prebivališče večnega, kjer boste ravno ta angeljski kruh, katerega zdaj pod podobami presv. Zakramenta prejemamo, uživali. Serčno želimo, da bi vsi verni, kolikorkrat so pri častiti daritvi sv. maše, ne le duhovno sv. obhajilo prejemali, ampak da bi bili pripravljene tudi resnično se udeleževati presv. Rešnjega Telesa, in prejemati Telo in Kri Jezusovo, da bi se bolj obilno sadu te sv. daritve udeleževali“.

Katekizem, ki ga je ravno ta Tridentinski zbor spisal, te želje in to hrepenenje sv. zbora razlaga rekoč:

„Tedaj je dolžnost duhovnih pastirjev, da verne večkrat opominjajo, da naj vsak dan svoje duše s tem presvetim Zakramentom okrepčujejo, kakor se jim potrebno zdi vsak dan skerbeti za hrano telesa, katere potrebuje; ker duhovna jed je ravno tako duši potrebna, kakor

natorna telesu. Posebno koristno bo tudi jih ob enem opominjati neskončnih božjih dobrot, ki jih pri sv. obhajilu sprejmemo, in kakor je bilo že pred od njih govoreno. Tukaj se je še mogoče pokrepčati z mano, katero so Izraelci za okrepčanje moči svojega života vsak dan mogli jesti. Sploh je to nauk sv. očetov, ki živo in silno priporočajo pogostno sv. obhajilo.

Papež Inocencij XI. v svojem slovesnem razpisu leta 1679. poterdijo in hvalijo pogostno in vsakdanje sv. obhajilo, in želijo, da bi se k temu vsi verni opominjevali, ravno tako kakor tudi k pripravi, ki jo tirja. Poglavitni del tega razpisa, ki je podlaga ravnanja sv. cerkve v zadevah sv. obhajila, kakor ga imenuje Benedikt XIV. v svojem imenitnem govoru o škofijskih zborih, tukaj podamo: „Akoravno je bilo pogostno in vsakdanje sv. obhajilo od sv. cerkvenih učenikov v sv. cerkvi vedno dovoljeno, ker niso nikdar odločili posebnih dni, kdaj naj se gre k sv. obhajilu in kdaj ne, v mesecu ali tednu. Sv. Tridentinski zbor tudi ni nič družega odločil; ampak brez vsega določanja, v oziru na človeško slabost

je naznanil, kar hoče in želi, in sicer s posebno modrostjo. Človeško okó namreč ne more preiskati vseh kotov svojega serca, vseh del in opravil, ki ga motijo, tudi ne vseh gnad in darov, katere Bog svojim otrokom delí; zatorej se ne dá nič določiti in skleniti, ne v zadevah vredne priprave, in ne kar čistost vsacega posebej zadeva, torej pa tudi ne, kar zadeva pogostno in vsakdanje sv. obhajilo. Zatorej se mora to spovednikom prepustiti; ker oni poznajo skrivnosti serca, in oni naj vелеvajo po svoji previdnosti ljudem mnogih stanov pristopiti k mizi Gospodovi, kakor previdijo, da je v prid njih dušam, kakor se kaže sad pogostnega sv. obhajila, kakor v čednosti bolj in bolj rastejo in kolikor čistejše je njih serce . . . Zatorej je posebna skerb škofov, vernih ne strašiti in odganjati od pogostnega ali vsakdanjega sv. obhajila s posebno in splošno prepovedjo, ali pa naravnost dneve odločevati, kdaj naj se prejema, ampak sami naj dovolijo vsakemu, kar previdijo, da mu v zveličanje služi in tudi svojim duhovnim pastirjem in spovodnikom naj vелеvajo, da naj tako

ravnajo, in naj nikogar ne odganjajo od te nebeške mize, naj se ji pogostoma, naj se ji tudi vsak dan približa; verh tega jim bo še posebno pri sercu, da bi vsak okusil sladkost Telesa Gospodovega, ali bolj poredkoma, ali bolj pogosto, kakoršna je njegova pobožnost in njegova priprava. Zraven te skerbí duhovnih pastirjev in spovednikov je treba, da tudi pridigarji k temu pripomorejo; da kadar verne spodbujajo in vnemajo za pogostno sv. obhajilo, po katerem naj hrepeneti morajo, da jim tudi pokažejo, koliko pripravljanja je za ta presv. Zakrament treba in da podučujejo tiste, ki pogostoma ali vsak dan k sv. obhajilu hoditi želijo, naj bodo katerega koli stanu, da naj jim bo njih revni dušni stan vedno pred očmi, da jim bo misel na imenitnost tega Zakramenta, in strah pred sodbo božjo obudil spodobno spoštovanje do njega, kolikorkrat se bližajo mizi Gospodovi in uživajo Jezusovo sv. Telo; da se pa tudi zderžijo, kadar se čutijo slabo pripravljene, in da se bolje zanj pripravljajo. Ravno tako je pa tudi posebna skerb škofov, v čegar škofijah se je ta pobožnost uko-

reninila, da Boga za to hvalijo in to gorečnost s pravo previdnostjo med vernimi ohraniti vedó; da skerbijo za posebno lepo obnašanje pri prejemanji tega neomadeževanega Jagnjeta, da se ne najde senca kake nespodobnosti ali kakega pohujšanja med vernimi, ampak da rastejo v čednosti in dopadajenji božjim vedno bolj in bolj vsi, ki prejemaajo to nebeško jed.

Papež Benedikt XIV. so v pismu do vseh laških škofov leta 1742. razodeli serčno željo, da bi v sv. cerkvi oživela gorečnost do pogostnega in vsakdanjega sv. obhajila prvih kerščanskih časov, in pristavijo, da duhovni pastirji in spovedniki ne morejo bolj pokazati svoje gorečnosti in delavnosti, kakor če oživljajo v sercih vernih veselje in hrepenenje za pogostno sv. obhajilo. Kar pa še posebno k pogostnemu sv. obhajilu vabi, so mnogi odpustki, kateri so od rimskih papežev takim vernim dodeljeni.

„Ako te posvetni ljudje vprašajo, pravi sv. Frančišek Salezij, čemu greš tako pogostoma k sv. obhajilu, jim reci, da zato, da se učiš Boga ljubiti, da se svojih slabost očiščuješ, da se svoje rev-

ščine oprostiš, in da se v svojih potrebah okrepčuješ. Reci jim, da dvojnimi ljudem je pogostnega sv. obhajila treba: tistim, ki so popolnoma, ker oni bi napak ravnali, ko bi pri svoji dobri pripravi se ne približevali temu studentu popolnomasti; in tistim, ki niso popolnoma, da bi se mogli popolnomasti učiti; močnim, da ne oslabijo, in slabim, da moč zadobijo; bolnim, da ozdravijo, in zdravim, da ne zbolijo, in da tebi, ki si nepopolnoma, slab in bolan je pogostnega sv. obhajila treba, da se skleneš s to popolnomastjo, s to močjo in s tem svojim zdravilom. Reci jim, da tisti, ki nimajo veliko s svetom opraviti, morajo velikrat k sv. obhajilu iti zato, ker imajo čas in priložnost; kdor ima pa veliko posvetnih opravil tudi, ker tega potrebuje, in ker kdor veliko dela tudi mnogo dobre hrane potrebuje in sicer pogostoma. Reci jim, da prejemaš presveto Rešnje Telo, da bi se učil ga dobro prejemati, ker ni mogoče kakega dela dobro opravljati, če se v njem večkrat ne vadimo. — Ljuba duša! ki Boga ljubiš, pojdi kolikor je mogoče pogostoma

k sv. obhajilu, z dovoljenjem svojega duhovnega vodnika in očeta; in verjemi mi, kakor postane zajec po zimi belkast, ker ne vidi in ne uživa družega, kakor sneg; tako boš tudi ti, ako boš molil lepoto, dobroto in čistost v tem presvetem Zakramentu in jo tukaj užival, ves lep, dobrotljiv in čist“.

Fenelon od vsakdanjega, ali skoraj vsakdanjega svetega obhajila takole govori: „Govori se tukaj od takega kristijana, ki ima čisto vest, ki lepo živi, ki je odkritoserčen in pokoren, proti svojemu skušenemu, in ne premehkemu duhovnemu vodniku. Tak kristjan je sicer slab, pa spozná svojo slabost in si išče pomoči v tej nebeški hrani, da se uterdi. Je nepopolnoma, pa zavolj tega zdihuje in si prizadeva se poboljšati v svojih slabostih. Jaz mislim, da dober dušni vodnik, katerega priprosto uboga, ga sme in mora skoraj vsak dan k sv. obhajilu pustiti . . . .“

„Nič ne pomaga, če se nam na to odgovori, da se jih velikokrat vidi, ki prav nevredno k sv. obhajilu hodijo . . . Govori se namreč tukaj od čistih, po-

nižnih, ubogljivih, in v duhu zbranih duš, ki svoje slabosti poznajo in se jih hočejo očistiti s to nebeško jedjo. Zakaj se spotikajo nad njimi, ker jih večkrat pri svetem obhajilu vidijo? Odgovori se: Zato ker so nepopolnoma. Prav tako; in da bi bili popolnoma, zato hodijo k sv. obhajilu. Ali ne pravi sv. Ambrož, da je greh rana, in da imamo v presv. Rešnjem Telesu zanjo zdravilo? . . . Ako bi hotli pričakovati, da bi brez vseh nepopolnomast vsak dan k svetemu obhajilu hodili, bi mogli brez konca čakati.“

„Jaz spoznam, da moder in pobožen spovednik more svojega spovedenca za nekaj časa od sv. obhajila prideržati, da poskuša njegovo pokorščino in ponižnost, če še ni od nje prepričan, ali pa, da se obvaruje mrež, katere mu bi utegnila zmota, ali kaka skrita udanost in ljubezen do samega sebe nastavljati; ali take skušnje naj se le v pravi potrebi delajo, in naj bodo le kratke; treba se je precej k tej dušni hrani poverniti.“

„Jaz vem, pravi sv. Ligvori, da so misli duhovnih vodnikov različne, kar

zadeva manj ali bolj pogostno sveto obhajilo, jaz se pridružim tistim, ki pogostno sveto obhajilo priporočajo, ker zdi se mi, da so tudi sv. cerkveni učeniški teh misel, kakor je kazal oče Petav.“

Pripravljanje k pogostnemu sv. obhajilu.

Sveti cerkveni učeniški namreč tirjajo za pogostno in vsakdanje sveto obhajilo večji pripravo, kakor samo greha očiščeno vest; sv. Tridentinski zbor to serčno želi, pa vendar nič posebnega v tej zadevi ne določi in papež Inocenci XI. to zapovedujejo, pa tudi nič posebnega ne razlagajo, kako naj se to zgodi; vidi se iz vsega, da pogostno sv. obhajilo več priprave tirja, kakor bolj poredko; to tirja tudi obilnost sadú, ki se tukaj dobiva. To se dá tudi spričati: Sv. Tomaž Akvinski piše: „Pri sprejemanji presv. Rešnjega Telesa se mora na dve reči gledati: ena zadeva presv. Zakrament, čegar milosti so vernim gotovo zeló koristne, in zatoraj bi bilo od te strani dobro, da bi se sv. obhajilo prejemale vsaki dan

(kar tudi cerkveni učeniški in zbori, od katerih smo govorili, priporočajo); od druge strani pa je gledati na tistega, ki sv. obhajilo prejema, in tirja se velika pobožnost in veliko spoštovanje od tistega, ki ga prejme; hvale vredno je, da ga prejme vsak dan, ako je vsak dan k temu potrebno pripravljen. Zatorej pravi sv. Avguštin; „Živi tako, da boš vreden ga vsak dan prejeti. Ker se pa velikrat primerijo mnogi zadržki, da to pobožnost ovirajo, da nismo ali na duši ali pa na telesu pripravljeni, ni za vse koristno, da bi se mu vsaki dan bližali, ampak le takrat, kadar se kdo zanj pripravljenega čuti“.

„Za ta Zakrament, pravi ravno ta učenik, se tirjate dve reči: hrepenenje se z Jezusom Kristusom skleniti, kar nam ljubezen obudi, in spoštovanje do presv. Zakramenta, ki je sad strahu. Perva nas vnema za vsakdanje sv. obhajilo, druga nas od njega odvrča in zadržuje. Če kdo spozná iz skušnje, da po vsakdanjem sv. obhajilu gorečnost njegove ljubezni raste, in da se spoštovanje do njega ne zmanjšuje, naj gre

vsak dan k sv. obhajilu; če je pa ravno nasprotno (narobe), potem naj se nekoliko od njega zderži, da se mu bo mogel z večim spoštovanjem in z večo pobožnostjo približati“.

Gotovega se tedaj nič ne dá reči, kar pogostno sv. obhajilo zadeva, da bi veljalo za vse verne, pravi Suarez, ampak treba se je ravnati po zaderžanji in po okoliščinah vsacega posebej.

Sveti Tridentinski zbor tudi želi, da bi se imela pri pogostem sv. obhajilu terdna in stanovitna vera, veliko, ponižno spoštovanje in prava, uterjena pobožnost.

Poslušajmo, kaj pravi učeni Salmeron:

„Ako se more kdo vsak dan pripraviti, je dobro, da gre vsak dan k sv. obhajilu, če vidi, da po takem pogostnem sv. obhajilu sovraštvo do greha in ljubezen do čednosti v njem raste; tisti tedaj, kateri pri pogostnem prejetju presv. Rešnjega Telesa zadobi sovraštvo do greha, zaničevanje sveta, hrepenenje po nebeški domovini, in kdor vidi, da se poželjivost v njem zmanjšuje in da duh čez meso moč zadobiva, ta-

kemu je koristno, da gre vsak dan k sv. obhajilu. — In kdor od tacih, ki toliko sadú od vsakdanjega sv. obhajila dobivajo, slabo misli, se zeló pregreší“.

In častiti Ludovik Ponteški, on ki je bil tako izurjen na potih popolnomasti, daje tudi v tej reči še bolj natanka vodila: Njegovo drugo vodilo se tako-le glasi: „So nekateri tako posebno pobožni in sveti, in tako goreče hrepenijo po tem presv. Zakramentu, da jih je treba trikrat ali štirikrat na teden k sv. obhajilu pustiti, nekatere še celó vsak dan, toda poredkoma naj se to zgodi in le če so popolnoma Bogu udani, prosti zakonskih skerbí in brez posvetnih opravil“.

Dalje pravi on: „Ako je zadosti za nenavadno sv. obhajilo, da ga tisti, ki vsak teden k njemu pristopi, potrebuje, in da čeznavadno po njem hrepení, se mu sme dovoliti, da se mu sme bolj pogostoma in sicer navadno približevati, če postane ta velika dušna lakota tudi navadna, in se ne zgubi precej, in če je življenje res pobožno in lepo; in če se že ta kruh vsakdanji kruh imenuje, se sme verjeti, da je tudi še dandanašnji

kdo v cerkvi božji, komur se tako pogostno sv. obhajilo dovoliti sme; in kakor so v prvih kerščanskih časih aposteljni to veliko vernim vsak dan dovolili, se sme misliti, da se tudi dandanašnji dobi malo kerdelce, kateremu se s pametjo to dovoliti more, ker roka Gospodova se ni skrajšala, in kri Jezusa Kristusa se ni toliko ohladila, da bi več ne vnemala nekoliko serc, kakor je takrat njih veliko vnemala“. — Kakor pravi sv. Bonaventura, se tirja za vsakdanje sv. obhajilo, da se tako živi, kakor so živeli prvi kristjani, ki so bili polni sv. Duha in vsako uro pripravljene za Jezusa svojo kri preliti, in zaradi tega posebno želi sv. Ciprijan, da naj pristopijo vsak dan k sv. obhajilu.

Sv. Frančišek Salezij pravi, „da ker mora biti priprava za tako pogostno sv. obhajilo posebno velika, ga ni treba vsem svetovati; ker se more pa vendar ta priprava pri veliko pobožnih dušah dobiti, ravno tako ni dobro jih od tega odvrčevati ali sploh vsakemu pogostno sv. obhajilo odsvetovati“.

„Za vsakdanje sv. obhajilo se ne

tirja le, da nimamo nobene ljubezni do malih grehov, ampak očistiti moramo svojo dušo še celó vseh slabih nagnjenj, in ne drugače k njemu pristopiti, kakor z dovoljenjem svojega duhovnega očeta“, pravi on na drugem kraji.

Videli smo, kako vnet je bil papež Inocenci XI. za pogostno in vsakdanje sv. obhajilo; kar zadeva pripravo zanj, dovoli spovednikom, da naj storijo in določijo v tem, kakor previdijo, da bi bilo dobro za zveličanje njih spovedencev, in v tem naj gledajo na sad, ki ga pogostno sv. obhajilo v njih obrodi, na rast v čednostih, na čistost njih vesti, na njih pobožnost in njih pripravlanje. V vseh svojih dopisih priporoča posebno veliko pripravlanje, katerega ta sveti zakrament tirja.

Vsakdanje sv. obhajilo je želja sv. cerkve, po besedah Tridentinskega zbora, in sad prošnje, katero izgovarjamo v Gospodovi molitvi, kjer prosimo našega vsakdanjega kruha, pravi Bossuet. Ali zraven je ravno tako gotovo, da se ta milost ne dá sploh na vse razširiti, in treba se je le z veliko, dolgo pre-

vidnostjo in z dolgim pripravljanjem k temu približati, in le kadar se vidi, da to res drugim v spodbudo služi, in da se sme skleniti, da se to zgodi v božjo čast.“

Benedikt XIV., ki razodeva serčno hrepenenje, da bi se odudila v sv. cerkvi gorečnost za vsakdanje sv. obhajilo, kakoršna je bila v prvih kerščanskih časih, ob enim tudi naznanja pripravljanje, ki se k temu tirja: „Da bi Bog hotel“, piše on, „da bi videli verne dandanašnjih časov s toliko gorečnostjo hiteti k mizi Gospodovi, da bi ne bili le pri sv. skrivnostih pričujoči, ampak da bi se jih tudi s ponižnostjo in ljubeznijo udeleževali (namreč kakor s pervega). Gotovo, nič ni na vsem svetu, kamor bi škofje, duhovni pastirji in spovedniki svojo gorečnost bolj koristno obrniti mogli, kakor če verne vnemajo za tako čistost serca, da so vredni pogostoma k svetemu obhajilu pristopati“.

On spovednikom priporoča, naj ne svetujejo in ne dopuščajo pogostnega sv. obhajila takim, ki večkrat smertno grešijo in si ne prizadevajo, se z res-

nično pokoro grehu odpovedati in ga opustiti, pa tudi takim ne, ki se sicer smertnih grehov varujejo, pa male grehe ljubijo in jih nočejo opustiti.

Sv. Ligvori pravi, da je napak pogostno sv. obhajilo dovoliti takim, ki so v malih grehah in imajo ljubezen do njih, ter se nočejo poboljšati. Bolje je, da se dovoli takim, kateri bi brez njega v nevarnost padli zabresti v smertne grehe“. „Kar mene zadeva“, pravi on na drugim kraji, „bi pogostno sv. obhajilo težko dovolil takemu, ki hoče ostati pri kaki reči, ki še prav za prav ni mali greh, ki bi ga pa na poti popolnomasti zadrževala, in bi on s tem kazal premalo ponižnosti in pokorščine.“

„Kadar se duša povzdigne na toliko stopnjo popolnomasti, da lahko več ur moli, ali kakor pravi sv. Frančišek Salezi, da zaduši že večji del svojih slabih nagnjenj, sme vsak dan k sv. obhajilu pristopiti, ker tukaj se doseže naj večja popolnomast, kar je človeški slabosti doseči mogoče“, kakor piše sv. Prosper.

On piše naj pred, kako učeni možje od pogostnega in vsakdanjega sv. ob-

hajila govorijo, in potem takole sklene: „H koncu, ko smo misli teh mož slišali, se vidi, da dušni vodnik ne more brez očitanja vesti pogostnega, celó vsakdanjega sv. obhajila zametovati (vender naj se vsak teden en dan opusti, kakor ravnanje previdnih dušnih vodnikov uči, in tudi v družih časih, kjer se spovedencem to odreče, da se jih ponižnost in pokorščina skuša, ali iz družih dobrih namenov), pri tistih dušah, ki po njem hrepenijo, da bi v ljubezni božji bolj rastle, da le nimajo nič nagnjenja do malih grehov, da si veliko za serčno molitev prizadevajo, da imajo skerb, se do popolnomasti povzdigniti in da tudi v male grehe več ne padajo popolnoma radovoljno.

Ako se deržimo v svojem ravnanji tega, kar tirjajo od nas rimski papeži, cerkveni zbori, v bogoslovji in dušnem življenji izurjeni in zvedeni možje v zadevah pogostnega in vsakdanjega svetega obhajila, se lahko ognemo prevelike ojestrosti in prevelike mehкости. Jezusu Kristusu se bi skazovalo več časti, sv. cerkvi božji več tolažbe in spodbude,

ker sad sv. obhajil bi bil bolj zrel in bolj obilen.

„Bog daj“, pravi sv. Alfonz Ligvori, „da bi se veliko takih duš na svetu našlo, da bi se varovale vsacega tudi naj manjšega greha, in da bi hrepenele, ne le po pogostnem, ampak po vsakdanjem sv. obhajilu s pravim zaželenjem se poboljšati in v ljubezni božji rasti. Ko bi se to zgodilo, bi bil tudi Jezus Kristus na zemlji bolj ljubljén. — O kako srečen je in Bogu prijeten, pravi pobožni Tomaž Kempčan, kdor tako živi, in si vest tako čisto ohrani, da je tudi vsak dan za sv. obhajilo pripravljen, in bi tudi k njemu pristopal, ako bi mu bilo dovoljeno, in bi se to storiti dalo, brez spotike in zgliedovanja.“

Izgovori, katere imajo ljudje, da ne hodijo k svetemu obhajilu.

Dvojne verste kristjani se izgovarjajo, in odtegujejo od mize Gospodove: dobri, ki so preveč boječe vesti, in mlačni, ki svoji duši odrekujejo sv. obhajilo, ker se nočejo vzdigniti iz svoje mlačnosti in

duhovne nemarnosti, in nočejo Bogu prinesiti daru, katerega on od njih tirja. Govorili bomo tukaj posebno od prvih: Pobožne pa preboječe duše se mislijo nevredne, da bi tako pogostoma sprejemale v sé tako velicega Boga, ki je sama čistost in svetost.

Na to mi odgovorimo: 1. da kdor ni vreden pogostoma k sv. obhajilu hoditi, ne bo tega bolj vreden, če gre poredkoma, ker odlašanje ga stori le še bolj mlačnega; zavolj tega pravi sveti Ambrož: „Kdor ni vreden vsak dan sv. obhajila prejemati, ga tudi ob letu ni vreden“. Dalje govori sveti Tomaž Akvinski: „Več je vredno hoditi s ponižnostjo k mizi Gospodovi, kakor se ji odtegovati, ker ljubezen je bolj popolnoma, kakor boječnost“.

2. Vem, da so bili veliki svetniki, ki so poredkoma k sv. obhajilu hodili, in se ga zderžali iz ponižnosti ali iz boječnosti; te svetnike moramo občudovati zavolj njih ponižnosti, ali posnemati jih ne smemo. Bog nas vodi po mnogih potih, ena naj navadnih poti pa je pogostno sveto obhajilo. Bili so veliki

svetniki, kateri so poredkoma k svetemu obhajilu hodili, ali tudi prav veliko število imenitnih svetnikov je, ki so ga prav pogostoma prejeli.

Kadar sv. cerkev koga med svetnike povzdigne, se gleda posebno tudi na pogostno sveto obhajilo in se ima za posebno dobro znamenje.

Deržati se je določnega vodila sv. zbirališča, katerega je papež Inocenci XI. poterdil in ki uči: „Da se gre bolj ali manj pogostoma k sv. obhajilu, je prepuščeno razsodbi spovednikov, kateri naj svoje spovedence vodijo po velikosti sadu, katerega od tod dobivajo, in ki ga izkušnje poznajo“; „ker pravo znamenje dobrega sv. obhajila“, pravi častiti oče Avila, „je dobiček, katerega duša ima“. Kar nas zadeva, mi smo vedno nevredni svojega Gospoda v sv. obhajilu pogostoma prejemati, ali naš ljubi Zveličar nas v svoji dobroti sam s svojo gnado zanj pripravlja, posebno v zakramentu svete pokore.

3. Še celó, kadar ne čutimo nič velicega hrepenenja po sv. obhajilu, če nas še verh tega težavna suhota nadlegva,

se zavolj tega ne smemo odtegovati od njega: da se le stanovitno zoper svoje slabosti vojskujemo, da čutimo, kako ga je naša duša potrebna, in da smo si svesti hrepenenja, če tudi suhega, po tem sv. Zakramentu. Ako Jezusa Kristusa pogostoma, če tudi s suhoto duha, prejemamo, se vender le učimo živeti njegovo sv. življenje, bolj in bolj sebi odmreti in se vsemu odpovedati, kar bi našemu božjemu Zveličarju ne bilo prijetno in dopadljivo.

„Kar duše zadene, katere so na poskušnji“, pravi Bosijé (Bossuet), „jih je treba k sv. obhajilu opominjati; recite jim, da naj jih njih suhota ne straši; da naj le na to mislijo, da on, ki na skrivnem dela, zna tako narediti, da se od zunaj ne kaže in ne vidi, zatorej je treba vse svoje serce na skrivnem njemu zročiti, naj on stori z njim, kar njemu dopade, in da se ne sme nikdar zaupanje vanj zgubiti; ravno tako se je deržati naloženih molitev in prejemanja presv. Rešnjega Telesa in ne gledati na to, ali imamo veselje do njega ali ne; le terdno vero moramo imeti v njegovo moč. Taka

dušna suhota se ne dá odpraviti, ne z zaželenjem, še manj s premišljevanjem ali s kakšno silo; le sama tiha serčna vera, s kateró se zročimo v božje roke, pomaga; ona se prepusti njegovi sveti volji, ona upa zoper vse upanje, kakor pravi sv. Pavel. (Rim. 4.) Njo dam za vodnico po tamni poti življenja, kakor je nekđaj vodila Abrahama po vsem njegovem popotvanji. V tej veri torej naj gre duša k sv. obhajilu, brez vsega obotavljanja, naj vse v tej veri opravlja, in naj si ne prizadeva ta svoj stan premeniti, ker prepričana mora biti, da jo bo Bog s svojo roko na skrivnem toliko bolj podpiral, kolikor globokeje jo v globočino potopuje. Ne sme se ji torej ne časa ne mej pri njenim ravnanji določiti. Kadar bo jela omagovati, ji bo že poslal žark tolažbe, da jo bo pokrepčal.

4. Ne bojmo se, da bi nam pogostno sv. obhajilo zmanjšalo spoštovanje in ljubezen do našega ljubega Zveličarja v presv. Rešnjem Telesu. Kolikor bolj se duša s svojim Bogom pogovarja, toliko bolj ga spoznava in toliko večje spoštovanje in ljubezen ima do njega. Če

večkrat gre k sv. obhajihu, toliko bolj spozná dobrotljivost in ljubezen božjo, in tako jo vsako sv. obhajilo, katerega sprejme, pripravlja, da ga prihodnjič z bolj živo vero, z veči gorečnostjo in popobožnostjo prejme. Ta prijaznost ne zmanjša tedaj spoštovanja; to se zgodi pri ljudeh, kjer se najde vedno dušna revščina, dobi se torej taka prijaznost, ki spoštovanje zmanjšuje, ali ona ni sad premišljevanja in molitve, ampak je sama navada k mizi Gospodovi hoditi brez spodobne priprave.

5. Pogostno sveto obhajilo od nas gotovo tirja, da si z veseljem prizadevamo, da bi svoje slabosti in grehe odpravili; ali treba je razločiti dvojne grehe: ene storimo s popolnoma spoznanjem in z vsem premislikom; kdor tedaj hrepeni Jezusu dopasti in pogostoma k sv. obhajilu hoditi, se jih varuje kolikor je mogoče; drugi so nasledek naše slabosti in človeške napačnosti. Nihče ne more biti tacihi slabosti prost, če nima kakšne posebne milosti, in vsi moramo vsak dan reči: „Gospod! odpusti nam naše dolge!“ Bog tudi take grehe odpusti, da spo-

znamo svojo revščino, in kako potrebni da smo njegove milosti. Take slabosti nas ne smejo zadrževati od pogostnega sv. obhajila, ampak nam morajo biti verh tega v spodbudo pogostoma ga prejemati, ker je po besedah sv. Tridentinskega zbora „zdravilo zoper smertni greh, in pripomoček zoper vsakdanje pregreške“. Fenelon pravi: „Vidi se, da so bili še celó kristjani prvih časov, ki so vsaki dan k sv. obhajilu hodili, slabostim podverženi.“

6. Dobijo se boječi kristjani, ki se pritožujejo, da so zmirej enaki, in da najdejo vedno nove in vedno večje slabosti na sebi. Na to se odgovori, da take duše, ako ne obrodi v njih pogostno sv. obhajilo tacega sadu, kakoršnega bi imelo obroditi, da take duše prvič ne pristopijo k njemu s pravo pripravo, ali pa, da pogostoma in radovoljno v male grehe padajo, kar jih zadržuje, da ne prinese sv. obhajilo v njih tako obilnega sadu; naj se torej poboljšajo. Drugič se ne sme misliti, da kdor sadu sv. obhajila v sebi ne občuti, da bi bilo to že znamenje, da ga res nič dobil ni; utegne

se zgoditi, da ga kdo nič ne zapazi, in vender ga je v obilnosti prejel; in velikrat je še zanj dobro, da ga ne občuti, ker mu je to pripomoček, da se vedno ponižnega ohrani. Velikrat se zgodi, da kdo pri začetku svojega spreobrnjenja veliko sladkosti občuti, potem pa nič več ne, ali pa le prav poredkoma, včasih jim je še celó popolnoma vzeta. Sveti Gregor pravi: „Drevesom se, dokler so majhna, večkrat priliva, da bolj rastejo, kadar so pa že globoko segle njih korenine, se jim neha prilivati“. In sveti Lavrenci Justinjan piše: „Kakor nas telesna hrana krepčá, da ne vemo kako, ravno tako krepčá sveto obhajilo našo dušo, akoravno ne občutimo.“

Zadnjič: da duša vedno nove slabosti na sebi zapazi, kaže, da je vedno bolj razsvetljena od božje luči, ki jo uči se vedno bolje spoznavati.

Odgovori na vprašanja, ki pogostno sveto obhajilo zadevajo.

Pervo vprašanje: „Ali se sme pobožnim dušam serčnost dajati, kadar jim

je kaj pri sercu, da menijo, da zavolj tega ne smejo k sv. obhajilu? Če imajo postavim, dvome zoper sv. vero, skušnjave, ki božjim rečem nečast delajo, ali še celó gnjusobo do sv. obhajila, ker mislijo, da ga niso vredni: Ali ne bom jaz od takih obhajil pred Bogom odgovora dajal, ker jih svetujem, in se pri tem na nikogar ne deržim in ne opiram, ampak ravnam prosto, kakor je med prijatli navada?“

Odgovor: V dvomih svetovaj sveto obhajilo vsem, ki jih poznaš, da imajo zanj resnično dobro voljo, ga v svoj dušni prid prejemati. Jaz vzamem brez vse skerbi odgovor za take svete na svojo vest. Sv. obhajilo je zoper take skušnjave naj boljše zdravilo; kdor se jim pa prepusti, pokaže hudobnemu duhu, s kom naj ga od Jezusa Kristusa odvráčuje.

Drugo vprašanje: Ali se sme v taki žalosti in dušni suhoti pogostoma k sv. obhajilu hoditi?

Odgovor: Bog varuj se v tem stanu sv. obhajila bati, ker takrat je čas po njem hrepeneti in ga prejemati; le On

namreč, ki ima sam življenje, nas zamore iz naše revščine vzdigniti in iz nje rešiti. Reci torej z ljubljenim ženom: „Ti sam si, jaz pa nisem nič; stori tedaj z menoj, kar sam hočeš, da bi bila; ako mi hočeš pa še zakrivati, da ti vse to delaš, naj se zgodi tvoja volja“. Dobre misli in vidne tolažbe bodo od tod kar same izvirale, toda potrebne niso: vera sama je zadosti.

Tretje vprašanje: Jaz se zmirej bojim zavolj svojih pogostnih obhajil, zavolj premajhnega dobička, ki ga od njih imam; bojim se, da bi ne bilo moje veliko hrepenenje po njem le slepljenje satanovo.

Odgovor: Sad sv. obhajila ni vedno očiten; že to je lep dobiček, da še bolj globoko ne padeš; vendar pa ti padci ne smejo biti smertni grehi, in govori se tukaj od tistih ljudi, ki lepo po sv. veri žive. Pojdi tolikokrat k sv. obhajilu, kolikorkrat ti Jezus Kristus po svoji ljubezni v sercu zanj hrepenenje obudi; zdaj te kliče kakor dolžnika, zdaj kakor svojo nevesto, zdaj si, po besedah Davidovih (Ps. 72.), kakor žival pred njim;

z eno besedo, on kliče lepo, ali pa sili, kakor je rekel: „primoraj jih notri iti“ (Luk. 14.), da te le najde svatovsko oblečenega. Ko bi nas pogostni padci od sv. obhajila, in ravno tako tudi od molitve zaderževali, bi kazali, da v sami sebe zaupamo, ne pa v dobrotljivost božjo. Ne odtegujmo se tedaj nikoli ne od molitve in ne od svetega obhajila zavolj vsake majhne reči, ampak le, kadar komu njegov zvedeni spovednik veli.

Iz tega se vidi, da nas vse za pogostno sv. obhajilo spodbuja: Jezusovo naj serčnejši hrepenenje, ko je ta presveti Zakrament postavil, izgled prvih kristjanov, nauk in ravnanje sv. cerkve: vse nas vabi pogostoma pristopati k mizi Gospodovi; ali ravno tako nam vse oznanjuje pripravo, ki jo pogostno in dobro sv. obhajilo od nas tirja.

Videli smo, kako vsi mnogi izgovori zginejo, ki pridejo iz prevelike boječnosti ali pa iz nemarnosti: Pojdimo tedaj, tecimo pogostoma zajemat iz studenca vseh dobrot, in naša naj večja britkost naj nam bo ločenim biti od te nebeške mize! (Sv. Ambrož.)

Kakšen sad obrodi sv. obhajilo v sercu vernih, posebno kadar so v v dobrem že bolj stanovitni in kako se to zgodi.

Dobro bi bilo govoriti od sv. daritve našega Gospoda Jezusa Kristusa, katero duša prejme, kadar pristopi k sv. obhajilu, in kaj se takrat v dnu serca godi; tudi od pripravljanja zanj, da bi ne bilo nobenega zaderžka tej tako predragi skrivnosti, ki jo božja ljubezen v njem opravlja: ali kdo zamore to storiti! Vse kar se da reči, mislim, je to, da se v sv. obhajilu čudne skrivnosti z dušo godijo, katerih tisti, ki ga prejemajo, ne poznajo. Da je od potrebnega pripravljanja za sv. obhajilo treba govoriti, in duše, ki so začele v notranjim življenji se vaditi, k temu prav napeljevati, dobro vem. Ali jaz menim, da naj boljše, kar moremo storiti, je, da se ponižamo, da se potopimo, tako rekoč v dno svoje revščine, da to v terdni veri spoznamo, če tudi ne moremo tega občutiti: da bi radi od njega neskončno daleč v ponižnosti bežali, ako bi si to storiti upali, ker je

tako neskončno častitljiv; ali vediti je treba, da se duša mora vsa kakor v ponižnost vtopljená čutiti zavolj svoje nevrednosti, kakor da bi se ne upala k njemu priti zavolj svojih grehov, in kakor da bi želela ostati v svoji revščini, kadar Jezus Kristus v njo prebivat pride, kadar pride kakor Gospod v svoje posestvo, ki ima čez vse oblast in kateremu se mora vse umakniti, kadar se prikaže.

Le to nam dela pri sv. obhajilu težave, da naš duh in naši počutki tukaj niso nasiteni, in da se njih poželenju ne ustreže: Ali duša, ki je pred le za časno skerbela in bila le na posvetno navezana, še ne vé, v čim je ali biva nebeško življenje, katerega ji prinese Jezus Kristus v presvetem Rešnjem Telesu; in ker ta nebeški kruh ni kakor občutkom podverženo (ni kakor le telesna jed), si duša misli, da mora imeti nebeško slast, katero želi občutiti in se vpijaniti v sladkosti, katere v sebi ima, in ki so toliko pobožnih duš v sv. obhajilu osrečile.

Res je veliko duš, ki pogostoma in v sladkosti prejemajo sv. obhajilo, ako-ravno še niso nič storile in nič terpele

za Jezusa Kristusa; te so take, ki so svojo nedolžnost čisto ohranile, ali pa take, katerim ni mogoče drugače Bogu služiti, kakor kadar jim sladkosti občutiti daje, brez katerih bi ljubezni božji svojih serc ne odperle, in med take se štejejo grešniki. Te grešnike vleče tako rekoč plačilo in enaki so najemnikom. Ali dobijo se še drugi, in sicer tisti, katere je očistil ogenj naj večih težav in naj hujših skušnjav na poti proti nebesom: Po takih skušnjah pa pride Jezus v njih serca in razlije v njih neizrekljive sladkosti; ali preden se ta sreča doseže: o koliko strašnih smert, koliko dolzih smertnih britkost je treba preterpeti! Kogar je Jezus k življenju obudil, pač zamore in zna uživati to Jezusovo življenje: ali pa mar misliš, da se taki povsod dobijo? O le malo jih je, zato ker je le malo pripravljenih, prenašati terpljenje tega ognja, ki jih očišuje, ali z revščino ali z zaničevanjem, ali kako drugače.

Vender ne govorimo od takih že popolnoma duš, ampak obernimo se na bolj navadne, — na nižjo stopnjo — kjer se

veči del kristjanov ustavlja. Taki tožijo in žalujejo, da za sv. obhajilo nič storiti ne morejo, in da te milosti ne morejo sprositi, da bi kaj storili. Ako jih vprašaš, od kod to pride, ti ne vedo povedati. Grem k spovedi, pravijo, storim vse, kar je v moji moči, in vendar sem ves reven. Dale bi se take duše, ki imajo te britkosti pri sv. obhajilu, v mnoge verste razdeliti, prav za prav ima vsak svoje posebne težave in britkosti. Nekateri so vsi suhi zavolj svojih vsakdanjih slabost, katerih se nočejo skerbno ogibati; nekateri so vsi revni zavolj nevednosti in jim ni mar kaj brati in si tako dušo z lepimi čutili napolnovati in ji tako dajati kaj opraviti.

Naj govorim tedaj od sv. obhajila, zavolj katerega se taki kristjani pritožijo, da so vsi suhi, vsi revni in nezmožni, in da ne vejo kako ravnati ne s svojim umom, ne s svojim spominom, ne s svojim poželenjem, naj manj pa s svojimi počutki, kateri se vsi razdraženi vzdigujejo, skušnjave zbujejo in brez števila veliko misel napravljajo, da jih strašijo in mnogoverstno motijo, velikrat

tudi s tem, da se mislijo od Boga za-
veržene, in da jim je obupati.

Kaj je tako skušanim in žalostnim
dušam svetovati?

O kako lahko bi se jim pomagalo,
ko bi hotle le nekoliko ubogati in ver-
jeti, kar se jim v njih težavah svetuje
in ko bi hotle storiti, kar se jim veleva.
Gotovo bi dobile prečudne in skrite mi-
losti v svoji revščini in svoji veliki po-
trebi, če tudi ne precej prvi ali drugi
dan! O da bi hotle na ta svoj stan manj
gledati, ga manj premišljevati, da bi
se povzdignile same čez se, ne s silo,
ampak s poterpežljivostjo, da bi posku-
sile vse take misli, ki jih motijo memo
sebe puščati, ravno tako tudi vse take
čutila in hude skušnjave in se ne zme-
niti zanje! Pa mi bo kdo rekel: Jaz
se tega ne morem znebiti; na to mu
odgovorim, da tega tudi ne tirjam od
njega, ampak le poterpežljivo naj pre-
naša, kar ga neprijetnega zadene. Naj
vse to v miru pusti in naj nikar nič
tega ne presojuje. Ali odgovoril mi bo
zopet: tega ne morem storiti, ker pri-
siljen sem na to misliti, in ne morem se

teh misel znebiti. Rad verjamem, da se ne moreš ubraniti, da bi kričanja ne slišal, da bi hudobije ne videl, da ne bi čutil sile teh skušnjav; ali ravno to ti dá priložnost se v poterpežljivosti vaditi, le nikar radovoljno tega v sercu ohraniti. Pa mi boš zopet odgovoril: ali zdi se mi, da je moja volja vsa zvezana, da ima nad tem dopadajenje, da želi grešiti, in da ni v meni družega, kakor le gnjusoba. Tudi jaz ti to poterdim, da je tvoja volja kakor vjeta, ali pa ne veš, da imaš dvojno voljo ali poželenje, eno, ki te vleče na vzgor, in eno, ki te vleče doli, ki se tudi poželjivost imenuje in ki se od perve veliko ne loči, k večjemu v tem, da, kdor jo ima, se vé samega sebe premagovati; drugim pa je poterpežljivosti potreba; brez vsega pomislika naj verjamejo, kar se jim reče. O ko bi pač vedili taki kristjani, koliko hudega si nakopajo s tem, da ne podveržejo svojega duha in svojega razsodjenja razsodbi svojega duhovnega vodnika, gotovo bi raje umerli, kakor kaj tacega opustili! Treba jim je torej, da se popolnoma sami sebe zapustijo, in

kadar je vihar tako silen, da se vidi vse razbito in zgubljeno, morajo tako rekoč v svojem potopu si svojega miru iskati.

Toda poglejmo nekoliko dalje, in vprašajmo, kaj naš Gospod Jezus Kristus v taki revni in zapuščeni duši dela? V tem je skrivnost vseh skrivnost. Jezus Kristus pride v dušo v sv. obhajilu, in za pripravljanje svojega prebivališča, ali da bi mu svetišče odperla kamor priti hoče, on duše ne potrebuje; on to vse sam stori. Jaz vem, kadar on v naše serca pride, on v tem posvečenem svetišču (kjer ponavlja svoje nebeške skrivnosti posebno svojo božjo daritev), zbríše in uniči velik del naše slabe nature. Jezus se pri sv. obhajilu z nami zedini, in po besedah svetih cerkvenih učenikov smo mi z njim eno.

To zedinjenje napolni vso sv. cerkev z začudenjem, ker ne more ga razumeti in ne zadosti občudovati. Prosim te toraj, povej mi, si mar ti tisti, ki v sv. obhajilu stori to zedinjenje in to spremenjenje? O gotovo ne! Moč Jezusa Kristusa v presvetem Rešnjem Telesu to

stori; od tvoje strani je zadosti, da si v milosti božji, vse drugo stori neskončna ljubezen Jezusova. Če je pa taka, kako da se verni ne podučijo, kako naj bi se obnašali pri tem svetem pravilu? Jaz pravim, da oni nimajo zraven skorej nič opraviti, k večemu te dve reči: prvič, da se z Jezusom z vsemi svojimi željami v dnu svojega serca združijo, drugič, da vedo, kaj se v njih godi. Da to občutijo, in se tega zagotové, ni drugega treba, kakor da so v duhu zbrani, kolikor jim je mogoče, in se prosto temu prepustijo, kar božja moč Jezusova, ki v njih prebiva v njih dela. Kaj pa postane duša v sv. obhajilu? Ona se spremeni v Jezusu Kristusu. Pa mi porečeš: Jaz tega ne občutim, ne vidim in ne spoznam. Dobro vem, da ne, ker to spremenjenje se v duši zgodi, in ne moreš ga ne viditi in ne občutiti, če ti tega božjega dela Bog sam ne razodene, kar je že svojim posebno zvoljenim služabnikom včasih storil. Toda akoravno tega ne vidiš in ne občutiš, je vendar gotova resnica; imeti moraš tedaj terdno vero in v tem je prava sreča duše, da se v

tež veri ohrani, da v taki nevednosti živi, in se v vedni globoki ponižnosti do teh nezapopadljivih skrivnost ohrani. Ker je tedaj Jezus v sercu, se vpraša, kaj pa on dela in kje je njegov sedež v njem? Na to se odgovori: on prebiva v svetišču serca, v dnu duše, ki mu je posvečen kraj, in on Veliki duhoven opravlja tam daritev samega sebe in se daruje svojemu Očetu. O nerazumljivi čudež! Jezus Kristus se poniža v naša serca, da se tam daruje! Vse utihne v tem tempeljnu, angeljci in svetniki občudujejo in molijo tam Jezusa, ki se tako globoko poniža, in nebeški Oče ima nad njim svoje dopadajenje! Ali kakšen dobiček ima pa duša od te daritve? Ona sama se tudi daruje, ker sklenjena je z Jezusom, in ne more se od njega ločiti, tedaj se z njim in v njem daruje v tem tempeljnu serca in je tako njegove daritve deležna, kar bi se nikdar tako popolnoma zgoditi ne moglo, kakor v sv. obhajilu. Glej toraj, kaj je prečudnega Jezus našel, da je duši mogoče se zanj njegovemu nebeškemu Očetu darovati in sicer tako, kakor se Jezusu

spodobi! V tej božji skrivnosti duša od Jezusa ni ločena, in kakor nebeški Oče sprejme svojega Sina v neskončno zadostenje, se sme reči, da tudi dušo, ki je z njim sklenjena, tako sprejme, ker med njo in med Jezusom ni ločenja. Ako nam je ta resnica pred očmi, kako se moremo pritožiti in si očitati, da pri sv. obhajilu nič ne storimo? Res je, da vse, kar kdo storiti more, se ne sme primerjati temu, kar Jezus Kristus za nas stori. Druzega nam ne ostane, kakor se z njim združiti, se mu podvreči, ga tiho, ali pa le z malimi besedami moliti, z vsem spoštovanjem in z vso ponižnostjo. O ko bi pomislili, koliko dobička dobiva ona od tod, bi nam bilo pač sv. obhajilo vedno naj prijetniše opravilo, ker prepričani bi bili, da ta skrivnost se opravlja in dela tako rekoč v nas brez našega prizadevanja, le Jezus Kristus sam dela vse to v nas! Kdor se tako ravnati navadi, mu bo ta sveta skrivnost dušo s prečudnimi darmi obogatila. On občuti nekako božjo moč, ki ga samega čez se povzdigne, čez vse, kar je minljivega in nepopolnoma.

Treba je pa dve ali tri reči pomniti v tem, kar je bilo ravno rečenega, da se nekatere zmote, ki bi jih to pri nekaterih še ne dosti uterjenih dušah utegnilo zbuditi, popravijo: Utegnil bi kdo reči: Če Jezus sam vse to spremenjenje v nas napravlja, se pač ni treba v duhu zbirati, in nič skerbeti za pripravo k sv. obhajilu! — Ali treba je pomniti, da to božje delo od nas tirja, da mu od svoje strani tudi roko podamo, da vedno čujemo in si prizadevamo čisto in sveto živeti, kakor tako velika ljubezen Jezusova od nas tirja; da se zavolj tega tudi sami sebe zatajujejo in si odmiramo, ker sicer ta tako obilna milost ne bo obrodila toliko svetosti v naših srcih, kakor bi jo imela in katero nam Jezus dati želi v sad sv. obhajila. Tedaj ni zadosti le tako z Jezusom zedinjen biti; kazati mora to zedinjenje tudi svoj sad: da se vadimo v poterpežljivosti, v pokorščini, v pohlevnosti, v ponižnosti in v ljubezni. Treba je tudi pomniti, da molčanje pri in po sv. obhajilu ne sme biti nemarno in suho, ampak mora priti iz velikega spoštovanja božjega veličan-

stva, in akoravno to spoštovanje ni očitno in se počutno ne razodeva, vender ni brez sadu. V njem se razodeva molitev in češčenje, ker, če natanko pogledamo njegova čutila, se bomo prepričali, da je vse serce Bogu vdano in vanj vtopljeno. Ali kadar revno dušo težave in skušnjave motijo, misli, da le čas trati in neskončnemu veličanstvu božjemu nečast dela. Prav je, da duše, ki so polne lepih čutil, da jih o pripravnem času razlijejo pred tronom božjem; ali duše, ki so vse prazne, revne, slepe in nezmožne, naj se deržé brez vsega pomislika tega, kar jim je od višjih svetovanega, in to jim bo v velik dobiček. Naj se prepustijo popolnoma Jezusu, ki v njih dela, in ki samega sebe in s sabo tudi dušo Bogu daruje; naj bodo zadovoljni s tem, da se zročijo popolnoma Njemu, ki v njih sercu živi in dela in sčasoma bo vsak, kdor se tega derži, zapazil premembo v svojem sercu; ne bo verjel svojim počutkom in jih ne poslušal, in tako dosegel vedno obilniši mir in vedno večé razsvetljenje.

Obhajilne molitve.

Pripravljanje.

G Jezus, moj nebeški Ženin, moja večna ljubezen! Prišel je srečni dan, ki me zopet s teboj sklene. Glej me pred tvojimi nogami klečati v ponižnosti in skesanega zavolj mojih grehov, pa vender polnega zaupanja, ljubezni in veselja, ker me nisi zaverigel, ampak me vabiš, da mi polajšaš moje težave, me z veseljem napolniš in s svojim mesom in svojo kervijo napaseš.

O večna hvala naj ti bo za toliko ljubezen! Molim te v duhu in v resnici tukaj pričujočega v presv. Zakramentu. Verujem vse, kar sv. cerkev uči, ker ti sam si varuh njene resnice, in pripravljen sem zanjo tudi svojo kri preliti. Poterdi me bolj in bolj v svoji sveti veri, in daj, da bo vedno živa

v dobrih delih in goreča v ljubezni. Res bil sem dolgo tvoj nevredni otrok, ali danes je dan, bo vse poprejšnje pozabljeno, in novo upanje navdaja mojo dušo, da sem zopet ves tvoj, in da si mi z odpuščanjem grehov tudi zastavo večnega življenja dodelil in vsega bogastva, ki ga obsega. Naj te hvalijo z menoj vsa nebesa za toliko ljubezen in naj ta hvaležnost tudi moje serce vplameni, da te bo ljubilo. O moj preljubeznjivi Jezus! glej prišla je ura, da se z menoj skleneš; olepšaj si sam moje serce po svojem dopadajenji. Zateri v njem vsa napačna nagnjenja, katere so ga do zdaj motile in od tebe odvracala, daj mu greh tako sovražiti kakor ga ti sovražiš, in obdaruj ga z vsemi čednostmi, katere tebi dopadejo: Daj mu prav globoko ponižnost, živo vero in terdno

zaupanje, posebno pa prav gorečo ljubezen, sklenjeno z vednim sovrastvom do greha. Za vse te milosti ti bom v hvaležnosti svojega serca vedno čast prepeval; združeval se bom v duhu z nebeškimi trumami in neprenehoma klečal z njimi pred tvojim obličjem. O pridi, pridi, moja večna ljubezen! Moje serce po tebi hrepení in le v tebi svojo pravo srečo najti more. O pozabi, moj Jezus! vso nezvestobo in daj, da te vredno prejmem in vedno v sebi ohranim. Jezus, moje zaželenje ostani moj delež vekomaj! Marija, prosí zame, in podaj mi ti svojega ljubega Jezusa, da me zveselí in zveliča.

Molitve pred svetim obhajilom.

Molitev k Jezusu Kristusu.

Velikokrat britkost in žalost občutim, o moj Jezus! iz ljubezni

do tebe zavolj vsake zamude in zavolj vsacega greha, s katerim sem kdaj tvojo preljubeznjivo dobroto razžalil in svojo dušo omažeževal. O da bi pač mogel neprenehoma britko jokati, da bi s temi solzami očistil svojo dušo vseh madežev, svojo dušo, katero si ti, moj namen in konec, neskončna popolnomast, zvolil za svoje prebivališče! O da bi mogel svoje serce, telesa prosto, v vseh njegovih naj manjših delih z gorečim ogljem očiščeno, kjer bi zginili iz njega vsi madeži, vse čisto darovati tebi, o Jezus! v prebivališče, da bi bilo tebe, ne smem reči vredno, pa vsaj manj nevredno.

Ali kaj mi vse to hrepenenje, kaj vsa ta žalost pomaga! ako bi mi bilo dano tudi tisoč let živeti, bi se vendar ne mogel vredno nanj pripraviti, ker nič nimam v sebi,

kar bi me vrednega storilo ter se za sprejemo tako imenitne skrivnosti prav pripravljati. Zatorej se veržem, moj preljubeznjivi Jezus! tebi k nogam v ponižnosti svojega serca, in te priserčno prosim, pripravi me dobrotljivo ti sam za to nebeško večerjo, da bom vreden se je udeležiti v tvojo čast in v zveličanje vsega sveta. Tvoji naj ljubeznjivši svetosti dam in darujem vse, kar sem in kar imam, in serčno želim in te prosim, pripravi si ti sam v mojem sercu vse, kar tvoji božji dobroti dopade. Dam in darujem ti, o moj presladki Prijatelj! svoje serce, dam ti ga vsega popolnoma prostovoljno in te prosim, omij ga z vodo svoje svete strani, olepšaj ga z naj večo svetlobo, s tem, da ga s predrago kervjo svojega presladkega serca porosiš; vzemi ga popolnoma v svojo oblast in skleni

se z njim, peljaje ga skozi ogenj in skozi dišave svoje večne ljubezni. Amen.

Molitev k Materi Božji.

Marija prečista Devica je sveto Jedert sama te tri majhne molitvice učila in je zagotovila, da si je z močjo, ki jo imajo v sebi, zadobila dopadajenje svete Trojice.

O prečista Devica Marija! s pomočjo svoje neomadeževane čistosti, s katero si Sinu božjemu pripravila prijetno prebivališče v svojem deviškem telesu, mi sprosi milost, da bi bil vreden očiščen biti od vseh madežev greha.

O naj ponižniša Devica Marija! s pomočjo svoje naj globokeje ponižnosti, s katero si si zaslužila povzdignjena biti čez vse angeljske kore in čez vse svetnike, mi stori, da bodo po tvojih prošnjah, vse moje nemarnosti zbrisane.

O preljubeznjiva Devica Marija!

po svoji neizrekljivi ljubezni, ki te je tako serčno z Bogom sklepala, mi sprosi s svojo mogočno prošnjo, da dosežem vsega potrebnega zasluženja v vsi obilnosti. Amen.

Molitev k vsem svetnikom.

O vi vsi svetniki in svetnice božje, posebno vi moji preljudi varuhi, pozdravim in častim vas z vso ljubeznijo svojega serca! Jaz molim in hvalim neskončno dobroto in milost presvete Trojice za vse milosti, kar vam jih je kdaj iz bogatih zakladov svoje dobrotljivosti v vaše zveličanje dodelila; prosim vas ponižno vse skupaj in vsacega posebej, darujte v čast prečastite in vekomaj nespremenljive sv. Trojice vso svojo gorečnost in lepo pripravo, katero ste imeli tisti srečni dan, ko so se vam nebesa odperla in vas sprejela, ko ste bili postav-

ljeni pred obličje veličanstva božjega, prejeti od njega svoje večno plačilo, darujte vse ta svoja čutila, da bi bil jaz bolj goreč in bolj vreden ga prejeti v presv. Rešnjem Telesu.

Molitev k Jezusu Kristusu

ravno pred sv. obhajilom; derži se v tem svéta, katerega je bil Jezus dal sveti Mehtildi rekoč: Kadar se približaš mizi Gospodovi, imej serčne želje občutiti vso gorečnost hrepenenja in ljubezni, kar jo je kdaj kako človeško serce občutilo. In potem bom jaz to tvojo ljubezen sprejel, ne tako, kakoršna je, ampak tako, kakoršno želiš.

O Jezus, moje edino serčno zaželenje! glej bliža se ura, tista naj srečnejša ura, kjer bom tebe svojega Boga v svoje serce sprejel!
O moj preljubeznjivi Jezus! glej z vso pobožnostjo in ponižnostjo, kar jo moje serce občutiti more, pridem k tebi; naproti ti grem in te prosim, odpri svoje svete roke, da me objameš in na svoje serce stisneš, kakor si jih raztegnil takrat,

ko si jih na križ pribiti dal, da bi vse grešnike z njimi objel. Jaz pa, moj križani Jezus! ne odprem le svojih rok, ampak tudi svojo dušo in svoje serce, da te peljem v najskrivniši dno svojega revnega serca.

O da bi bil pač napolnjen z vsemi čednostmi, s hrepenenjem in spoštovanjem do tebe! **O** da bi imel čistost angeljev, ljubezen vseh aposteljnov, svetost vseh spoznavavcev, čistost in nedolžnost vseh devic! — **O** da bi te mogel sprejeti s toliko serčno pobožnostjo, s kakoršno te je sprejela Marija prečista Devica, ko si se včlovečil in potem v presvetem Rešnjem Telesu! **O** da bi mi bilo dano tvoje presladko serce, da bi te vanj sprejel, kakor se tebi spodobi!

Da svojo dušo spodobno v tvoje prebivališče pripravim, in da nadomestim vso svojo pomanjkljivost in

zanikernost, ti darujem, moj pre-sladki Jezus! vse pripravljane, vso pobožnost, vsa čutila in vso lju-bezen, s katero so te vsi tvoji svetniki prejemale, posebno pa tvoja preljubeznjiva mati Marija. — Da-rujem ti, moj dobrotljivi Jezus! tvoje lastno serce, to serce, ki ima tako neskončno vrednost, vse čed-nosti in nebeške milosti, s katerimi ga je presveta Trojica tako obilno napolnila, da ti zakladi napolnijo brezdno moje revščine in moje ne-vrednosti, da se ti pripravi v mo-jem sercu prav spodobno in pri-jetno prebivališče.

O Jezus, ki si neskončno bolj prijeten, kakor vse sladkosti, in ki si sam rekel, da je tvoje veselje biti pri človeških otrocih, moja duša po tebi hrepení, moje serce po tebi zdihuje. Povabim te v svoje serce z pobožnostjo, kakoršne nikdar no-

bena duša imela ni, z ljubeznijo, kakoršne nikdar nobena duša ni občutila. Pridi torej, moj naj ljubeznjivši Ženin, pridi skoraj v revno hišico mojega serca! Pridi, moj nebeški Zdravnik, in ozdravi mojo bolno dušo!

Prisveti, o premilo Solnce in razsvetli strašne tame moje duše! Pridi nebeška Mana, in nasiti veliko lakoto moje duše!

O moj ljubeznjivi Jezus! s pri-serčnostjo vseh tistih molitev, ki so iz tvojega presladkega serca kdaj izvirale, te prosim, postoj dobrotljivo nekaj časa pri meni in ne zaverzi revnega stanovanja v mojem sercu.

Pridi, moj ljubi Jezus! pridi Ženin moje duše, in prebivaj v mojem revnem sercu. Amen.

(Precej po svetem obhajilu nikar ne moli iz bukev, ampak pusti naj se serce samo z Jezusom pogovarja in zveseljuje; ljubezen že sama vé, kaj ji je govoriti. —)

Molitve po svetem obhajilu.

Povikšuj moja duša Gospoda, ker velike reči ti je skazal, neskončne dobrote ti je dodelil! **O** kdo je v stanu razumeti toliko ljubezen, kdo se po vrednosti zanjo zahvaliti. Jezus, moja ljubezen, moj Bog in moje vse, je moj in jaz sem njegov. **O** združite se z menoj vsa verna serca, ki ljubite Jezusa; združite se z menoj vsi nebeški prebivavci, ki mu večno čast prepevate; združi se z mano posebno ti, moja naj ljubeznjivša Mati, prečista Devica Marija, in poj čast in hvalo ljubemu Jezusu, ki se je ponižal in je svojega nevrednega služabnika obiskal. **O** kako sladko je biti pri tebi, moj Jezus! kako ljubeznjiv, kako priserčen si vsem, ki te ljubijo!

Kako ti morem toliko ljubezen poverniti? **O** slišim tvoj glas, ki

mi pravi: „Sin daj mi svoje serce“, — glej tù ga imaš, popolnoma vsega ti darujem v majhino zahvalo za vse, kar si mi dal. Ohrani ga vedno v svoji oblasti in vedno bo bolj čisto in tebi dopadljivo. To naj bo tudi moja prva in naj večja prošnja, katero od tvoje ljubezni pričakujem. Obljubim ti od svoje strani vso zvestobo, kolikor moja slabost premore in vse moje dušne in telesne moči bodo od zdaj le tebi služile. Odmreti hočem sam sebi, da bom le zate živel. Vse moje misli, želje, besede in djanja naj bodo vedno v tebi zbrane, in kar je posvetnega naj mi bo gnjusoba. Tvojo voljo mi daj vedno spolnovati in le zate živeti, da bom tako vedno s teboj sklenjen tebi vedno dopadel. Pomnoži v mojem sercu vse čednosti, posebno ponižnost, vero, upanje, ljubezen, treznost in stud

nad grehom. Daj mi moč, da pred vsem drugim na svoje poglavitno nagnjenje gledam in ga vedno zatiram. Poslužiti se hočem vseh mi znanih pripomočkov, da ga popolnoma v svojem sercu zadušim. Ker si pri meni in z menoj sklenjen, sem si svest, da bo ta moj sklep tudi rodoviten in da bo ta dan res v bukve življenja zapisan. Hvaljen bodi, o Jezus! v presv. Rešnjem Telesu za vse te mi dodeljene dobre in dobre sklepe; tvoj sveti blagoslov naj mi jih ohrani in vedno množi. Naj ti ostanem jaz vekomaj zvest, potem boš tudi ti meni vedno zvest ostal.

Prosim te, ljubi Jezus! pa tudi za vse, ki me dolžnost veže zanje spomniti. Daj vsem delež na tem mojem svetem obhajilu in sploh na vseh duhovnih dobrotah sv. cerkve. Daj meni in njim se udeležiti vseh

odpustkov, katere nam je dobiti mogoče in vseh naj bodo tudi verne duše v vicah deležne. Bodi, o Jezus, vsem v pomoč in razveseljenje, in enkrat v nebesih naš delež za vse večne čase. Amen.

O Marija, zahvalim se tudi tebi za toliko ljubezen, in te prosim, združi se tudi ti z mojo molitvijo in hvali Jezusa z menoj za vse, kar je v meni storil. O da bi po tvoji prošnji bil sad tega svetega obhajila prav obilen zame in za vso sv. cerkev! Preden se pa ločim od tebe in od tvojega ljubega Jezusa, vaji še prosim, mene in moje dobre sklepe blagosloviti, da bodo mi dodeljene gnade seme, ki stoteri sad obrodi. Jezus, Marija, Jožef! vam se zročim, vaš hočem ostati vekomaj! Amen.

O moj dobrotljivi Jezus, o moj sladki Jezus, o moj ljubeznjivi Je-

zus, o Jezus moje edino veselje,
 moja edina tolažba! O kako si ven-
 der mogel priti k meni, in se nisi
 zbal stopiti v moje tako nečisto in
 s toliko grehi omadeževano serce!
 Češčen in hvaljen naj bo tvoj pri-
 hod v moje serce, hvaljena slad-
 kost tvoje ljubezni, ki te je gnala,
 da si me svojo revno stvar obiskal!
 Veržem se k tvojim svetim nogam
 z vso ponižnostjo in v vsi pobož-
 nosti svojega serca in jih serčno
 objamem ter te ponižno prosim, od-
 pusti mi prederznost, da sem tebe
 svojega Gospoda tako zanikerno in
 slabo, tako malo v duhu zbran in
 s tako majhno pobožnostjo sprejel.
 Odpusti mi, o dobrotljivi Jezus,
 zavolj svoje britke smerti in zbrisi
 to tako veliko zadolženje, in na-
 domesti sam vse moje zamude in
 zanikernosti. Ponižno te prosim,
 sprejmi dobrotljivo to moje sv. ob-

hajilo v svoje sveto serce, in daruj ga svojemu nebeškemu Očetu s tisto ljubeznijo in v toliko zasluženje, kakor ga je imela tvoja daritev na križi.

Zdaj pa, o moj ljubi Jezus! ti darujem svoje revno serce, in te prosim, da ga omiješ s tisto predrago vodo, ki je izvirala po tvoji božji ljubezni iz tvojega presladkega serca, iz serca, ki gorí v ljubezni božji; naj pokrepčá rosa presladkega vina tvoje svete kervi moje revno serce, tiste kervi, ki je tekla s križa kakor iz grojzda stlačena iz tvojega ljubeznjivega in svetega serca. Amen.

Darovanje Jezusa nebeškemu Očetu.

O sveti nebeški Oče! ozri se milostljivo na mojo revno stvar, ki vse svoje zaupanje le v tvojo neskončno dobroto stavi! Glej prejel sem tvojega preljubega Sina, svo-

jega Gospoda Jezusa Kristusa, in še ga imam v svojem sercu, kakor svoj dragi zaklad, ki se mi je samega dal in se z menoj združil. Vzajem ga torej v svoje roke, kakor je nekdej vzel Simeon tega tvojega ljubljenelega Sina, in ti ga darujem s tistim namenom in s tisto ljubeznijo, s katero se ti je samega sebe daroval, ko je v jaslicah ležal, in ko je visel na križi razpet. Ozri se torej milostljivo, ljubeznjivi Oče, na to daritev, katero tebi svojemu pravemu živemu Bogu prinesem, v tvojo večno čast in v tvoje neskončno dopadajenje.

Darujem ti jo tudi zase, in za kogar imam sicer navado ali dolžnost moliti; darujem ti jo v zahvalo za vse dobrote, kar si nam jih dodelil, in v zadostenje za vse, kar je bilo pri naših čednostih in dobrih delih pomanjkljivega, zavolj

naše nemarnosti pri njih opravljanji. Darujem ti jo s prošnjo, da nam dodeliš gnado in usmiljenje, da nas v naših dušnih in telesnih potrebah vedno podpiraš in nas po srečni smerti pripelješ v nebeško veselje. Zadnjič ti darujem tega tvojega ljubega Sina za odpuščanje svojih grehov, in za prizanesenje brezštevilnih kazni, katere sem si z njimi zaslužil. In ker tega tako velicega dolga plačati ne morem, se veržem v ponižnosti k tvojim nogam in spoznam svojo veliko revščino. O dobrotljivi Oče! darujem ti ga, da popravim in zadostim za svoje grehe! ozri se na njegove britkosti in na njegove solze, in na vse zadostenje, s katerim je sam zbrisal na križi grehe vsega sveta.

Spomni se, o Gospod! tudi svojih služabnikov in služabnic, ki so že šli v veri pred nami iz sveta

in v miru počivajo; za nje (in posebno za I. I.) ti darujem sveto Telo in sveto Kri tvojega Sina, ki sem ji zaužil, in te ponižno prosim po neskončni vrednosti daru, katerega ti darujem in po zasluženji vseh svetnikov, da jim odpustiš vse njih grehe, in jih po svoji milosti očistiš vseh kazni, katere so si z njimi zaslužili. Amen.

Darovanje svetnikom.

O presrečna Devica Marija! glej svojega Sina, katerega si svetu rodila, ki si ga dojila in tako serčno objemala; glej Sina, ki te je napolnoval z veseljem in navdajal tvoje serce s sladkostjo: glej njega sem danes po neizrekljivi dobroti njegove ljubezni prejel s svoje serce in v svojo dušo! Prinesem ti ga v ponižnosti in ljubezni; darujem ti ga, da ga ljubiš s svojim srcem,

in da ga moliš namest mene; da ga daruješ presveti Trojici za vse moje potrebe in za potrebe vsega sveta.

In vi svetniki in svetnice božje, posebno vi moji preljubeznjivi varuhi! pogledjte svojega Gospoda, svojega Zenina Jezusa Kristusa, katerega ste na zemlji tako serčno ljubili; glejte, ravno kar sem ga prejel; darujem ga vam z ravno tisto vso ljubeznijo, s tistim presladkim srcem, ki ste ga v svojem življenji poznali, ki ga zdaj poznate in ljubite in ga bote ljubili vekomaj: prosim vas, molite in častite ga vi namest mene in darujte ga presveti Trojici za moje potrebe in za potrebe vse sv. cerkve; zahvalite ga za vse dobrote, kar mi jih je dodelil, in prosite ga po svojem zasluženji in s svojimi prošnjami za vse, kar jaz sam sprostiti ne morem. Amen.

Zahvala Jezusu Kristusu za prejete
gnade.

Hvali moje serce in moja duša
Gospoda, hvali ga vse moje telo!
hvalite ga moji počutki, vse moje
dušne in telesne moči, vse stvari
hvalite ga z menoj in pojte zahvalo
mojemu presladkemu Jezusu, za nje-
govo veliko in ljubeznjivo usmi-
ljenje, katerega mi je skazal pri
sveti večerji svojega Telesa in
svoje Kervi!

O moj Gospod Jezus Kristus!
sklenem se s tvojo neskončno lju-
beznijo, in darujem ti z ljubeznijo
vseh stvari ta presveti zakrament,
katerega si mi zdaj po svoji veliki
dobroti zaužiti dal. Prosim te s
hrepenenjem in z ljubeznijo, kar jo
vsa serca imajo, da sprejmeš s
svojim sv. Duhom to sv. obhajilo
v svoje serce, da ti bo v večno,
neskončno in nespremenljivo hvalo,

v kar jo tvoja nerazumljiva modrost s svojo božjo vsegamogočnostjo spremeniti more. Darujem ti tudi ta sv. Zakrament v zahvalo za vse gnade in dobrote, kar si mi jih kdaj v presvetem Rešnjem Telesu dodelil, in kar jih boš dodelil vekomaj dušam, ki te v tem presvetem Zakramentu prejemajo. Darujem ti ga za odpušanje grehov, kar sem jih storil, kolikorkrat si nisem skerbno prizadeval za potrebno pripravo in pobožnost ga vredno prejemati. Darujem ti ga zadnjič v zahvalo za nezapopadljivo ljubezen, da si me dobrotljivo povabil k tej sveti večerji nebeške sladkosti, mene slabega in naj revnijšega červa na zemlji. In ker nimam v svoji revščini nič, da bi ti povernil tvojo dobroto, ti darujem tvoje presladko serce, tisto predrago serce, ki je polno hvaležnosti, in ki preseže

vsa druga serca; darujem ti ta zaklad vseh čednost in vse nebeške sladkosti, kakor Kralja večnosti in vseh nebeških prebivalcev. Amen.

(Moli potem 5 očenašev in 5 češčena si Marij in apost. vero na namen svete cerkve za zadobljenje odpustkov, kolikor se jih udeležiti moreš. — Ako imaš priložnost, moli čez dan kaj več, obiskaj presveto Rešnje Telo in stori sicer kaj posebnega Jezusu v čast in zahvalo.)

Deseto poglavje.

Od duhovnega sv. obhajila.

I. Duhovno obhajilo je posebno koristna pobožnost vsem, ki jo opravljajo, in obstoji prav za prav v serčnem hrepenenju presveto Rešnje Telo v resnici prejeti. Tako serčno hrepenenje more pa le tisti imeti, ki je tako brez greha, da bi res k sv. obhajilu pristopiti smel, ako bi se le njemu na voljo dalo; Bog namreč po svoji neskončni dobroti tudi na našo dobro voljo gleda, in plačuje željo kaj dobrega storiti ravno tako, kakor da bi bili zaželeno dobro delo res storili; za-

toraj pa mora biti to naše hrepenenje res delavno, to je, od naše strani se ne sme nič pogrešati, da bi ga tudi v djanji spolnili.

II. Da se duhovno obhajilo dobro opravlja, se je treba pri njem skoraj ravno tako vesti, kakor pri pravem sv. obhajilu, namreč: 1) Očisti si svoje serce z obžalovanjem svojih grehov. 2) Obudi terdno vero v pričujočnost Jezusovo, moli ga in premisli, da je njegova želja v tvojo dušo razliti bogastva svoje ljubezni. 3) Obudi serčno hrepenenje ga prejeti v svoje serce. 4) Ker se pa to storiti ne da, da bi ga resnično prejel, ga prosi, naj reče le besedo in ozdravljena bo tvoja duša. 5) Poln zaupanja, da ti je dodelil, kar si ga prosil, se mu serčno zahvali, prosi ga, da naj pri tebi za vselej ostane, vsaj s svojo milostjo in s svojim svetim Duhom.

III. Duhovno obhajilo se more vselej, vsako uro čez dan opravljati, posebno pa, kadar se presveto Rešnje Telo v cerkvi obišče in med daritvijo sv. maše. To bi se nikdar opustiti ne smelo, kolikorkrat smo tako srečni pri sv. maši

biti. Kakor namreč Jezus Kristus pride z nebes na altar v zveličanje vseh ljudi, posebno pa tistih, ki so pri sv. maši pričujoči, ravno tako nič tako serčno ne želi, kakor razliti svoje milosti v serca tistih, ki ga prejmejo, ali vsaj po njem hrepenijo: in kakor se z naj večji dobičkom takrat sv. maše udeležimo, kadar svoje serce in svoj namen z mašnikom, ki sv. mašo daruje, sklenemo, ravno tako dobi naj obilniši sad duhovnega obhajila, kdor med mašnikovim obhajilom z gorečnostjo hrepení, se tudi v resnici z njim obhajati. Koristno je tudi, da kadar koli in kjer koli se duhovno obhajamo, da si mislimo, da se gotovo tisti trenutek v kakšnem kraji na svetu sv. mašo bere; da se potem v duhu te sv. maše udeležimo in se zraven duhovno obhajamo.

Sv. Alfonz Ligvori piše: „Duhovno obhajilo je posebno dober pripomoček se Jezusu Kristusu po vrednosti zahvaliti, da se nam v presvetem Rešnjem Telesu zauživati daje“. Oče Lefever (Lefévre), tovariš sv. Ignacija, je rekel, da kdor hoče presveto Rešnje Telo po vrednosti prejemati, naj se vadi v duhovnem obhajilu.

IV. Sad duhovnega obhajila je sadu pravega sv. obhajila enak: Zveličar pomnoži v nas posvečujočo milost božjo, zaduši v nas vir greha, razpodi iz nas tamoto duha, potolaži strasti našega serca, stori popolnoma djanja kerščanskih čednost, se sklene na duhovno vižo z nami v ljubezni, in mi se sklenemo z njim z djanjem vere in ljubezni, ki od tod izvira. Kakor namreč želja kaj dobrega storiti pred Bogom toliko veljá, kakor dobro delo samo, ravno tako plača on pravo hrepenenje po sv. obhajilu po primeri z ravno takimi milostmi, kakor jih delí pri sv. obhajilu, kadar se resnično prejme. Sv. Ligvori piše: „Bog pokaže pobožni duši dve dragi posodi, eno zlato, eno sreberno in ji pravi: V zlati posodi hranim pravo, v uni (v sreberni) pa duhovno obhajilo“. — Pobožnemu Janezu od križa je rekel Gospod, da kolikorkrat se duhovno obhaja, mu on dá ravno tako milost, kakor da bi ga resnično prejel. —

Ce se pa pravi, da je sad duhovnega obhajila tak, kakor pravega, se s tem ne terdi, da se dá tudi v taki meri, tudi ne, da se nam ravno tako delí. Iz

tega se ne sme sklepati, da bi bilo že zadosti se duhovno obhajati in da nam ni treba nič mar biti za pravo sv. obhajilo, ker verh tega, da je sad pravega sv. obhajila veliko obilniši, in duhovno sv. obhajilo le v serčnem hrepenenji se tudi resnično z njim skleniti, obstoji, in se le, ker ni dopuščeno in priložno, to združenje brani: bi vsak, kdor noče k sv. obhajilu hoditi, ko bi lahko, tudi duhovnega obhajila prejeti ne mogel.

Kerščanske duše! ker imate tedaj priložnost vsaki dan, in tako velikokrat na dan duhovno obhajilo prejemati, ne opuščajte te tako lahke in tako koristne pobožnosti! To vam bo pripomoček, da bote vedno z Jezusom sklenjene ostale, vsa svoja dela z njim opravljale, in on bo opravljal vsa vaša dela z vami; on bo delal in živel v vas in za vas, ve bote živele v njem in po njem. O kako prečudno je tako življenje, katerega Jezus daje, o kako lepe in svete so dela, katere Jezus opravlja.

Sv. Agata od križa je imela toliko ljubezen do presvetega Rešnjega Telesa, da bi bila umerla, pravijo, če bi je ne bil

njen spovednik naučil duhovno se obhajati; ko se je pa tega naučila, je imela navado ga po 200krat na dan prejemati. — Sv. Terezija piše: „O moje hčere, vselej, kadar ste pri sv. maši in ne pristopite k mizi Gospodovi, vam je mogoče se duhovno obhajati. Ta pobožnost vam bo obilno drazeza sadu obrodila“. — Bere se od sv. Angele Merici, da je ona, kadar ji je bilo prepovedano vsak dan sv. obhajilo prejeti, to s pogostim duhovnim obhajilom pri sv. maši nadomestovala, in čutila se je vso napolnjeno z milostmi, ki so bile enake tistim, katere je dobivala pri sv. obhajilu v podobah presv. Zakramenta; zatoraj je pa zapustila svojemu redu posebno drago sporočilo in ojstro opominjevanje, da naj se ta pobožnost v njem nikdar ne zanemarja.

Duhovno obhajilo.

Moj Jezus, živo verujem da si v presvetem Zakramentu resnično pričujoč . . . Čez vse te ljubim . . . Iz ljubezni do tebe so mi žal vsi

moji grehi, nikoli in nikdar več ne bom grešila . . . Želim te v svojem sercu sprejeti in imeti . . . Ker mi pa zdaj ni pripuščeno, te resnično prejeti, pridi vsaj s svojo milostjo v moje serce. . . . Objamem te, o Jezus! in se popolnoma s teboj sklenem . . . Ne dopusti, da bi se kdaj od tebe več ločila! Amen.

Pozdravljenje prečiste Device Marije.

Presveta in prečista devica Marija, moja preljubeznjiva mati! jaz med vsemi naj revniša grešnica, danes k tebi pribežim; zakaj ti si mati mojega Zveličarja, kralja nebes in zemlje, naj mogočniša pomočnica za Bogom, upanje in pribežališče vseh grešnikov. — Pred teboj, o visoka kraljica! se priklonem z velikim počeščenjem, in te priserčno

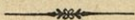
zahvalim za tolikanj milost in dobrot, ki si mi jih do zdaj od Boga sprosil; posebno, ker si me s svojo mogočno prošnjo peklenškega ognja obvarovala, v katerega sem zavoljo svojih grehov veržena biti že tolikokrat zaslužila. — Iz serca te ljubim, moja preljubeznjiva mati! in iz ljubezni do tebe terdno sklenem, tebi ves čas svojega življenja zvesto služiti tvoje lepe čednosti posnemati, in si prizadevati, kolikor mi bo mogoče, da tudi druge na to pripravim, da te bodo ljubili in ti služili. — Za Jezusom, tvojim ljubim Sinom, postavim na te svoje naj večje zaupanje in posebno s tvojo pomočjo upam večno zveličanje zadobiti. — Vzemi me v število svojih otrok, o mati milosti božje! in ohrani me vseh sovražnikov moje duše. Zadobi mi s svojo mogočno prošnjo, da me Bog reši vseh skušnjav, ali pa mi

sprosi potrebno moč, da bom zamogla do konca svojega življenja vse svoje skušnjave premagati. Sprosi mi tudi resničnega duha pokore in stano- vitno poboljšanje življenja; sprosi mi gorečo ljubezen do Jezusa in zvesto posnemanje njegovih pre- svetih zgledov; sprosi mi tudi srečno smert in milostljivo sodbo božjo. Za vse to te prosim, moja preljuba mati! ne zaverzi moje prošnje po- magaj mi v življenju in v smerti; skaži nad menoj, da si res moja mati; skaži, da si naj boljša mati, da nobena mati za svoje otroke tako ljubeznjivo ne skerbi, kakor ti, o nebeška mati! za svoje zveste otroke skerbiš. Če tudi katera po- svetna mati pozabi svojega deteta, da se ga ne usmili; me pa ti, o milostljiva mati nebeška! nikoli ni- kar ne pozabi. Prosi tako dolgo za me Boga, dokler me v nebesih

ne vidiš. Tamkaj te bom potlej večno častila in hvalila, in za Jezusom bom tebi hvalo dajala za neskončno srečo večnega zveličanja. Amen.

Bodi češčeno, hvaljeno in visoko spoštovano presveto Rešnje Telo — in čisto spočetje device Marije!

Enajsto poglavje.

Obiskovanje presv. Rešnjega Telesa.

I. Kadar je Bog v stari zavezi do svojega ljudstva govoril, kar se je pogostoma zgodilo, je to milost in čast le očakom in prerokom skazoval. Jezus Kristus pa, pravi Bog in človek skupaj, hoče z vsakim kristjanom vselej in vsako uro se ljubeznjivo pogovarjati. Ta naš ljubeznjivi Zveličar ni imel zadosti, da je nekaj let na zemlji živel, on je hotel tudi noč in dan med nami prebivati, vedno pripravljen nas poslušati, se z

nami pogovarjati in nam odgovor dajati. „Ni ga družega ljudstva tako velicega, da bi imelo bogove tako blizo, kakor je naš Bog pri vseh naših molitvah“, piše Mojzes. (4. Mojz. 4, 7.)

II. Nagibov, obiskovati Jezusa Kristusa v presv. Rešnjem Telesu je veliko. Le nekoliko premislimo tele besede: Brez Jezusa ne moremo nič, z njim zamoremo vse; v njem dobimo vse, kar si dobrega misliti moremo; zunaj njega ne najdemo družega, kakor nadloge. Le Jezus sam nas more rešiti vseh naših nadlog, nas napolniti z veseljem, nam spolniti vse naše želje, in nas popolnoma osrečiti. Vse to nas uči sv. pismo na sto in sto krajih.

III. Ali kar bi nas posebno imelo presuniti in naša serca k Jezusu pred njegov tron na altarji vleči, je to, da Jezus Kristus le zato tukaj stanuje, da bi naše duše napolnil z dobrotami, katerih ima v toliki obilnosti. — „Bodi v kakoršnjem stanu hočeš, piše sv. Ambrož, priteci k Jezusu in našel boš pri njem vse, česar potrebuješ: Vse imamo v Kristusu, Kristus nam je vse.“ . . . .

IV. Spomni se, o kristjan, s kolikim spoštovanjem so hodili Izraelci k skrinji zaveze, in koliko zaupanja so imeli v njeno pomoč. Imenovali so jo slavo Izraelovo, vedno so iskali pri nji pomoči, ob vojski in kadar so imeli mir. Ona je šla pred njimi v boj zoper sovražnika, ona jim je dajala svéte v vseh njih stiskah, ona jim je bila pomoč v vseh njih potrebah. Zakaj bi pa nam vse to ne bil Zakrament presv. Rešnjega Telesa? Ta skrinja zaveze je bila le podoba Jezusova, ki kakor Bog in človek na naših altarjih stanuje. Nemarnost v obiskovanji Jezusa Kristusa v presvetem Rešnjem Telesu kaže tedaj gotovo, da naša vera peša in omaguje! —

V. Velikrat greš v daljne kraje častit ostanke svetnikov; greš daleč obiskovat trupla, katere je Bog po posebni milosti trohnobe obvaroval; si ves ginjen in poln radosti, kjer se spoštljivo hrani in časti kakšen košček pravega Jezusovega križa, ali kakšen tern krone Gospodove, ali kakšno drugo orodje njegovega terpljenja; Bog me varuj, da bi zoper to pobožnost kaj rekel, ali povej

mi, kako se da zediniti ta gorečnost za te svete ostanke z merzloto, ki jo imaš do presv. Rešnjega Telesa? — Kje je le kristjan, in naj ima še tako malo vere, da bi ga ne veselilo romati v sveto deželo, ako bi mu bilo mogoče, in videti te od pričujočnosti Jezusove posvečene kraje, kuševati sveto zemljo, kjer so njegove stopnje vtisnjene, in obiskovati kraje, kjer je tako veliko čudežev storil! S kolikim veseljem bi stopil v hlevček, kjer je bil rojen, v obednico, kjer je jedel s svojimi učenci zadnjo večerjo! Ali bi se kdaj naveličal ogledovati Kalvarijo, kjer je daroval svoje življenje, da je zbrisal naše grehe? Ali bi se zamogel zderžati solz, da bi ne zmočil krajev, katere je zalivala kri našega Zveličarja, katere ni za družega prelil, kakor da nam je nebesa zaslužil? In glej, moj kristjan! vse to in še več se znajde v naših cerkvah! Po onih krajih je Jezus Kristus tako rekoč le memo šel in ni ga več tam, naše cerkve pa si je zvolil, da ponavlja tù vse čudeže svojega življenja, in da tukaj ostane do konca sveta.

VI. Naj le še pristavim, da v cerkvi se ne najde le zapopadek vseh teh svetih krajev in Njega samega, ki jih je posvetil, ampak tudi pravi raj na zemlji in nebeškem šotoru, kjer zvoljeni božji prebivajo, naj bolj podobno stanovanje. Sv. Janez Krizostom naravnost pravi, „da sveta skrivnost tega Zakramenta spremeni zemljo v raj“. Bere se v življenji svete Terezije, kakor ga je popisal oče Ribéra, da se je ona po svoji smerti neki prav pobožni duši prikazala, in ji rekla, da nam mora biti Jezus Kristus v sv. Zakramentu to, kar je njegova pričujočnost izvoljenim v nebesih; in kakor oni družega ne počnejo, kakor Boga gledajo, molijo in ljubijo, tako mora biti tudi naše posebno prizadevanje, mu ravno to češčenje na altarji skazovati.

Res, ljube kerščanske duše, zdi se mi, te besede, katere je nekdanj sv. Janez od nebeškega Jeruzalema govoril, se smejo ravno tako od naših cerkva reči: „Glej stanovanje božje med ljudmi. — Med njimi bo prebival, oni bodo njegovo ljudstvo in Bog v sredi med njimi bo njih Bog“. (Skriv. razod. 21.)

Ker imamo tedaj, ljubi kristjani, v presv. Rešnjem Telesu raj na zemlji, posnemajmo toraj tudi obnašanje svetih angeljev božjih. Oni ne zapustijo nebes drugače, kakor kadar gredo spolnovat povelja Vsegamogočnega; oni se vernejo zopet nazaj, kakor hitro jim je mogoče. Ne zapustimo toraj Jezusa Kristusa drugače, kakor da gremo na svoja opravila, katere nam je odločil; vernimo se pa zopet k njemu nazaj, kadar nam bo le mogoče. V taki pridnosti pri obiskovanji njegovih tempeljnov bomo našli in okusili že tukaj na zemlji nebeško veselje. „Blagor človeku, kateri me posluša in čuje pri mojih vratih vsaki dan, in na me streže pri podbojih mojih dur“. (Preg. 8, 34.)

VII. Gotova resnica je, pravi sv. Alfonz Ligvori, da je ni Bogu bolj dopadljive in ljudem bolj koristne pobožnosti, kakor je obiskovanje presvetega Rešnjega Telesa. Ne mudi se toraj, kerščanska duša, se je navaditi . . . . Poskusi in prepričala se boš, koliko sadu ti bo obrodila. Bodi prepričana, da čas, kar ga oberneš v češčenje tega naj sve-

tejšega Zakramenta, je naj bolje oberteni čas tvojega življenja, ko bi že nič ne gledala na tolažbe, ki ti od tod zvirajo, in ki so ti v prid za smertno uro in za večnost. Vedi tudi da si zna biti v tej četerti ure z molitvijo pred presvetim Rešnjim Telesom več zasluženja zadobiš, kakor z vsemi svojimi drugimi duhovnimi vajami čez dan“.

„Zatoraj moram očitno spričevanje dajati resnici, če že ne zavolj družega, že iz hvaležnosti: navadi presv. Rešnje Telo obiskovati, akoravno se je to z veliko mlačnostjo in nepopolnoma zgodilo, piše on dalje, njej se imam zahvaliti, da sem se svetu odpovedal, za katerega sem, v svojo nesrečo štiri in dvajset let živel. Blagor mu, kdor se hitreji kakor jaz vsega Bogu daruje, Bogu, ki se je popolnoma vsega za nas daroval!“

VIII. Bog zamore in hoče povsod češčen in moljen biti, to je nepremakljiva resnica sv. vere; ali ravno tako resnično je, da so tempeljni božji posebno v to odločeni kraji, da nam tù svojo milost deli, „ker zvolil si jih je in jih posvetil, in tje obrača svoje oči in svoje serce.“

(3. Kralj. 9.) — „Njegove oči so odperle in njegove ušesa poslušajo pazljivo prošnjo tega, ki na tem sv. kraji moli“.
(2. Kron. 7.)

IX. Ako bi bil kakšen kraj, kjer bi se dal Jezus počutno in odkritega gledati, kako bi nas gnalo, kako bi hrepeneli ga iti gledat! In glejte, Jezus Kristus bi ne mogel nikjer bolj pričujoč biti, kakor je na naših altarjih. Ali se moremo tedaj izgovarjati, če mu v svoji nemarnosti ne gremo skazovat svojega dolžnega češčenja?

X. Veliko časa zgubimo v posvetnem nevarnem veselji; za vsa ta veselja imamo vedno čas in si ga znamo najti; nikdar pa ne, in vedno nam ga pomanjkuje se z Jezusom pogovarjati in zveseljevati.

XI. Obdani od dušnih in telesnih nevarnost, obloženi z nadlogami, polni slabosti, obdani od teme velike nevednosti, podverženi skušnjavam in mnogoverstnim zmotam, hitimo pred njegov sveti altar, verzimo se na kolena pred tronom Vsegamogočnega, skazujmo mu svoje češčenje in prosimo ga gnade in pomoči!

Pastirci in modri iz jutrovega so bili pri Betlehemu polni veselja in so hiteli skazat svoje česčenje detetu Jezusu. Aposteljni in učenci so z veseljem poslušali svojega božjega Učenika, in so radi in voljno sprejemali njegove nauke. Magdalena je točila solze pri nogah Zveličarjevih in je močila z njimi noge Tistega, ki ga je ljubila. Bolniki v svetem Evangeliji so prišli k temu ljubeznjivemu zdravniku, da bi bili zadobili zdravje od njega: Posnemajmo tudi mi te izgled!

XII. Obiskovanje presv. Rešnjega Telesa je tako mnogo, da ima tako rekoč vsak kristjan svoj posebni namen: Nekateri pridejo Jezusa poslušat, nekateri se z njim pogovarjat, nekateri se obtožit svojih grehov, ker on je njih dušni vodnik; nekateri si pred njim svojo vest spraševat, kakor pred svojim sodnikom, nekateri ga častijo kakor svojega kralja, nekateri se učijo pri njem, kakor pri učniku in preroku, zopet nekateri ga pridejo svojega stvarnika prosit pomoči in varstva. So tudi nekateri, ki najdejo posebno veselje v premišljevanji njegove božje popolnomasti, njegovega svetega

včlovečenja, ali pa skrivnosti cerkvenega leta in njegovih praznikov, ki se ravno ob tistem času obhajajo. Tudi so nekateri, ki imajo pri svojim obiskovanji vsak dan kak poseben namen; zdaj ga pozdravljajo kakor Boga, zdaj kakor očeta, kakor brata, kakor pastirja, kakor Gospoda in poglavarja sv. cerkve i. t. d. Zadnjič pridejo nekateri, ga molit, za druge prosit; vsi pa ga obiskujejo v ljubezni in vsem, ki ga obiskujejo, je on studenec nebeških gnad.

Molitev

pred presv. Rešnjim Telesom.

Moj Bog, Jezus Kristus! ki si iz ljubezni do nas v presvetem zakramentu noč in dan pričujoč, in z veliko ljubeznijo čakaš, vabiš in sprejemlješ vse, kateri pridejo te obiskat, terdno verujem, da si resnično pričujoč v presv. zakramentu altarja. Ponižno te molim in spoznam svojo veliko nevrednost, zahvalim te za toliko gnad, ki si mi

jih skazal, posebno za to, da se mi samega sebe v tem presv. zakramentu daješ; da je tvoja mati, prečista devica Marija, tudi moja mati in moja besednica pred teboj, in da si me zopet poklical, da te v tej cerkvi obiščem.

O moj dobrotljivi in usmiljeni Jezus! iz celega serca te tukaj častim in molim v presv. zakramentu, prvič zato, da se ti zahvalim za tvojo toliko ljubezen, drugič zato, da vsaj nekoliko popravim tisto neizrečeno krivico, katero ti neverniki, krivoverci in malopridni katoličani v tem presv. zakramentu delajo, tretjič te želim s svojim obiskanjem po vseh tistih krajih na vsem svetu moliti, na katerih si v tem sv. zakramentu zapuščen brez vsega počeščenja.

Moj Jezus! ljubim te iz celega serca, žal mi je, da sem grešila in

tebe, neskončno dobroto, razžalila, terdno sklenem v prihodnje s tvojo gnado in pomočjo vseh grehov in grešnih priložnost se varovati, da tebe, večna dobrota! nikdar več ne razžalim. Zdaj se ti pa jaz, uboga grešnica, popolnoma zročim. V tvojo sveto voljo udam svojo slabo voljo, v tvoje sveto serce položim svoje revno serce, užgi ga z ognjem svete ljubezni, in izženi iz njega vse, kar me tvoje ljubezni nevredno dela. Vsa želim tvoja biti, stori z menoj in z vsem, kar je mojega po svoji sveti volji. Nič družega ne iščem, nič družega ne želim, kakor tvojo sveto ljubezen imeti, tvojo presv. voljo popolnoma dopolnovati, in v dobrem do konca stanovitna ostati.

Priporočim ti pa tudi vse verne duše v vicah, zlasti tiste, katere so bile s posebno ljubeznijo temu pre-

svetemu zakramentu in tvoji brezmadežni Materi udane. Ravno tako te tudi prosim za vse svoje dobrotnike, za tovaršice, prijatelje in neprijatelje, in za vse terdovratne grešnike, dodeli jim duha resnične pokore.

Zadnjič pa še sklenem vse želje in zdihljeje svojega serca z ljubeznjivimi občutljeji tvojega presvetega serca, o Jezus! in tako sklenjene jih darujem tvojemu nebeškemu Očetu, ter ga prosim v tvojem presvetem imenu, da bi jih iz ljubezni do tebe milostljivo uslišati hotel. Amen.

Ovanajsto poglavje.

Od blagoslova (žegna) s presvetim Rešnjim Telesom.

V svetem pismu se na več krajih od blagoslovljenja bere. Tudi v sveti cerkvi so blagoslovljenja zelo zelo v na-

vadi. Sklenjene so z vsemi sv. zakramenti in sv. cerkev mnogo reči blagoslovlja. Ravno tako blagoslovlja ona tudi svoje verne s presv. Rešnjim Telesom.

Vsako blagoslovljenje spremlja tudi obljuba rasti ali pomnoženja. Ozmimo se na zgodovino naših prvih staršev, Noeta, Abrahama in družih očakov, in prepričali se bomo od tega.

Po Kristusovem rojstvu ima ta rast, to pomnoženje višji in čeznatorni pomen. Tako piše sveti Pavel: „Hvaljen bodi Bog . . ., kateri nas je oblagodaril z vsem duhovnim blagodarom, z nebeškimi darovi v Kristusu“. (Efež. 1.)

V posebni časti imamo že blagoslove svojih staršev, mašnikov, škofov, posebno pa sv. Očeta papeža.

Ali blagoslov s presv. Rešnjim Telesom je še vse kaj večega, in imenitnejšega; zatoraj moramo po tem blagoslovu hrepeneti in priložnosti iskati, ker nas Jezus blagoslovi: „Pridi nam naproti, o Gospod, s svojim sladkim blagodarovanjem“, tako zdihni s kraljem Davidom (Ps. 20.), in kadar greš memo kakošne cerkve reci: „Ozri se, o Gospod!

na nas iz svojega svetišča in blagoslovi svoje ljudstvo!“ (2. Mojz. 26.)

Poslušajmo, kako neki učen in pobožen mož od tega piše:

„Sveta cerkev rada poterjuje in množi različne češčenja presv. Rešnjega Telesa“ ker ima vedno pred očmi in zatira zaničevanje in zasramovanje, katero spačenost, krivoverstva in nevednost tej skrivnosti ljubezni božje po svetu napravlja. Sv. Filip Neri je videl nekega dne, med tem ko je bilo presv. Rešnje Telo izpostavljeno, v hostiji Jezusa, kako je blagoslovil množico, ki je pred njim klečala, kakor da bi bilo to njegovo navadno opravilo v presv. Rešnjem Telesu. — Kdo more najti besede, da bi vredno popisal velikost milostij, katere nam naš ljubi Zveličar s svojim blagoslovom daje“.

V takih mnogoverstnih pobožnostih, kakor jih svetniki v tej zadevi svetujejo, naj se derži vsak tistih, ki so mu naj bolj ljube. Vender naj povem, kar se od tega ob kratkem reči more: Sv. Evangelii opomni trojin blagoslov, ki nam ga naš Gospod Jezus Kristus daje, in v

tem trojnem blagoslovu so vsi drugi zapopadeni, kolikor jih od presv. Rešnjega Telesa prejemo.

Pervič je blagoslovil on male otroke: in ponižati se moramo v duhu tudi mi pod njegovo sveto roko, ki jo v presv. Rešnjem Telesu steguje, da bi nas blagoslovil, kakor da bi bili tudi mi otročiči; obudimo potem v svojem sercu živo hrepenenje, da bi pomnožil v nas tisto otročjo priprostost in pohlevnost, ki mu je bila tako dopadljiva na zemlji.

Drugič beremo, da je povzdignil svoje roke in blagoslovil svoje učence, ko se je od njih ločil in se vernil v svojo nebeško čast. Njih žalost se je precej v veselje spremenila in njih boječnost v serčno gorečnost za zveličanje duš. — Velikrat v življenji se primeri, posebno pri spolnovanji nekaterih dolžnost, da bi si tudi mi to predrago gnado želeli, da bi nam vnovič oživela v naših žalostnih in mlačnih sercih taka gorečnost. —

Zadnji blagoslov je, katerega bo on govoril pri zadnji sodbi, rekoč: „Pridite izvoljeni mojega Očeta“ i. t. d. — Tega

blagoslova se udeležimo, če ga prosimo za milost stanovitnosti, ker ona je najsladkejši Jezusovih darov.

Trinajsto poglavje.

Ura molitve pred presvetim Rešnjim Telesom.

Bodi si doma ali v cerkvi, preden pričneš uro moliti, poklekni, zberi se v duhu in zapri svoje serce in svoje počutke vsemu posvetnemu, kar bi utegnilo med molitvijo motiti; premisli imenitno delo, ki ga imaš opravljati, ko se s svojim Bogom v molitvi pogovarjaš in tako v Bogu zbran začni:

Spoznano, hvaljeno, češčeno, ljubljeno naj vedno bo od mene in od vseh stvari v nebesih in na zemlji presveto Rešnje Telo, Jezus, moja ljubezen v presvetem Zakramentu!

Pridi, sveti Duh! razsvetli in vplameni moje serce z ognjem svoje ljubezni, da bom mogel to uro molitve tako opraviti, kakor se tolikemu Gospodu, kakor-

šnemu se približam, spodobi, da bom njegove ljubezni vedno bolj vreden, da bo moj Jezus moje vse, in da tudi jaz popolnoma njegov postanem. Ne dopusti, o moja večna Tolažba! da bi tudi le trenutek te ure komu drugemu, kakor le njemu daroval. — Marija, moja Mati in Pomočnica! uči me ti tvojega in mojega ljubega Jezusa tako častiti, ljubiti in moliti, kakor si ga ti molila in ga še vedno moliš. Prosi zame, da bi bila ta ura v bukve življenja zapisana, in da bi meni in vsi sv. cerkvi bila v pomoč za čas in za večnost. — Sv. Alojzi, sveta Terezija in vsi svetniki in svetnice božje, ki ste s toliko zbranostjo duha cele noči pred presvetim Rešnjim Telesom prečuli, posebno pa ve nebeške trume čistih duhov, Kerubini in Serafini, ki ste zbrani okoli Jagnjeta in mu neprenehoma hvalo in čast prepevate: sprosile mi le nekoliko tiste vneme, ki vas navdaja, da bom vreden častilcem Jezusovim prištet biti.

Perva ura.

Tedaj se obrnem k tebi, o moj nebeški Zveličar, moj Jezus, ljubljeni

Ženin moje duše in te v ponižnosti svojega serca za svojega Gospoda in Boga spoznam in z vsem zaupanjem prave otročje ljubezni kakor svojega naj do-
 brotljivšega Očeta pozdravim. Saj me sam kličeš in vabiš, da naj k tebi pridem, da mi boš polajšal butaro, ki me teži in mi dal mir in veselje, ki mi ga svet dati ne more. Zatoraj se ti z naj priserčnišim veseljem približam, k tvojim svetim nogam na kolena padem in te prosim, da me blagosloviš, potem sem si svest, da bo ta ura res v tvojo čast in moje zveličanje. O moj Jezus! kako si vender dober in ljubeznjiv, koliko sladkost mi tvoja pričujočnost v serce vliva! Kako te morem kdaj pozabiti in drugod, kakor le pri tebi, sreče in veselja iskati, le ti imaš besede večnega življenja, le v tebi moje serce svoj počitek najti more. Bodi mi toraj serčno pozdravljen in ne zaverzi malega darilca, katerega ti tvoj nevredni služabnik daruje.

Druga ura.

Ali kam me gorečnost moje ljubezni povzdiguje, da pozabim kaj sem jaz in

kaj si ti! O Jezus! ne glej na mojo revščino. Prah sem in pepel, v grehu spočet in vedno poln slabosti. Moj duh sicer po tebi hrepení in zdihuje, le v tebi svojega veselja in miru išče: ali moja spačena natora, moje meso, ga teží in na posvetno navezuje, da se ne more vzdigniti in le pri tebi in v tebi prebivati. O usmiljeni Odrešenik svetá! saj ti je znana revščina Adamovih otrok, saj si imel na zemlji z revnimi grešniki vselej usmiljenje, saj si prišel zgubljenih ovčic Izraelove hiše iskat; saj si se Petra, si se Magdalene usmilil: usmili se tedaj tudi mene in ne goni me spred svojega obličja. Spoznam in častim tvoje neskončno veličastvo in želim ga vsem oznanovati in ga po vsem svetu razširjati, spoznam pa tudi s ponižnim srcem svojo nezmožnost in revščino. Saj ne gledaš na dar, ampak na serce in zato raj upam, da me ne boš zavergel, ampak dobrotljivo moje češčenje sprejel in moje prošnje uslišal. Bodi ti kralj mojega serca, in daj, da bom če tudi naj manjši najemnik in naj zadnji služabnik tvojega večnega kraljestva. Naj

tvoje bogastvo mojo revščino obogati in zveseljuje.

Tretja ura.

Akoravno sem ves reven in slab, o moj presladki Jezus! me to vendar nič ne moti: Saj čutim tukaj tvojo pričujočnost in ne le sv. vera tudi moje serce, moja zate vneta ljubezen mi jo spričuje. Toliko si zame in za človeški rod storil, tako ljubeznjivo se našim pervim staršem, očakom in sploh svojim otrokom razodeval in jim svojo sveto voljo naznanoval; toliko tolažb si jim v njih terpljenji pošiljal in jaz bi se hotel bati? O ne, moj Jezus! S živo vero objamem vse to tvoje razodenje, to res veselo oznanilo resnice in življenja. Tvoja sv. vera mi daje svitlobo in moč pot sreče najti in se je deržati, ona mi vnema serce, da je vedno pripravljeno za tvojo sv. resnico tudi naj večji težave prenašati in svojo kri dati za njeno spričevanje. O Jezus! ki si pot, resnica in življenje, ne daj, da bi ta živa vera kdaj v mojem sercu pešala ali še celó umirala. Prilivaj ji ti s svojo sveto gnado vedno

olja nove gorečnosti, da bo vedno bolj razsvitljena in serčna le za tvojo čast gorela. Posebno te prosim, naj živa vera v tvojo resnično pričujočnost v pre-svetem Rešnjem Telesu v mojem sercu bolj in bolj raste, naj vnema za tvoje češčenje v tej sv. skrivnosti mene in vse verne, posebno pa ude te tebi vdane bratovščine. O blagoslovi našo vero sam in daj ji rast in uspeh po vsem svetu.

Četerta ura.

S ponižnim in vernim srcem, v duhu združen z vsemi nebeškimi prebivalci in z vsemi tvojimi častilci na zemlji klečim pred tvojim sv. obličjem, o moj nebeški Gospod in Zveličar! Vidim te v duhu vsega v svetlobi obdanega od nebeških trum, in tvoje veličastvo vnema in razširja moje serce. O kako si lep, o kako ljubeznjiv in sladak, moj ljubi Jezus, zvoljeni Ženin moje duše! O kdaj boš popolnoma moj, da se te nikdar več ne bom zgubiti bal? Kdaj bo prišla tista presrečna ura, ki me bo za vselej s teboj združila? Kdaj bom ves, kdaj bom večno tvoj in ti moj? O kako se mi

gnjusi zemlja, kadar k tebi pogledam; kako se mi moje upanje, kako moje hrepenenje po tebi v sercu vnema in mi ga razgnati hoče. O pridi, lepi dan in nikar me ne loči od moje ljubezni. — Toda, kaj hočem segati v tvoje svete, nerazumljive namene, katere z menoj imaš. Saj sem prepričan, da so polni ljubezni, in naj pride tisti srečni trenutek, kadar hoče, z veselim in terdnim upanjem ga pričakujem, z naj priserčniši ljubeznijo ga bom, kadar koli pride, pozdravil. Toda ne smem pozabiti, o moj Jezus! da kdor stoji! naj gleda, da ne pade: Še sem v nevarnosti te zgubiti in moj duh trepetata, kadar se spomnim nevarnostij, ki me povsod obdajajo, grehov, ki me težé in v dobrem prideržujejo. Le tvoja roka, moj dobrotljivi Gospod! zamore vse moje dušne sovražnike zmagati in me tako večne sreče zagotoviti, le kogar ti podpiraš, sme reči, da stoji. Tedaj se zaupljivo na te oprem in te prosim: ne zapusti me, o Jezus, ne zapusti me! Saj si usmiljen, saj si dobrotljiv, saj si ves ljubeznjiv. O ne boš me zapustil, moj ljubljeni Ženin, moja

edina Ljubezen! saj sem ves tvoj in le v tebe zaupam, le od tebe vsega pričakujem, kar si mi obljubil. Dal mi boš samega sebe in drugega nič ne potrebujem, ker s teboj bom vse prejel. O daj ljubi Jezus, da to veselo in terdno zaupanje v mojem srcu vedno ostane in raste, da boš ti zdaj in vekomaj ves njegov zapopadek! Naj svet išče in pričakuje kar hoče, jaz bom le v tebe zaupal. O Jezus, sliši in usliši me.

Peta ura.

O nebeški Oče! obnemem se nate svojega Stvarnika, in te prosim, me to uro in ves čas mojega življenja s svojo mogočno milostjo podpirati. Glej tukaj klečim v molitvi pred tvojim božjim Sinom, nad katerim imaš ti vse svoje dopadajenje. O kolika mora biti njegova lepota, da tvoje oko, da tvoja svetost nič na njem ne najde, kar bi to dopadajenje zmanjševati zamoglo! O vem, ti v njem samega sebe ljubiš, ker ti in on sta eno. Dobrotljivi Oče! usmili se me, in daj mi milost, da tudi jaz lepoto tvojega preljubeznjivega Sina vedno bolj spoznam,

potem me bo to spoznanje gnalo, ga tudi ljubiti in ljubil bom v njem tudi tebe svojega Stvarnika. — O moj naj ljubeznjivši Jezus! ne zavolj toliko dobrot, katere si mi dodelil in mi jih še obetaš, tudi ne zavolj ljubezni, s katero si me ti sam pred ljubil, kakor sem te jaz ljubiti znal; ne zavolj strahu pred tvojo oestro jezo, s katero svoje nezveste otroke kaznuješ, in ne zavolj kake druge reči te ljubim in vedno bolj ljubiti želim: ampak le zavolj tvoje neskončne lepote, zavolj tvoje nerazumljive popolnomasti, zavolj tvojega častitega veličastva. Res tudi zavolj tvoje ljubeznjivosti do mene in do vseh stvari te moram ljubiti, in gerda nehvaležnost bi bila, ako bi ti to ljubezen odrekel, ali ta ljubezen ni tako čista, je samopridna in te ne časti po tvoji vrednosti. Zatoraj te prosim, o moj častitljivi in vse časti in hvale vredni Gospod Jezus Kristus! Naj me tvoja lepota vsega prevzame in vsega prerodi da te bom vedno in le zavolj tebe samega ljubil. Daj mi to ljubezen in ne pusti, da bi potem še kdaj ugasnila v mojem sercu. — Ali gorjé meni! ako svoje

serce pogledam, se ustrašim, ker vidim, da ni še za tako ljubezen pripravno. Še je na svet navezano, in kdor svet ljubi, v njem božja ljubezen biti ne more. O dobrotljivi Zveličar svetá! ali nisi tudi za mojo dušo svoje kervi prelil, ali nisi tudi mene greha in pekla odkupil, ker še vedno pod težo njegove sužnosti zdi-hujem? O naj vender že odpadejo vse železa, ki me vežejo še na svet in na greh, da bom prostost božjih otrok uživati začel, po kateri moje serce koperni. Ozri se name, o Jezus, in očiščen bom, ker ti si Jagnje božje, zaklano za grehe svetá. Ker si mi toliko dobrot skazal, mi gotovo tudi te odrekel ne boš, ker tebi je še bolj dopadljiva, kakor meni; ti namreč moje zveličanje in mene bolj ljubiš, kakor se sam ljubiti znam, in kdo je v stanu razumeti tvoje sovraštvo do greha, in kdo ga občutiti. Toraj, ljubljeni Ženin moje duše! spolni sebi in meni to željo in očisti s svojo gnado mojo revno, v grehah zakopano dušo, da bo tvoje ljubezni deležna. Saj vidiš mojo vero, moje zaupanje v tvojo ljubezen, saj ti je znano, da greh resnično sovražim

in čertim, in da ga hočem po vsi svoji moči na sebi pokoriti. Le ti mi svoje pomoči in svoje ljubezni ne odreči, in kmalo bom obilen sad pokore obrodil, vesel in zvesto hodil pot čednosti in tako v svojem sercu pripravljaj prijetno prebivališče tvoje sv. ljubezni, da v meni ostaneš in jaz v tebi, in da me vekomaj nobena reč več ne loči od tvoje ljubezni. O srečna duša, ko boš Jezusa tako popolnoma ljubila, in tako serčno z njim sklenjena živela! Nobena moč te potem ne bo od njega ločila, in smert te bo le še bolj popolnoma z njim združila za vse večne čase. O Jezus! o moja edina, moja večna Ljubezen! Tvoj sem in tvoj hočem biti vekomaj!

Šesta ura.

Ker želim tedaj, moj nebeški Gospod! tvoj biti in tvoj ostati, se ti tudi popolnoma zročim, da me ti sam, kakor je tvoja sv. volja, vodiš in varuješ. Kar storiš z mano, bom z veseljem za tvoj dar sprejel: Ako mi pošlješ veselje, ga bom s hvaležnim srcem užival in tebe, delivca vsega dobrega, častil in hvalil,

ako mi pošlješ terpljenje, ga bom tudi s ponižnostjo od tvoje očetovske roke vzel, ker vem, da kogar ljubiš, ga tepeš. Le to te prosim, nikar me samega ne pusti, ker bati se je, da bi ti ne bil zvest. Sreča kmalo človeško serce spridi in zapelje, toraj te prosim, raji mi je ne daj, če bi mi imela tvoje dopadajenje vzeti in me posvetnega storiti. Ravno tako te prosim, me v težavah nikar ne pozabi, da ne bom maloserčen in nepoterpežljiv, kar bi tvoje ljubeznjivo serce žalilo. Tedaj je zame, o moj Jezus, naj bolje, da se vsega tebi prepustim; tvoja ljubezen mi je porok, da boš vse tako obernil, kakor mi bo naj bolje. Zase toraj nič prositi nočem, vendar pa vse prosim, ker se vsega tebi zročim. Ali še druge dolžnosti me vežejo: ljubezen do bližnjega. Glej tukaj pred sedežem tvoje dobrote in milosti ti darujem s svojimi željami in potrebami tudi želje in potrebe vseh tistih, za katere sem moliti dolžan. Saj ti sam vse njih želje in potrebe naj bolj poznaš in jih naj bolj spolniti zamoreš. Spomni se posebno mojih staršev, bratov in sester,

vse rodovine, prijatlov in dobrotnikov, in vseh, ki se mojim prošnjam priporočajo ali jih potrebujejo. Spomni se tudi vseh tvojih in mojih sovražnikov, o Jezus! in odpusti jim njih napačno ravnanje, s katerim svojo dušo pogubujejo. Saj si še na križi v naj večih britkostih zanje prosil, tedaj jih tudi zdaj v njih slepoti ne boš zaverigel. Usmili se vseh nevernikov in krivovercev in naj jim prisveti skoraj luč sv. vere, da bo en hlev in en Pastir. Ne pozabi pa tudi zgubljenih ovčic svoje čede, revnih grešnikov, in nikar, da bi bila tvoja kri na njih zgubljena. Zdrami jih iz njih nevarnega grešnega spanja in vnemi njih serca za resnico, katero so zapustili, da se zopet vernejo k studencu žive vode in mir svojih duš zadobijo. Glej, moj Jezus, to so moje želje in prošnje, in moja ljubezen do tebe mi pravi, da je tudi to hrepenenje tvojega ljubeznjivega serca, zatoraj upam, da bo moja prošnja prijetna pred tvojim obličjem, da jo boš rad slišal in dobrotljivo uslišal. Da pa tebe in sebe vendar tudi h koncu ne pozabim, prosim zate, da si vse serca pridobiš in jih v

goreči ljubezni vnameš, da te bodo z nebeškimi trumami častile in hvalile vekomaj; zase pa te prosim, da me v svoji ljubezni ohraniš, s svojo gnado podpiraš in enkrat k sebi v nebeško veselje pokličeš, kjer te bom hvalil in ljubil vekomaj.

Sedma ura.

Ali preljubeznjivi Jezus! s kom ti bom vso tvojo ljubezen, vse tvoje meni in vsem stvarjem dodeljene dobrote povernil? Vse bogastvo nebes in zemlje je tvoje, kaj ti zamorem toraj dati, da vsaj nekoliko svojo hvaležnost do tebe pokažem! O moj ljubeznjivi Zveličar, kralj nebes in zemlje! dam ti, kar sem od tebe prejel: vse svoje dušne in telesne moči ti darujem in jih v tvojo čast in slavo obračati hočem; naj gori moje serce za tvojo čast, naj si pa tudi pri družih tvoje češčenje, posebno češčenje presvetega Rešnjega Telesa razširjati in oživljati prizadevam. Tako bom spolnil tvojo željo, ki tirjaš, da naj ti dam svoje serce. Vzemi ga in stori z njim, kar je tebi dopadljivo; v tvojih rokah vem, je naj bolj shranjeno, in bo naj bolj v

čednosti obogatelo. Ohrani ga za zmeraj, nočem ga več nazaj, ker sam sebi le malo zaupam, tebi pa svojo dušo in telo. O ne odreci mi te prošnje, ampak imej skerb za moje zveličanje; to je naj večí dar, katerega si mi obljubil in v zahvalo za vse ga v tvoje roke zročim, da ti zanj skerbiš. Raji naj precej umerjem, kakor da bi tega ne dosegel, ker čemu mi je tudi le trenutek življenja, če bi ga ne zate, ali če bi ga celó v tvoje razžaljenje obračal? — O Gospod mojega serca! vem, da ti je ta moja prošnja dopadljiva, in da boš malo darilce mojega serca dobrotljivo sprejel, ga ohranil in ga popolnoma prestvaril, da ne bo nič želelo, nič iskalo, nič ljubilo, kakor tebe samega. O Jezus, moja ljubezen, moje edino zaželjenje, kako srečen, kako neskončno srečen bom potem! O moje serce mi pravi, da me boš uslišal, osrečil in zveličal, za kar ti bom zdaj in vekomaj čast in hvalo prepeval.

Osma ura.

O moja večna dobrota! le kdo me bo ločil od tvoje ljubezni, moj ljubljeni

Jezus? Res ves slab in reven sem, ali vse moje zaupanje le nate stavim; ves bolan in omahljiv sem, ali ti si moje zdravilo, ti moja moč in podpora. O moj Jezus, mojega serca edini, čez vse ljubljeni Gospod! nikar mi še ene prošnje ne odreci: Glej pripraviti hočem tebi svojemu naj ljubeznjivšemu prijatelju v svojem sercu shrambico, da boš v nji prebival, in čez vse moje dušne in telesne moči kraljeval. Vse revno je sicer moje serce, ali zato še pa nate obernem, da mi ti sam poveš, kako naj ti ga ozališam, da ti bo dopadljivo in prijetno stanovanje. O pa saj sam čutim, kako naj ga olepšam: naj pred hočem vse, kar tvoji ljubezni nasprotuje, iz njega spraviti, tedaj vsacemu, tudi naj manjšemu grehu slovo dati. O moj usmiljeni Odrešenik! vlij toraj v moje serce vso grenkost tvojega terpljenja, da bom z njo svoje grehe obžaloval in jih s solzami, katere si ti zanje točil, s kervavim potom, katerega si ti zanje potil, omival; daj mi tako čistost serca, kakoršno je imela tvoja prečista Mati Marija, na katero se tudi obernem in jo prosim, da

bi mi pomagala greh v mojem sercu popolnoma zatreti. — (Obžaluj potem z vso britkostjo svojega serca vse svoje tudi najmanjši, in tudi že spovedane grehe; ali če ti to ni dano, da bi pravo grevengo nad njimi imel, vsaj prosi Jezusa, da bi ti dal pravo hrepenenje po nji, in potem moli): O gotovo, moj ljubi Jezus! spoznam in dobro vem, da tvoje ljubezni nisem vreden, tedaj tudi ne zaslužim, da bi v moje serce prišel in v njem prebival, ker je še tako z grehom omadežvano; ali to mi mojega upanja ne moti in ga ne bo motilo. Saj vem, da si moj usmiljeni Gospod, da nisi prišel pravičnih, ampak grešnikov iskat in jih zveličat. O kaj bi bilo z menoj, ako bi bil v grehu umerl? Nikdar bi te ljubiti ne bil mogel, nikdar več bi se tvojega prijatelja, nikdar tvojega otroka imenovati ne smel; zdaj pa, ker sem se tebi izročil, upam in vem, da sem tvoj, in da te bom vekomaj ljubil in užival. O pridi tedaj, moj ljubi Jezus! in prebivaj v mojem sercu, in ne dopusti, da bi kaj družega zunaj tebe v njem prebivalo. Le ti in le ti sam v njem kraljuj in zapoveduj svojemu služabniku, svojemu prijatelju, svojemu otroku, kaj

naj storim, kaj naj ljubim, kaj naj sovražim. Uči me ti, podpiraj me ti, zveseluj in osrečuj me le ti sam! — (Misli si potem, kakor da bi žark ljubezni in gnade božje v tvoje serce prisvetil, ga razveselil in vsega prevzel; raduj in veseli se v tem zedinjenji z Jezusom in potem moli): — O sreča, o veselje pri tebi in v tebi živeti in umreti, o Jezus; sladkost tvoje ljubezni, kdo bi jo popisal, kdo izrekel? Le kdor si skuša vé, kaj se pravi tebe ljubiti, s teboj žalost in veselje deliti! Ker sem tedaj s teboj sklenjen, o moja večna Ljubezen! uči me, da bom veselje in terpljenje le v tebi in s teboj užival, potem vem, da bom tudi naj večji britkosti z veseljem sprejemal; saj zate terpim in tvoja ljubezen vso žalost v sladkost spremeni. Ako je tvoja sv. volja, da terpim, glej tukaj sem in rad se podveržem vsemi, ker vem, da me boš ti podpiral; če mi pošlješ tudi smert, rad ti darujem tudi svoje življenje, saj je tvoje in nič nimam, da bi tebi dati ne hotel; ako mi pa daš veselje in sladkost, te bom še s toliko večji hvaležnostjo častil in ljubil. Glej, mojega serca edina Ljubezen! že ta sveta volja, že ta vda-

nost v tvojo ljubeznjivo previdnost, ki me povsod spremlja, je dar tvoje dobrote, za katero te nikdar zadosti zahvaliti ne morem. Daj mi tudi milost, da ti moje serce vedno tako vdano ostane, po tem smem upati, da sem tvoj in da bom vekomaj tvoj ostal. O le nikar, da bi kdaj pešal, da bi ti bil še kdaj nehvaležen za toliko ljubezen! — Marija, moja usmiljena pomočnica, prosi ti zame in nikdar več se ne bom zgubil na tamne pota pregrehe, ampak imenoval se bom vekomaj tvojega zvestega, od tebe in Jezusa ljubljenega otroka. O Jezus, o Marija, vama, le vama želim služiti in dopasti vekomaj!

Deveta ura.

O ure, dnevi, o leta, katere sem brez ljubezni božje preživel! pridite, vernite se, da vas bom bolje obernal, svetjši preživel za Jezusa in za svoje zveličanje. Ali gorje meni, vse je zastonj! Ni vas, ne bo vas nikdar več nazaj! Zatoraj mi nič družega ne ostane, kakor britke solze točiti o vaši zgubi. Obupati bi mi bilo, ko bi me zaupanje v božjo

milost ne podpiralo. Vem, zgubljen je ves čas, kar ga nisem z Jezusom preživel, vem pa tudi, da mi ga njegova ljubezen ne bo v pogubljenje prištela, ker zbrisala je njegova presveta Rešnja Kri vse to zadolženje iz bukev njegove ojstre sodbe, in le usmiljenje, le ljubezen me pri njem čaka. Tedaj moja duša le po njem zdihuje in željno pričakuje dneva, kadar me bo poklical k sebi v neskončno veselje, ki nikdar več nehalo ne bo. O zakaj le še živim in se ne vzdignem k njemu, ki je začetnik in studenec vse moje sreče! O Jezus! daj, da sebi popolnoma odmerjem, da bom le zate živel. Ti si terta, jaz mladika; naj me tvoj duh navdaja, potem bom gotovo obilno dobrega sadu obrodil. — O zakaj te nisem od začetka svojega življenja ljubil! Daj, o Jezus, kar od mene želiš in potem tirjaj, kar hočeš, z veselim srcem ti bom vse dal. — O vem, da nisem vreden te ljubiti, ali tvoja milost mi tudi to gnado dá, da te ljubim in tudi zaupanje, da te bom vekomaj ljubil! — Tvoj sovražnik sem bil, tvoja milost je zmagala; tedaj sem tvoj

tudi zato, ker si me z zmago svoji oblasti podvergel: gospoduj toraj čez me in ne daj, da bi kdaj še tvoj sovražnik bil; gospoduj čez me z močjo in sladkostjo svoje ljubezni. O daj mi le še čas in priložnost, te ljubiti — cela večnost mi bo prekratka te hvaliti za toliko dobrot, kolikor si mi jih skazal! — Tepi me in stori z menoj po svoji volji, le svoje ljubezni mi nikdar več ne odreci! Ker si ti toliko zame terpel, daj, da tudi jaz kaj zate prenašam! Danes naj začnem prav popolnoma tebi služiti in te ljubiti! O da bi vse, kar sem in imam, zgubil in da bi tebe zadobil, o kako srečen bi bil! — O kdo me bo ločil od tvoje ljubezni, moj Jezus in moje vse! — Spoznam tvojo ljubeznjivost, spoznam svojo revščino, spoznam tvoje usmiljenje, zatoraj se ti ponižno k nogam veržem, te častim in molim in te prosim, da mi le svoje ljubezni ne odrečeš! Jezus, tebi živim; Jezus, tebi umerjem; Jezus, tvoj sem živ in mertev, zdaj in vekomaj!

Deseta ura.

Sladkost moje duše, moja edina tolažba, Jezus, moja Ljubezen! Glej približuje se čas, da se bom zopet od tebe med svet podal. O kako serčno se ti zahvalim za vso radost, katero sem tukaj pred tvojimi nogami občutil. Mojo dušo si pokrepčal, mojo vero poterdil, moje upanje oživel, mojo ljubezen vplamenil. O naj vse čednosti v mojem sercu obilen sad obrodijo in naj rastejo dan na dan! Vem, veliko sovražnikov ima moja duša, toda, če si ti z menoj, kdo bo zoper mene? Tebi se zročim, tvoj sem; varuj me, kakor svojo lastnino in tvoj sveti angelj naj me povsod spremlja in nevarnosti reši. — Ali še eno zavetje, še ena bramba zoper sovražnika se mi pokaže: Tvoje svete petere rane, o Jezus! naj bodo meni in vsem, za kogar sem spomniti dolžan, kraj miru in veselja. V rano tvoje desne roke ti zročim vso svojo rodovino, vse svoje prijatelje in dobrotnike. V rano tvoje leve roke ti zročim vse tvoje in moje sovražnike, da se jih usmiliš, in jih zase pridobiš. V rano tvoje desne noge ti zročim vse verne

mertve, posebno na katere me dolžnost veže, da zanje molim; reši jih, o Gospod! iz terpljenja in vzemi jih v svoje nebeško veselje. V rano tvoje leve noge pa ti zročim vso tvojo sv. cerkev, vse duhovske in deželske oblastnike, ude vseh svetih družeb, posebno bratovščine presvetega Rešnjega Telesa in sploh vse tvoje zveste služabnike. V rano tvojega presladkega serca pa se zročim samega sebe z dušo in s telesom. O naj bo to naj svetejši in naj ljubeznivši serce moja tolažba v življenji in v smerti! Naj me skušnjave obdajajo, naj mi vse sovražne moči pogubo protijo: v tem zavetji bom mirno počival in večno sladkost užival. O predraga kri serca Jezusovega! bodi moja tolažba, bodi moj edini večni zaklad, bodi zapopadek moje večne sreče. O presladko serce mojega Zveličarja! naj vse moje misli in vse moje želje, vse moje besede in dejanja le tvojo čast razširjajo in le v tebi svojega veselja iščejo! Jezus, moja Ljubezen! kri in ljubezen tvojega naj slajšega serca naj bo moja tolažba, naj bo moja večna sreča in zapopadek in zastava mojega zveličanja! Amen.

Moj presladki Jezus! prišel je čas, da te zopet zapustim, in se podam k svojim opravičilo. Naj se le moje telo od tod loči, moje serce pa naj vedno pri tebi ostane. Le to te še prosim, ne spusti me spred sebe preden me blagosloviš. Naj me tvoja milost povsod spremlja in naj daje uspeh vsemu mojemu dejanju. Jezus, moj Jezus! ostani pri meni in v meni, in vnemaj me za vse dobro, za tvojo čast, za moje in drugih zveličanje. Tvoj sem in tvoj hočem biti vekomaj! O Marija, moja dobrotljiva mati! tudi pri tebi naj se še poslavim, preden od tod grem. Vem, da je bila moja pobožnost mnogo pomanjkljiva, ali ne glej na mojo slabost, ampak na vdanost mojega serca. Prosi zame, da mi tvoj ljubi Sin vse odpusti in me s svojo milostjo nikdar ne zapusti. Naj bo tudi tvoje materno serce moje zavetje in moje upanje. Varuj me, brani me in prosi zame, da se ne pogubim, ampak da te ljubim vekomaj! Amen.

**Češčeno, hvaljeno naj vedno bo
Presveto Rešnje Telo.**

M o l i t e v

pri obiskovanji presvetega Reš- njega Telesa.

Hvaljen in moljen, češčen in ljubljen bodi, o
preljubeznjivi Jezus! vedno, povsod in od vseh
stvari v nebesih in na zemlji!

Molim te, o moj dobrotljivi Zveličar!
tukaj na altarji resnično pričujočega. O
kako ljubeznjivo sprejmeš tukaj vsacega,
kdor te pride obiskat! Kako ga napolniš
z vsemi zakladi svoje sv. milosti. Glej
tudi jaz pritečem k sedežu tvoje milosti
in te prosim, nikar mi ne odreci te časti,
se s teboj v ljubezni pogovarjati in z
obilnostjo tvoje milosti napolnjenim biti.
Zahvalim te za vse dobrote, posebno pa,
da si se nam samega sebe dal, in da nas
vabiš te obiskovati in te v tej sv. skriv-
nosti prejemati; posebno te pa tukaj pri-
čujočega molim, da se ti za vse meni
in vsem stvarem dodeljene dobrote za-
hvalim: da ti za vso nečast, kar jo v
tej sv. skrivnosti od svojih sovražnikov
terpiš, zadostujem, in da nadomestujem

ti na toliko krajih odrečeno in zanemarjeno češčenje tvojega presvetega Rešnjega Telesa. Res slab in z grehi obložen sem, ali tvoja usmiljena roka me bo podpirala, da bom to češčenje tako opravil, da bo tebi v čast in meni in vsem vernim v zveličanje. Marija, moja ljubeznjiva mati! združi se ti z menoj v molitvi, da bo moje češčenje dopadljivo pred obličjem tvojega božjega Sina Jezusa Kristusa, in da se mene in vseh revnih grešnikov usmili. O Marija, ne zapusti me!

O večna ljubezen mojega Jezusa! kako si nerazumljiva! Svojo večno čast na desnici Očetovi zapustiš in prideš prebivat na naše revne in velikrat še celó zanemarjene altarje. O kolikrat bi bil od vseh zapuščen in sam, ako bi nas sv. vera ne učila, da te trume angeljev na altarji obdajajo in častijo, kadar te mlačnost tvojih nehvaležnih otrok samega pusti, in si raji med svetom, kakor pri tebi veselja in tolažbe išče. O naj ne bom jaz v številu takih nezvestih služabnikov, ampak daj mi milost, da se jaz od tebe, spred sedeža tvoje ljubezni nikdar ne ločim, in da vsaj moje serce vedno nate

misli in s teboj sklenjeno ostane, kadar me dolžnosti mojega stanu, ali kaj drugega od tebe kliče. Zbriši mojo dosedanjo mlačnost in zanikernost in oživi mojo vero, da bo močna v dobrih delih, moje zaupanje in moja ljubezen do tebe vedno bolj in bolj vnemala. O naj spoznam sebe, naj spoznam tebe in upati smem, da me bo to spoznanje vsega prestvarilo in me učilo tebe častiti in ljubiti, sebe pa zaničevati zavolj tolike nehvaležnosti, ki moje serce teži. O ljubeznjivi Jezus! naj v mojem sercu vse umerje, kar me še od tvoje popolnoma ljubezni zaderžuje, in naj v njem vse čednosti, katere ti ljubiš, cvetó in obilen sad obrodijo. Uči me tvoje solnčne pota, pota resnice in pravice hoditi in tako svojemu sercu pravega miru iskati in prave sreče najti. Posebno te prosim, zatiraj v mojem sercu tisto nagnjenje, ki me naj bolj na posvetno vleče, in daj mi tisto čednost, katero naj bolj na meni pogrešaš, da bo tako moje serce ozaljšano in vredno te ne le v sv. skrivnosti častiti in ljubiti, ampak tudi k tvoji sv. mizi pristopati, za katero milost te posebno prosim. O

kako sladek si, moj Jezus! vsem, ki te iščejo, o kaj šele njim, ki te najdejo in v svojih sercih hranijo!

Prosim te, moj dobrotljivi Odrešenik, ne le zase, ampak za vso tvojo sv. cerkev, posebno za svojo rodovino, za svoje prijatelje in dobrotnike, za vse ude bratovščine, za vse verne žive in mertve. Prosim te tudi za vse revne grešnike, da jim pošlješ luč iz svojega svetišča, da svoje krive poti spoznajo in zapustijo. Usmili se pa tudi vseh krivovercev in nevernikov in pripelji jih skoraj v naročje svoje ljubljene neveste sv. katoliške cerkve, da te bomo vsi kakor zvesti otroci svojega dobrotljivega Očeta častili in ljubili. Usmili se nas vseh in blagoslovi naše dela in opravila; daj, da vse s taboj začnemo, opravljamo in končamo, da bo tvoje kraljestvo v nas in mi v tebi edinemu studentu vse sladkosti svojega veselja iskali. Ne zapusti nas, o Jezus! Bodi naš usmiljeni in dobrotljivi varh v življenji in smerti in naše preveliko plačilo v večnosti, kjer te bomo častili in ljubili z Bogom Očetom in sv. Duhom vekomaj! Amen.

Spomni se, o dobrotljiva Devica Marija, da se še nikdar slišalo ni, da bi bila ti koga zapustila, kdor je pod tvojo brambo pribežal, tvoje pomoči iskal in se tvoji prošnji priporočal. Poln tega zaupanja k tebi, o devic Devica, moja Mati hitim, k tebi pribežim, pred teboj reven grešnik zdihujem. O mati Jezusova, večne Besede, ne zaverzi moje prošnje, ampak milostljivo me sliši in usliši. (Sv. Bernard.) — Glej, ljubeznjiva kraljica nebes in zemlje! Tukaj pred tvojim ljubim Sinom tudi tebe počastim zavolj velike časti in ljubezni, ki ti jo Jezus sam skazuje. O serčna zahvala mu bodi, da je tebe dal revnemu človeku za dobrotljivo Mater! Bodi tedaj tudi za naprej moja Mati in usmiljena Pomočnica. Tebi se zročim, varuj me kakor svojo lastnino in posestvo. Posebno mi sprosi milost prave ponižnosti in deviške čistosti, da bom tako tebi podoben in tvoje ljubezni vedno bolj vreden. O Marija, usmili se me in prosi zame! Amen.

(Posebno pripravne za obiskovanje presvetega Rešnjega Telesa so molitve, ki so odločene za uro molitve. — Priporoča se, da naj se pred presvetim

Rešnjim Telesom več v duhu moli in preišljuje, kakor pa iz bukev. Poduk v tem se dobi na 52. strani in pa v 11. poglavji.)

Zročenje samega sebe presladkemu sercu Jezusovemu in Marijinemu.

O usmiljeni, o dobrotljivi Gospod Jezus Kristus! ker si toliko za nas storil in terpel, ker si zadnjo kapljo svoje kervi za naše zveličanje prelil, nam tudi zadnje tolažbe odrekel nisi in si nam sladkost svoje ljubezni spoznati dal, ki v tvojem naj slajšem sercu živi in gori; o daj, da bom tudi jaz v tem ljubeznjivem sercu svojega miru in veselja iskal, ker dobro vem, da ga bom tudi gotovo našel. Naj mi bo tvojega serca presveta rana tisto zavetje, ki me bo vseh viharjev skušnjav in greha obvarovalo. O daj mi v tvojem svetem sercu prostor in pravi počitek najti, ker brez tega miru, kakoršnega ti daš, ne morem srečen biti. Tedaj, moj ljubi Jezus, se tebi vsega zročim! Naj bo sladkost tvojega sv. serca moja tolažba v življenji in v smerti, naj bo krona mojega večnega zveličanja. Zapiši me prav globoko v to svoje serce in

daj, da tudi jaz tvoje naj svetejše ime v dno svojega serca zapišem, kjer ga nič več zbrisati ne bo moglo. O kako srečen, kako neskončno srečen bom potem! Vem, ljubi Jezus! da tega nisem vreden, ali ker vem, da je ta moja želja tudi želja tvojega serca, upam da mi jo boš gotovo spolnil. Zakleni me v svoje serce in le ti čeženj gospoduj. Tvoj sem in tvoj želim in moram biti vekomaj!

Ti pa ljubeznjivo serce, moje naj slajši, naj dobrotljivše Matere, Marije prečiste Device! ti si za Bogom moje pervo, moje edino zaupanje. Kje hočem tolažbe, kje veselja iskati, kakor le pri tebi in v tebi. Ker me ti tako močno ljubiš, akoravno sem nevreden, bi te mar jaz ljubiti ne hotel? O moja Mati! prav z vdanim srcem ti v pričujočnosti božji obljubim, da sem tvoj in da hočem tvoj biti in ostati. Kar še ni tako, kakor ti želiš, bom z veseljem popravil, le svoje pomoči, le svoje ljubezni mi nikar ne odreci. Slab sem, ali vem pa, da si ti toliko mogočniši, in da mi bo tvoja ljubezen vse sprosila. Toraj se vsega tebi darujem, vse moje misli, besede in

dejanja naj bodo v tvojo in Jezusovo čast posvečene. V njegovem in tvojem sercu hočem vse tolažbe, vse pomoči iskati, v njih prebivati, v njih se veseliti vekomaj! O Jezus, o Marija! bodita moje edino zaželjenje, moje večno veselje! Amen.

Češčenje prečiste Device in Matere božje Marije.

O prečista neomadežvana Devica Marija! Mati ljubega Jezusa, našega Zveličarja, in Kraljica nebes in zemlje! ti si naša mogočna in dobrotljiva Gospa in ljubeznjiva Mati v vseh naših potrebah. Čez vse si povzdignjena in lepa kot solnce med zvezdami, si med vsemi trumami nebeških prebivalcev. Tvoj ljubeznjivi Jezus ti je dal toliko slavo, in te mogočno storil nad vsemi našimi sovražniki. Ti si sterla glavo peklenški kači in omamila moč smerti, ker rodila si našega Zveličarja Jezusa Kristusa. Ti si naše upanje, ti naše veselje; po tebi zadobimo vse, karkoli prosimo v tvojem svetem imenu od Jezusa tvojega usmiljenega Sina. O Marija, naša ljuba Mati! usmili se nas

revnih grešnikov in pomagaj nam iz naših grehov, ki nas tvojemu in našemu Odrešeniku tako nezveste služabnike delajo! K tebi pribežimo v nevarnost našega življenja in z vnetim srcem in objokanimi očmi te prosimo, nikar nas ne zapusti! Prosi za nas pri Jezusu, da se nas usmili in nas obvaruje greha in pogubljenja. O Marija! naša Pomočnica, tvoji otroci smo in hočemo vedno ostati! Amen.

O Marijinih praznikih.

O ljubljena Mati, prečista Devica Marija! Ti si kraljica nebes in zemlje, naša Gospa in mogočna Pomočnica. Ti si naše upanje in naša edina ljubezen. Z vdanim srcem te počastimo na ta tvoj presveti praznik in hvalimo Boga, da nam je tebe, o sladka Kraljica! za Mater dal in te z toliko milostmi obdaril, ki jih ti med svoje zveste služabnike obilno deliš. Vedno si ti naša Srednica in Besednica pred Bogom in prosiš za nas, da ne omagamo v skušnjavah. O daj nam sprositi pri Bogu milost, da bomo zvesto tvoje čednosti posnemali in vedno

bolj in bolj tebi in Jezusu podobni. Sprosi nam posebno čisto in le za Boga vneto serce, da bomo vreden tempelj svetega Duha in tvoji ljubljene otroci. Dobrota tvoja je neskončna in vse bomo zadobili, kar nam boš ti pri Bogu prosila. Sprosi nam toraj pravo gorečnost za vse, kar je Bogu v čast in našim dušam v zveličanje, da bomo tukaj Bogu zvesto služili in se enkrat s tabo pri njem vekomaj veselili. Amen.

K Mariji v skušnjavah zoper čistost.

O Gospa moja! O Mati moja! Tebi se vsega darujem, in da se ti vdanega skazem, ti danes posvetim svoje uči, svoje ušesa, svoje usta, svoje serce, sebe vsega popolnoma. Ker sem tedaj tvoj, o dobra Mati! varuj me, brani me, kakor svojo vlast in posestvo. Amen.

V čast Marije sedem žalosti.

O Kraljica mučenikov! koliko si ti preterpela zavolj našega odrešenja! Le tvoja neskončna ljubezen in vdanost v božjo voljo te je še podpirala, da nisi

omagala. Pervi meč, ki ti je serce prebodel, so bile besede preroka Simeona. O Marija! naj meni ne bo Jezus v padec, ampak zavolj svojih britkosti se me usmili in prosi zame! — Drugi meč žalosti je bil beg v Egipt. O da bi mogel jaz deležen biti te sreče, da bi ti s svojim Jezusom vedno pri meni ostala, in da bi te ne žalil nikdar s kakim grehom! — Tretji meč ti je ranil serce, ko si bila Jezusa v Jeruzalemu zgubila. O sprosi mi milost, da ga jaz nikdar iz svojega serca ne zgubim, ampak da ga vedno bolj in bolj ljubim! — O kolika britkost ti je pa takrat serce topila, ko si Jezusa s križem obloženega srečala! O bolečina neskončna! kdo te more razumeti! le kdor tako Jezusa ljubi, kakor si ga ti ljubila, zna občutiti z njim težo križa. To je četerti meč, ki ti je presunil Materno serce! — Ali še večji bolečine je moglo prenašati: Na križ razpet visi tvoj ljubi Jezus in ti slišiš njegove zadnje besede, šteješ njegove zdihljeje in njegova rešnja kri teče na grešno zemljo in na te: O daj tudi meni stanovitnost sprostiti, da bom v britkosti nepremakljivo stal, kakor si ti pod križem!

— Jezusovo serce, ki te je tako serčno ljubilo, o Mati vse britkosti! prebode zdaj neusmiljeni vojščak in ne premisli, da je tudi tebi globoko v serce zasadil meč neizrekljivih bolečin. V Jezusu si vse ljubila ali tudi vse si z njim zgubila. Naj tudi moje serce presune strah pred grehom, ki je Jezusu in tebi toliko britkosti pripravil. — Sedmi meč pa ti serce razterga, ko ti Jezusa — oh ne živega, ampak vsega kervavega in ranjenega v naročje položijo! Ne oživi ga tvoj jok, ne ogreje ga več tvoja vroča ljubezen! Vzemi tudi mene, o Mati britkosti! v svoje naročje in ogrej moje merzlo serce. Daj mi s tabo, o Marija! žalovati, da se bom tudi s tabo v nebesih vekomaj veselil. Amen.

K časti sv. Barbare, sv. Alojzija, sv. Terezije in drugih častilcev presvetega Rešnjega Telesa.

O kako sem v stanu svoje serce vtolažiti, ako pomislim, o Jezus! kaj so drugi iz ljubezni do tebe storili in kaj jaz

storim! o moj naj ljubeznjivši Gospod in Odrešenik! Dodeli mi milost, da vsaj nekoliko za tvojo čast storim, in za tvojo neskončno ljubezen v presvetem Rešnjem Telesu gorim, da bom vreden te v svoj dušni prid prejemati, in se tudi ob smertni uri tvojega obiskovanja veseliti. O nikar me ne pusti brez tvoje tolažbe umreti, ampak pokrepčaj me z vso sladkostjo svoje ljubezni, s svojim presvetim Rešnjim Telesom, da mi bo v zastavo častitljivega vstajenja in večnega življenja. Sprosite mi vi nebeški prijatelji le nekoliko tiste goreče ljubezni, katero ste vi do presvetega Rešnjega Telesa imeli, potem smem upati, da bom tudi jaz tako srečen, ob zadnji uri uživati sladkosti Telesa in Kervi svojega Zveličarja, ki mi bo v častito vstajenje in večno življenje. O moji ljubeznjivi prijatelji! ne pozabite svojega revnega tovarša, ki se še vojskuje in podpirajte ga s svojo mogočno prošnjo. Vaša ljubezen do Jezusa naj vas vnema, da tudi mene podpirate, potem bom z vami in z vsemi izvoljenimi častil in hvalil ljubezen božjo vekomaj! Amen.

Za vboge duše v vicah.

O Bog usmiljenja in ljubezni! Ne plačuj nam po zasluženji naših hudobij, ampak zavolj terpljenja in smerti svojega preljubega Sina Jezusa Kristusa nam prizanašaj. Usmili se vbogih duš naših bratov in sester, katere tvoja neskončna pravica v ognji vic pokori in čisti od grehov, katere niso na tem svetu s pravo pokoro zbrisali. Ne odrekuj jim več njih serčnih prošenj; naj se njih zdihljeji in njih hrepenenje spremeni v veselje, da ti v družbi angeljev in svetnikov v goreči ljubezni prepevajo večno čast. Darujem ti za njih odreščenje predrago Kri Jezusa Kristusa in njegovo neskončno zasluženje. Daritev svete maše naj jim zbríše vse dolge in jim odpre vrata svetih nebes. Posebno se usmili tistih, za katere smo moliti dolžni, in katerim še kakošna slabost brani se skleniti s svojo edino ljubeznijo, s tabo, o Bog in Stvarnik vseh reči! Usmili se naših rajncih staršev, bratov, sester, prijatlov in dobrotnikov in tudi vseh, ki po našem zadolženji kaj terpeti imajo. Usmili se posebno tudi

tistih, ki so od vseh pozabljeni, da ti bodo v nebeškem veselji čast in hvalo prepevali in pri tebi za nas prosili, da se združimo vsi v tvoji ljubezni in te ljubimo vekomaj. Amen.

K časti Matere Božje za srečno zadnjo uro.

Le še eno prošnjo položim na altar tvojega neskončnega usmiljenja, o Jezus! Prošnja je velika, ali tvoja dobrotta je še večji: Smert mi bo vzela vse priložnosti za svoje grehe zadostovati, toraj kakoršna bo moja smert, taka bo moja večnost. O moj Zveličar! dovoli, da se pod plajš tvoje ljubljene matere Marije zatečem, in te prosim, da bi bila po njeni prošnji, po njenim zasluženji moja zadnja ura srečna, da bi s sv. Zakramenti previden, vseh odpustkov deležen, svet in njegove nevarnosti zapustil, in se s teboj brez konca veselil. O moja Kraljica in dobrotljiva Mati! tvoj služabnik sem, glej, da se ne pogubim! varuj me v življenji, varuj me posebno ob smertni uri. Pridi s svojim čistim ženinam sv. Jožefam in varuj me,

svojega služabnika, da ne bo moje zaupanje v tvojo moč osramoteno. Marija, moja Mati! prosi zame! Jezus, Marija, Jožef! vam se darujem, vas ljubim, in vas želim in moram ljubiti vekomaj. Amen.

Štirnajsto poglavje.

Razne molitve in pobožnosti.

Darovanje samega sebe svetemu sercu Jezusovemu.

Ta molitev in una, ki za njo pride, ste zložene od pobožne Marjete Marije Alakok, in ste posebno pripravne za uro molitve.

„O častito serce mojega ljubega Jezusa! bogato vseh čednost, neusahljivi studenec vseh gnad! kaj ti je zamoglo na meni tako dopasti, da me tako neskončno ljubiš, akoravno ti moje z grehi omadežvano serce le z neobčutljivostjo

in z mlačnostjo vse to povračuje. Znamnja tvoje velike ljubezni do mene, katere si mi še celo skazoval, ko te nič ljubil nisem, mi dajo upanje, da mi boš pokazal, kako naj te ljubim. Dodeli mi toraj, moj ljubeznjivi Zveličar! milost, da bom hrepenel se popolnoma darovati v čast in slavo tvojega svetega serca; sprejmi dobrotljivo v dar vse, kar sem in kar imam. Darujem ti samega sebe in vse svoje življenje, svoje dela in opravila in vse svoje terpljenje; ne želim si drugega, kakor biti dar v tvojo čast in ljubezen.

Uči me, o moj ljubeznjivi Zveličar! da sam sebe popolnoma pozabim. Naznani mi, kaj naj storim, da dosežem tvojo čisto ljubezen; ti sam mi dodeli to prav gorečo in ne samopridno ljubezen. Daj mi posebno veliko ponižnost, ker brez nje ti ne morem dopasti, in naj se spolnuje nad menoj tvoja sveta volja zdaj in na vse večne čase. Amen.

Češčenje presvetega serca Jezusovega.

O naj svetejši in naj ljubeznjiviši Jezus! ki si vedno ves ljubeznjiv do nas

in poln usmiljenja zaradi naše revščine, ki vedno hrepeniš nas obogatiti s svojimi zakladi in se nam samega sebe popolnoma darovati. O Jezus, moj Bog in Zveličar, ki si se nam po svoji brezkončni goreči in naj dobrotljiviši ljubezni v presvetem Rešnjem Telesu dal v daritev, kjer se vsaki dan sto in stokrat za nas daruješ: kakšne bi mogle biti zaradi te ljubezni naše serčne čutila! In vendar za vse to ne dobivaš od večine ljudi družega, kakor neobčutljivost, nehvaležnost, zaničevanje, v katerem nate popolnoma pozabijo. O moj ljubeznjivi Bog in Zveličar! kaj mora tvoje serce občutiti, ko vse te grehe in nehvaležnosti vidiš? Kolika mora biti britkost, v katero taka brezbožnost in hudobija tvoje sv. serce topi!

Glej me v serčni žalosti zarad vseh teh gregreh s ponižnostjo klečati pred teboj in ti vpričo nebes in zemlje zadoštovati za vso nečast in hudobijo, kolikor si jo v presv. Rešnjem Telesu preterpel, od kar si ta sveti Zakrament postavil. S ponižnim in skesanim sercam te sto in stokrat prosim odpuščanja za vse to

zaničevanje. O da bi mogel pomočiti s svojimi solzami in omiti s svojo kervjo vse tiste kraje, kjer je tvoje sv. serce, o Jezus, tako grozovitno žaljeno bilo, ali kjer se je tvoja ljubezen le z grozovitnim zaničevanjem povračevala! O da bi bil le en hip gospodar vseh človeških serc, da bi ti jih vse v dar prinesel, in ti tako vsaj nekoliko zadostil za vso merzloto ljudi, ki nate pozabijo, ki te nočejo poznati, ali pa ki te spoznajo, pa tako malo ljubijo!

Ali moj ljubeznjivi Zveličar! kar me naj bolj osramoti in me žene, da naj vedno zdihujem je to, da sem tudi jaz zmed števila teh nehvaležnikov. O moj Bog, ki vidiš na dno mojega serca! ti poznaš žalost, ki jo zavolj svoje nehvaležnosti občutim, in moje kesanja, da sem te kdaj tako malo ljubil. Sprejmi, o nebeški Oče! to mojo molitev v zadostenje za vso nečast, sklenjeno z molitvijo sv. Jezusovega serca na Kalvariji, in z molitvijo Marije Device, ki jo je molila pod križem svojega ljubega Sina! In kakor danes terdno sklenem njegovo sv. serce s posebno pobožnostjo častiti,

želim tudi v njem vse dni svojega življenja prebivati. Daj mi milost, za katero te prosim, da bo moj zadnji zdihljaj ob smertni uri v tem svetem sercu storjen. Amen.

Litanije

v čast presvetega Rešnjega Telesa.

Gospod, usmili se nas!
 Kristus, usmili se nas!
 Gospod, usmili se nas!
 Kristus, sliši nas!
 Kristus, usliši nas!

Oče nebeški, vsegamogočni Bog,
 Sin, vsega sveta rešnji Bog,
 Sveti Duh, resnični Bog,
 Sveta Trojica, en sam Bog,
 Jezus, ki si pri zadnji večerji sam
 sebe učencem užiti dal,
 Jezus, ki si v presvetem Zakramentu
 resnično pričujoč s kervjo in z
 mesom, z dušo in s telesom, po
 božji in človeški natori,

usmili se nas!

Jezus, živi kruh, ki si iz nebes
prišel,

Jezus, kruh angeljev,

Jezus, kruh izvoljenih,

Jezus, kruh močnih,

Jezus, čeznatorni kruh,

Jezus, skriti Bog in Zveličar,

Jezus, studenec vseh milost,

Jezus, vedni in naj čistejši dar,

Jezus, nekervavi dar nove zaveze,

Jezus, nedolžno Jagnje božje,

Jezus, skrita mana,

Jezus, beseda, katera je meso po-
stala, in zdaj vedno med nami
prebiva,

O naj svetejši Zakrament,

Naj večja skrivnost božja,

Spomin naj večih čudežev božjih,

Prečudno znamenje naj veči ljubezni
božje,

Zakrament večne ljubezni,

Skrivnost vere,

Dar sprave za žive in mertve,

Naj večja moč v skušnjavah,

Naj močnejše orožje zoper hudob-
nega sovražnika,

Naj imenitniši vseh darov božjih,

Presveti spomin Gospodovega ter-
 pljenja in njegove smerti,
 Presveta Gospodova večerja, pri
 kateri angeljci strežejo,
 Naj veči veselje pobožnih duš,
 Naj večja dobrotta vernih kristjanov,
 Naj slajši živež naših duš,
 Moč slabih,
 Tolažba žalostnih,
 Pomoč zapuščenih,
 Popotnica teh, ki v večnost gredo,
 Zastava večnega življenja,

usmili se nas!

Bodi nam milostljiv; zanesi nam, o Jezus!
Bodi nam milostljiv; usliši nas, o Jezus!

Vsega hudega,
 Vsega greha,
 Nevrednega prejemanja tega presve-
 tega Zakramenta,
 Poželenja mesa,
 Poželenja oči,
 Prevzetnosti življenja,
 Vseh grešnih priložnost in nevarnost,
 Skrivnih skušnjav in zalezovanja
 hudobnega duha,
 Vseh nesreč,
 Nagle in neprevidene smerti,

reši nas, o Jezus!

Večne smerti,
 Z ljubeznijo, s katero si ta sv. Za-
 krament postavil,
 Z ljubeznijo, s katero si pri zadnji
 večerji svoje apostole obhajal,
 Z ljubeznijo, s katero tudi nas s
 svojim presvetim Rešnjim Tele-
 som živiš,
 Z ljubeznijo, s katero se v tem pre-
 svetem Zakramentu za nas daruješ,
 Z ljubeznijo, s katero v tem daru
 božji pravici zadostuješ,
 Z ljubeznijo, s katero nevrednim
 kristjanom zanašaš,
 Z ljubeznijo, s katero v tem pre-
 svetem Zakramentu tolikanj ne-
 časti preterpiš,
 Z ljubeznijo, s katero s stola svoje mi-
 losti tako usmiljeno na nas gledaš,
 Z ljubeznijo, s katero v tem pre-
 svetem Zakramentu do konca sveta
 pri nas ostaneš,
Mi ubogi grešniki,
 Da nam zanesesh,
 Da nam vse naše grehe odpustiš,
 Da nas v živi veri v ta presveti
 Zakrament poterdiš in obderžiš,

reši nas, o Jezus!

- Da v naših sercih gorečo ljubezen
do tega najsvetejšega Zakramenta
pomnožiš,
- Da našo čast in pobožnost k temu
presvetem Zakramentu pomnožiš
in ohraniš,
- Da nam milost daš, vselej z dobro pri-
pravo k tvoji božji mizi pristopiti,
- Da nam sad tega presvetega Za-
kramenta obilno dodeliš,
- Da resnično češčenje tega naj ča-
stitljivišega Zakramenta med nami
pomnožiš,
- Da vso nečast od te naj častitljiviše
skrivnosti božje zavaruješ in od-
verneš,
- Da svojo sveto cerkev vižaš in
ohraniš,
- Da vsem, kateri v te ne verujejo,
luč prave vere dodeliš,
- Da naše misli k nebeškim željam
povzdigneš,
- Da naše serca s svojim milostjivim
obiskovanjem razveseliš in očistiš,
- Da nam vselej veselje nad tem pre-
svetem Zakramentom v serce daš,
- Da vedno v nas ostaneš in mi v tebi,

te prosimo, usliši nas!

Da nas o koncu našega življenja s
to nebeško popotnico previdiš in
obveseliš,

Da nas poslednji dan k večnemu
življenju obudiš,

Da vsem vernim dušam večni pokoj
dodeliš,

Da nas ulišiš,

Jezus, Sin božji,

te prosimo, usliši nas!

Jagnje božje, ki grehe svetá odjemplješ!
zanesi nam, o Jezus!

Jagnje božje, ki grehe svetá odjemplješ;
usliši nas, o Jezus!

Jagnje božje, ki grehe svetá odjemplješ;
usmili se nas, o Jezus!

Kristus, sliši nas!

Kristus, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kristus, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Oče naš. Češčena si Marija.

Ź. Dobrotljivi in usmiljeni Gospod je
spomin svojih čudežev storil.

O. On je živež dal tem, kateri se njega
bojijo.

- V. Kruh z nebes si jim dodelil.
 O. Kateri ima vso sladkost v sebi.
 V. S tvojega altarja, Gospod! prejemamo Kristusa,
 O. V katerem se duša in telo razveseli.

M o l i t e v.

O Bog! ki si nam v prečudnem Zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje kervi tako častiti, da sad tvojega odreščenja vedno v sebi čutimo. Kateri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti sv. Duha, Bog na vekomaj. Amen.

Pobožnost

k svetemu Alojziju.

Rimski papež Klemen XII. so vsim, ki na čast sv. Alojzija šest nedelj zaporedoma k spovedi grejo, vredno presv. Rešnje Telo prejmejo in na

namen svete cerkve molijo, popolnoma odpustek dodelili. Ker je sv. Alojzij poseben varih svete čistosti, vas prosim, dekleta! v imenu Jezusovem, opravljajte rade to pobožnost — vsaj vas ne bo nikdar grevalo.

Pervo nedeljo.

Pripravljalna molitev.

Vsegamogočni, usmiljeni Bog! oglej se po svoji očetovski ljubezni na me, slabo in revno tvojo hčer. Naj ti dopade ta pobožnost, katero zdaj opravljam v tvojo čast, v čast Marije, tvoje presvete matere in neomadeževane device in v čast tvojega zvestega služabnika, svetega Alojzija. Začni, prosim, Gospod! s svojim duhom mojo pobožnost, in spremljaj jo s svojo sveto pomočjo, da jo iz tebe začnem in v tebi končam. Darujem ti to pobožnost v zahvalo za vse prejete milosti in dobrote, posebno pa za tiste milosti, katere si dodelil svetemu Alojziju, in po njegovi priprošnji vsem njegovem častivcem. Ponižno te molim in prosim, dobrotljivi Oče moj! ozri se milostljivo na zasluženje tega velikega svetnika, in dodeli nam tiste milosti in čednosti, za

katere prosimo za se in za druge, da vsi skupaj v tvoji sveti ljubezni živimo in umerjemo, in da te enkrat s svetim Alojzijem in z vsemi izvoljenimi v nebesih vekomaj častimo in hvalimo. Amen.

Molitev za sveto čistost.

O Bog, prijatelj čistih duš! po tvoji milosti je sv. Alojzij svojo deviško čistost noter do smerti brez madeža ohranil; daj, da bom tudi jaz, poterjena s tvojo sveto milostjo, po zgledu tega angeljskega mladenča to prelepo čednost čez vse ljubila in cenila; da nikdar kaj ne storim in ne dovolim, s čemur bi jo znabiti ognusila ali umazala, marveč da bom vredna zavolj čistosti svoje od tebe ljubljena biti, in gledati te enkrat od obličja do obličja.

Sv. Alojzij! ki si svojo nedolžnost in svojo deviško čistost noter do smerti brez madeža ohranil, prosi za me, slabo deklino, da se tudi jaz zoper to preljubo in sveto čednost nikdar ne pregrešim, se vsem skušnjavam serčno in stanovitno ustavljam — da bom ven in ven trezna in zmerna, se ogibala slabih priložnost, skerbno kro-

tila in zatirala svoje počutke, posebno pa svoje oči, in svoje serce zapirala vsemu nespodobnemu poželenju. Amen.

Oče naš. Češčena si Marija. Čast bodi Bogu.

Litanije

k časti svetega Alojzija.

Gospod, usmili se nas!

Kristus, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kristus, sliši nas!

Kristus, usliši nas!

Oče nebeški, vsegamogočni Bog,	} usmili se nas!
Sin, vsega sveta rešnji Bog,	
Sveti Duh, resnični Bog,	
Sveta Trojica, en sam Bog,	
Sveta Marija,	} prosi Boga za nas!
Sv. Alojzij, ki si od svojih otročjih let s kerstno milostjo zvesto delal,	
Sv. Alojzij, ki si zavoljo tega od Boga posebno obdarovan bil,	
Sv. Alojzij, podoba čistosti in ne- dolžnosti,	
Sv. Alojzij, ki si svojo kerstno ne- dolžnost noter do smerti brez madeža ohranil,	

- Sv. Alojzij, ki si zavoljo tega vse svoje počutke, posebno pa svoje oči skerbno varoval,
- Sv. Alojzij, ki si bežal pred naj manjšo nevarnostjo, ki je žugala tvoji čistosti,
- Sv. Alojzij, ki si moril svoje telo z naj ostrejšo zmernostjo,
- Sv. Alojzij, ki si vse križe in težave v prid svoje čistosti voljno prestal,
- Sv. Alojzij, ki si, da bi ohranil svojo čistost, sv. zakramente tako pogosto prejemal,
- Sv. Alojzij, ki si ravno iz tega namena prečisto devico Marijo tako goreče častil,
- Sv. Alojzij, od cerkve priporočen zgled svete čistosti,
- Sv. Alojzij, ki si bolj obrajtal tiho ponižnost, kakor svetlo časno krono,
- Sv. Alojzij, ki si zaničeval svet in njegove dobrote, da bi toliko bolj gotovo nebesa dosegel,
- Sv. Alojzij, ki nisi večega veselja poznal, kakor moliti in premišljevati svete reči,

prosi Boga za nas!

Sv. Alojzij, angelj v človeški podobi,
 Sv. Alojzij, mogočen prošnjik in
 varuh sv. čistosti,
 Sveti Alojzij, k tebi kličemo,
 Zavoljo tvoje priserčne ljubezni do
 Jezusa,
 Da tudi mi, kakor ti, Jezusa in
 Marijo čez vse ljubimo,
 Da tudi mi potrebujemo vse pripo-
 močke, sveto čistost ohraniti,
 Da tudi mi za tega voljo svete za-
 kramente tolikrat, kolikorkrat je
 nam mogoče, prejmemo,
 Da se tudi mi vseh nevarnost in pri-
 ložnost k nečistemu grehu skerbno
 ogiblremo,
 Da tudi mi, kakor ti, svoje naj
 večje veselje v molitvi in v svetem
 premišljevanju najdemo,
 Da tudi mi, kakor ti, svoje počutke,
 posebno pa svoje oči v berzdah
 imamo,
 Da se tudi mi, kakor ti, v zataje-
 vanji samih sebe vadimo,
 Da bomo do konca svojega življenja
 v dobrem stanovitni,
 Da bomo srečne smerti umerli,

prosi Boga za nas!

Jagnje božje, ki grehe svetá odjemplješ ;
zanesi nam, o Gospod !

Jagnje božje, ki grehe svetá odjemplješ ;
usliši nas, o Gospod !

Jagnje božje, ki grehe svetá odjemplješ ;
usmili se nas, o Gospod !

Kristus, sliši nas !

Kristus, usliši nas !

Oče naš. Češčena si Marija.

O Bog ! delilec nebeških darov, ki si v angeljskem mladenču Alojziju prečudno nedolžnost življenja z enako pokoro združil ; dodeli po njegovem zasluženju in po njegovih prošnjah, da, ki ga nedolžnega nismo nasledovali, ga spokornega posnemamo. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Drugo nedeljo.

Pripravljalna molitev, kakor prvo nedeljo.

Molitev za milost zatajevanja.

Pravični Bog ! če je nedolžni sveti Alojzij tako spokorno živel, kako bom

jaz pred tvojim sodnjim stolom obstala? On, katerega duša je vendar tolikanj čista bila, je vse svoje življenje se moril in zatajeval. In jaz, ki sem tolikrat in tako hudo se pregrešila, nočem ničesar slišati od pokore, nočem svojim početkom nič odreči! Usmili se me, o Gospod! in moje terdo serce spreoberni v spokorno. Daj mi tako ponižnost, kakoršne je sv. Alojzij poln bil, da, ki mu v nedolžnosti nisem podobna, po potu pokore v nebesa pridem.

Sv. Alojzij! ti si greha huje, kakor strupenega modrosa se bal, in če si le senco greha videl, je tvoja čista, nedolžna duša z gnusobo se napolnila, in od straha in groze trepetala. Tiste male grehe, ki si jih v svojih otročjih letih storil, si vse svoje žive dni z obilnimi solzami objokoval, in z ojstrimi pokorili izbrišaval, prosi za me, da svoje velike in brezštevne grehe iz ljubezni do Boga obžalujem in pokorim, in da zanaprej greh čez vse sovražim in studim. Amen.

Oče naš. Češčena si Marija. Čast bodi.
Potem litanije k časti svetega Alojzija itd., kakor
pervo nedeljo.

Tretjo nedeljo.

Pripravljalna molitev, kakor prvo nedeljo.

Molitev za ostudnost do svetá.

Moj Gospod in moj Bog! ki slaba, perstena serca po svoji milosti k nebeškim željam povzdigneš, raztergaj vezi, katere me na svet vežejo, in obvari me pred zanjkami zapeljivega sveta! uči me zaničevati in studiti pene in prazni blišč posvetnih darov in mesenega veselja; uči me, da bom, kakor sveti apostol Pavel, vse kar mi svet obeta in priporoča, toliko obrajtala, kakor prah in blato, in ne bom družega poželega, kakor Jezusova biti. — Nagni moje serce, da ker po zgledu svetega Alojzija svetá ne morem zapustiti, se vender na svet in na njegovo veselje ne bom navezavala, da se bom skerbno ogibala krajev, kjer posvetneži šum in truš imajo, da bom rada tiha, rada sama, in rada svoje želje pošiljala tje, kjer veselje nikoli ne mine in lepota nikoli ne obledí.

Sv. Alojzij! ti si bil od Boga posebno razsvetljen, prec ko si k pameti

prišel, in že takrat si začel Boga ljubiti in njemu služiti; prosi za me, da vsaj zdaj, ko sem že k večemu spoznanju prišla, začnem Bogu služiti, da vse, kar imam, svojo dušo in svoje telo, njemu v dar prinesem, in da moje serce gori le za njega, od katerega sem že brez števila milost in dobrot prejela, in jih še to uro prejeman. Amen.

Oče naš. Češčena si Marija. Čast bodi.

Potem litanije itd., kakor prvo nedeljo.

Četerto nedeljo.

Pripravljalna molitev, kakor prvo nedeljo.

Molitev za ljubezen do Boga.

O Bog, studenec vsega dobrega in zapopadek vseh popolnost, brez tebe bi nebesa ne bila več nebesa. Ti si nas toliko ljubil, da si svojega edinorojenega Sina k našemu odrešenju na svet poslal, in tvoj edinorojeni Sin, moj odrešenik, ki je pravi Bog, me je ljubil, da je umerl za me na sramotnem križu. In vendar je bilo moje serce dosihmal tako merzlo do tebe. Oh, kolikrat sem te

razžalila v svojem življenji! Usmiljeni Bog! odpusti mi, prelepo te prosim, odpusti mi zavolj ljubezni, s katero si me ljubil od večnosti sem, in zavolj neskončnega zasluženja tvojega ljubega Sina Jezusa. Daj mi tako te ljubiti, kakor te je ljubil tvoj zvesti služabnik, sv. Alojzij, in napolni moje serce z nebeškimi željami, da bom ven in ven po tvojih zapovedih živila, nič druzega se bala, kakor tebe razžaliti, in nič druzega želela, kakor tebi dopasti, in enkrat v nebesih v družnji svetega Alojzija vekomaj te ljubiti, moliti in častiti.

Sveti Alojzij! ti si ves čas svojega življenja Jezusa in Marijo čez vse ljubil, zato si tudi milost dosegel, v ljubezni do Jezusa in Marije umreti. Prosi za me, da bom tudi jaz Jezusa iz celega svojega serea in čez vse ljubila, da bom pa tudi njegovo mater, prečisto devico Marijo, z otročjem zaupanjem častila, in v milosti mojega Izveličarja in v naročji moje preljube matere Marije od tega sveta se ločila. Amen.

Oče naš. Češčena si Marija. Čast bodi.

Potem litanije itd., kakor prvo nedeljo.

Peto nedeljo.

Pripravljalna molitev, kakor prvo nedeljo.

Molitev za pobožnost do terpljenja Kristu-
sovega in do presv. Rešnjega Telesa.

Ljubeznjivi Jezus, na kaj bi imeli kristjani večkrat in rajši misliti, kakor na tvoje bitko terpljenje in na tvojo grenko smert, s katero si nas odrešil? Kje bi imeli večkrat in rajši biti, kakor pri tebi v zakramentu presv. Rešnjega Telesa? O moj Jezus! odpusti mi, da sem dosihmal do teh naj svetejših skrivnost tako malo serca imela. Kako me je sram, ko mislim na svetega Alojzija, ki je pogosto cele ure pred presv. Rešnjim Telesom klečé molil, tako pogosto k svetemu obhajilu pristopal, in od veselja se solzil, da je smel te prejeti. Preljubeznjivi Jezus, daj, da bom tudi jaz toliko ljubezni do tebe v presvetem Rešnjem Telesu imela, te rada in vesela prejemale, kolikorkrat mi bo dopuščeno, pa tudi vselej s tako skerbjo se pripravljala, kakor sv. Alojzij.

Sv. Alojzij! ti si zakramenta svete pokore in presv. Rešnjega Telesa vselej z naj večo pobožnostjo prejel, in se z vso skerbjo pripravljaj. Prosi za me, da bom tudi jaz tako rada k spovedi in k sv. obhajilu hodila — ali ne samo rada, temuč tudi vredna; da mi sv. obhajilo ne bo k pogubljenju, timveč k večnemu življenju. Amen.

Oče naš. Česčena si Marija. Čast bodi.

Potem litanije itd., kakor prvo nedeljo.

Šesto nedeljo.

Pripravljajna molitev, kakor prvo nedeljo.

Molitev za večno zveličanje.

O moj Bog, kaj je tudi naj daljše človeško življenje na svetu družega, kakor senca, kadar kak oblak čez solnce gre, in vendar tako redko mislimo, da čas našega življenja tako hitro preide, in kakor čas obračamo, dobro ali slabo, bomo ali večno zveličani ali večno pogubljeni. Vtisni, o Gospod! svet strah v moje serce, da bom vsaki dan in vsako uro svojega življenja v zveličanje

svoje duše obernila, da ostanem zmiraj čista in brez madeža na duši in na telesu, poterpežljiva v svojem terpljenji in stanovitna v dobrem, da bom potem takem vredna, k tebi v sveta nebesa priti. Zato te prosim po priprošnji svetega Alojzija, katerega si v njegovih naj lepših letih k sebi zaklical, in v katerih bi lahko umerla tudi jaz.

Sv. Alojzij! ki si od svojih otročjih let zvesto in neprenehoma Bogu služil, in si vse svoje dni v božjo čast in v zveličanje svoje duše obernil, sprosi mi milost, da bom ven in ven pred očmi imela in pogosto premišljevala, kako kratko je naše življenje, kako negotova naša smertna ura in koliko vreden vsaki trenutek, ki ga nam Bog dá; da dragega časa ne bom tratila s postopanjem, s praznimi ali celo grešnimi pogovori, po slabih potih in tovaršijah, ampak tako lepo ga obračala, da bom zamogla enkrat odgovor dati od vsake ure in vsake minute svojega življenja. Amen.

Oče naš. Češčena si Marija. Čast bodi.

Potem litanije itd., kakor prvo nedeljo.

Litanije

v čast terpljenja Kristusovega.

Gospod, usmili se nas!
 Kristus, usmili se nas!
 Gospod, usmili se nas!
 Kristus, sliši nas!
 Kristus, usliši nas!

Oče nebeški, vsegamogočni Bog,
 Sin, vsega sveta rešnji Bog,
 Sveti Duh, resnični Bog,
 Sveta Trojica, en sam Bog,
 Jezus, ki si ponižno v Jeruzalem šel,
 Jezus, ki si svojim učencem noge
 umival,
 Jezus, ki nam, kakor živi kruh moč
 daješ,
 Jezus, ki nas s svojo sveto kervjo
 razsvetljuješ,
 Jezus, za trideset srebernikov prodan,
 Jezus, na svoji duši do smerti žalosten,
 Jezus, ki si na vertu Getzemani
 kervav pot potil,

usmili se nas!

Jezus, na oljski gôri po angelju
 poterjen,
 Jezus, od Juda Iŝkarjota izdan,
 Jezus, z vervmi in verigami zvezan,
 Jezus, od svojih učencov zapuščen,
 Jezus, pred Ana in Kajfa postavljen,
 Jezus, za uho udarjen,
 Jezus, od krivih prič tožen,
 Jezus, trikrat od Petra zatajen,
 Jezus, kakor hudodelnik Pilatu izdan,
 Jezus, pri Pilatu krivično tožen,
 Jezus, v belem oblačilu zaničevan,
 Jezus, manj kakor razbojnik Barába
 obrajan,
 Jezus, neusmiljeno gajžlan in raz-
 tepen,
 Jezus, v ŝkerlatast plajš zaničljivo
 oblečen,
 Jezus, s ternjem kronan,
 Jezus, v sveti obraz zapljuvan,
 Jezus, s terstom po glavi tolčen,
 Jezus, nedolžno k smerti obsojen,
 Jezus, hudobnim Judom v oblast
 dan,
 Jezus, s težkim križem obložen,
 Jezus, kakor nedolžno jagnje k smerti
 peljan,

usmili se nas!

Jezus, na gôri Kalvariji do nagega
 slečen,
 Jezus, za roke in noge na križ
 pribit,
 Jezus, ki si na križi za sovražnike
 prošil,
 Jezus, na križi od judov zaničevan,
 Jezus, od levega razbojnika na križi
 preklinjan,
 Jezus, ki si desnemu hudodelniku, ko
 se je spreobernal sv. raj obljubil,
 Jezus, ki si na križi svojo žalostno
 mater učencu Janezu izročil,
 Jezus, na križi z jesihom in žolčem
 napojen,
 Jezus, ki si vse dopolnil, kar je
 bilo od tebe prerokovano,
 Jezus, svojemu nebeškemu očetu do
 smerti pokoren,
 Jezus, ki si na križi svojo dušo v
 roke svojega nebeškega Očeta
 izročil,
 Jezus, ki si na križi z nagnjeno
 glavo umerl,
 Jezus, s sulico v serce preboden,
 Jezus, s častjo s križa snet,
 Jezus, v tančico zavit,

usmili se nas!

Jezus, v nov grob položen, Jezus, ki si očake iz temnic rešil,	}	usmili se nas!
--	---	----------------------

Jagnje božje, ki grehe svetá odjemplješ;
zanesi nam, o Gospod!

Jagnje božje, ki grehe svetá odjemplješ;
usliši nas, o Gospod!

Jagnje božje, ki grehe svetá odjemplješ;
usmili se nas, o Gospod!

Kristus, sliši nas!

Kristus, usliši nas!

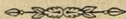
Gospod, usmili se nas!

Kristus, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

M o l i t e v .

Gospod Jezus Kristus! kateri si svojo smertjo na križi svet, pekel in smert premagal, prosim te, dodeli, da skozi tvoje britko terpljenje in smert, v življenju, posebno pa v smerti svoje sovražnike premagam, in da moja duša iz te doline nadlog od tvojih svetih angelov spremljena, enkrat v nebeško domačijo, v večno veselje pride. Amen.

Sveti križev pot. *)

Razlaga, začetek in vrednost svetega križevega pota.

Sveti križev pot je spomin tistega težavnega pota, po katerem je naš Zveličar hodil, ko je od Pilatovega dvora, kjer je bil krivično k smerti obsojen, težek križ na goro Kalvarijo nesel. Ker je naš Gospod na tem potu s težkim križem obložen neznano veliko terpljenja, bolečin in žalosti preterpel, se ravno zato ta pot imenuje: „Pot svetega križa“, ali „križev pot“, „pot Kalvarije“, „pot bolečin in žalosti“.

Ker je naš Odrešenik na tem potu dvanajstkrat zadržan, po smerti pa dvakrat prenešen bil, s križa namreč v naročje svoje prežalostne matere, potem pa v grob, zato se tudi deli sveti križev pot v štirinajst postaj ali štacijonov.

Bere se, da je Marija devica, potem ko je bil Jezus v nebesa odšel, ves čas svojega življenja tiste kraje obiskovala, na katerih je njen Sin terpel in čudeže delal. Te misli je tudi bil Leon papež X. Pobožna sestra Marija Agreda tudi pripoveduje, da Marija, naša preljuba mati, nikoli ni prenehala obiskovati tistih svetih krajev, in da je ondi z žalostnim srcem

*) Po sv. Leonardu iz Portu Mavricio.

premišljevala, kako grozovitne muke je mogel terpeti njen Sin. Po tem takim se sme reči in terditi, da je Marija devica naj prva sveti križev pot obiskovala, in to pobožno opravilo začela.

Obiskovanje svetega križevega pota je premišljevanje britkega terpljenja našega Gospoda Jezusa Kristusa pri sleherni postaji. Kakó prijetno je to premišljevanje v Božjih očeh, se ne more prav dopovedati in ne popisati. Sveti Bonaventura pravi: „Nobena pobožnost ne obudí toliko svetih želja, kakor premišljevanje terpljenja, križa in smerti našega Gospoda Jezusa Kristusa. O prečudno terpljenje! čigar premišljevanje dušo tako visoko povzdigne, da ne le samo angeljem enaka, temuč vsa božja postane“. Sv. Frančišek Salezi pravi, da se po premišljevanji Kristusovega terpljenja naj popred ljubezen Božja v naših sercih vžge; zato ga imenuje naj bližnjo pot k vsim čednostim in k nedolžnemu življenju. Sv. Albert, imenovan veliki, uči, da je premišljevanje Kristusovega terpljenja bolj zaslužljivo, kakor če bi se kdo celo leto ob suhem kruhu postil, ali golonog v svete dežeje na božjo pot hodil.

Molitev pred sv. križevim potom.

M o l i m o .

Začni, prosimo, Gospod, s svojim duhom naše djanje, in spremljaj ga s

svojo sveto pomočjo, da se vse naše molitve in dela vselej v tebi začno, in v tebi začete tudi v tebi končajo. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Darovanje svetega križevega pota.

O moj dobrotljivi Jezus! ljubim te čez vse, ker si večna dobrota in brezkončna milost. Žal mi je iz celega serca, da sem te kdaj, o naj večji dobrota! razžalil. Darujem ti ta sveti križev pot k tvoji časti, v spomin tistega težavnega pota, po katerem si zavoljo mene ubozega grešnika hodil. Jaz se želim udeležiti vseh odpustkov, ki so za sveti križev pot podeljeni, toraj tudi želim vse takó opraviti, kar in kakor je k zadobljenju odpustkov storiti potreba. Prosim te, o Jezus! dodeli mi gnado in moč, da s tem svetim križevim potom v tem življenji tvojo milost, v prihodnjem pa večno veselje zaslužiti zamorem. Amen.

Ako še nisi odpustkov Bogu daroval za tiste, katere mu jih darovati želiš, da bi jim bili v prid, mu jih zdaj daruj.

Pri nekaterih štacijonih se zadobé popolnoma odpustki; ker pa nobeden ne more sam

zase več, kakor le en sam popolnoma odpustek zadobiti, naj druge za duše v vicah Bogu daruje, kakor postavim: za dušo svojega očeta, matere, brata, sestre, prijatla ali katerega družega i. t. d.

I. štacijon.

Jezus je v smert obsojen.

Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli prečudno ponižnost svojega nedolžnega Jezusa, s katero je on poslušal in sprejel krivično sodbo brez vsega izgovarjanja. Tvoji grehi so tiste lažnjive in krivične priče, ki so sodbo podpisale. Hudoba tvojega jezika, s katerim si se večkrat pregrešil zoper Boga in svojega bližnjega, je sodnika oslepila, da je nedolžnega Jezusa k smerti obsodil. Oberni se tedaj k njemu, jokaj in zdihni bolj s sercom kakor z ustmi:

O moj ljubeznjivi Jezus! kako neizmerna je tvoja ljubezen proti meni ubogemu grešniku. Boš le tedaj za nevredno stvar ječo, verige in tepenje terpel in se dal obsoditi k taki grozovitni smerti?

Oh! to je zadosti, da rani moje serce, in da objokujem vse pregrehe, katere sem storil s svojim jezikom. Obžalujem jih tedaj in kličem k tebi: O moj Jezus! usmiljenje, prosim te, usmiljenje in milost, o Jezus!

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.
Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas.

II. štacijon.

Jezus vzame križ na svoje rame.

Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli, s kakošnim veseljem in radovoljnim srcem dobrotljivi Jezus sveti križ objame, in kako poterpežljivo tepenje in suvanje malopridnega ljudstva prenaša! Ti pa poln nevolje in nepoterpežljivosti bežiš pred križem, kar je mogoče! Kaj ne veš, da se ne more brez križa nebeško veselje zadobiti? Oh objokuj svojo slepoto, obrni se k svojemu Gospodu, zdihni in reci k njemu:

Ne tebi, o Jezus! ampak meni gre križ. O težki križ! ki so ti ga moji

grehi naložili. O ljubeznjivi Jezus! dodeli mi svojo gnado in moč, da vse križe rad sprejmem, katere sem s svojimi grehi zaslužil. Stori, da bom svoj križ voljno objel, in se tako od sveta ločil! daj mi tako ljubezen do križa, da si bom vselej s tvojo služabnico sv. Terezijo vošil in želel: Terpeti ali umreti, umreti ali terpeti.

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.
Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas.

III. štacijon.

Jezus pade prvič pod križem.

Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Poglej in premisli, kako tvoj Jezus, zavoljo tolikanj prelite kervi ves oslabljen prvič na zemljo pade. Oh! kako je s pestmi bit, z nogami teptan in suvan. Vender se ne sliši ne žalovanja, ne nevolje iz njegovih ust. Ti pa tožiš, če le majhen križ občutiš, ali kako zoperno besedo slišiš. Oh! sovraži svojo nepoterpežljivost, svoj napuh in svojo nečimernost; zdihni k Jezusu:

O ljubeznjivi Jezus! poglej, jaz naj veči grešnik klečim pred tvojimi nogami. Oh, kolikrat in v kako velike grehe sem padel! kolikrat sem se pogreznil v globočino hudobije! O Jezus! podaj mi svoje roke! Pomoči, o Jezus! pomoči pri tebi iščem, da ves čas svojega življenja nikdar nikoli v smertni greh ne padem, in da tako v svoji zadnji uri zveličanja upati morem.

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.
Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas.

IV. štacijon.

Jezus sreča svojo žalostno mater.

Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Oh, kako veliko žalost in bolečino je občutilo serce Jezusovo! Oh, s kakošno grenkostjo in žalostjo je bilo napolnjeno Marijino serce, ko sta se srečala! Poslušaj, o nehvaležna duša! „Kaj ti je storil moj Sin?“ kliče k tebi Marija. — „Kaj hudega ti je storila moja mati?“ te vpraša Jezus. Oh zapusti že vsaj svoje grehe, zavoljo katerih midva

tako žalost in bolečino terpiva. O grešnik! kaj praviš k temu? Reci tedaj in zdihni iz svojega serca:

O Božji Sin Marije! o presveta mati mojega ljubeznjivega Jezusa! ves potert in ponižan klečim pri vajnih nogah. Jaz sem tisti izdajavec, s svojimi grehi sem brusil meč, kateri je vajne serca ranil. Oh meni je iz serca žal; prosim vaji, odpustita mi. Milost, o Jezus! milost, o Marija! Po svoji veliki milosti mi dodelita to, da nikdar več ne bom grešil, temuč da bom vajno grenko terpljenje in žalost noč in dan premišljeval in objokoval.

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.
Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas.

V. štacijon.

Simon iz Cirene pomaga Jezusu križ nositi.

Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Spomni se, da si ti tisti Simon, ki si ves vdan nečimernosti sveta in slad-

nostim svojih počutkov, ki svoje križe ne iz serca, temuč le, ker se jih ubraniti ne moreš, z veliko nevoljo nosiš. Oh zbudi enkrat svoje serce, in usmili se svojega tako obloženega Zveličarja. Sprejmi radovoljno vse križe in nadloge, katere ti bo poslal tvoj ljubeznjivi Oče. Terdno skleni, ne le vse zopernosti s poterpežljivostjo prenašati, temuč tudi svojemu Bogu za-nje hvaležnega se skazovati; prosi ga takole:

O ljubeznjivi Jezus! zahvalim te za toliko priložnost, ki mi jih daš, da bi za-te terpeti, in za-se kaj zaslužiti zamogel. Oh, moj Bog! daj mi gnado, vse kar se mi bo v tem življenji težkega prigodilo, s poterpežljivim srcem prenesti in s tem večnega veselja se udeležiti. Stori, o Jezus! da bom tukaj s teboj jokal in terpel, potlej pa s teboj v nebesih gospodoval.

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas.

VI. štacijon.

Veronika podá Jezusu potni pert.

Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Poglej in premisli v tem pertu sveto obličje svojega Zveličarja! Ljubi Jezusa, in s to ljubeznijo vtisni njegov obraz v svoje serce. O kako srečen boš, ako boš z Jezusovim obrazom v svojem sercu živel, in z njim v večnost pojdeš! Da tedaj to gnado zadobiš, prosi svojega Boga, in reci:

O moj žalostni Jezus! prosim te, vtisni v moje serce sveto podobo svojega obličja, da bom brez nehanja na te mislil, noč in dan tvoje grenko terpljenje pred očmi imel, in svoje grehe objokoval. O Jezus! s kruhom tvojega terpljenja hočem svojo dušo nasitovati, in moje oči bodo vedno solze točile nad mojimi pregrehami.

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas.

VII. štacijon.

Jezus pade drugič pod križem.

Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli, kako Jezus, tvoj Bog in Gospod, zopet na zemlji leži, ves oslabljen od velike bolečine, in zaničevan od sovražnikov. Premisli, da tvoja prevzetnost je Jezusa poterla, in ga na zemljo vergla, ker je prenesti ne more. Oh, zapusti svojo ošabnost, ne bodi več tako napuhnjen! Spokori se, in skleni ponižniši biti. Reci s skesanim srcem:

O prečastitljivi Jezus! ako ravno vidim, da na zemlji pod težkim križem ležiš! vender te molim in častim, kakor svojega mogočnega, večnega Boga. Prosim te, poteri moj napuh, vzemi iz mojega serca vso ošabnost, da bom svojo nečimernost spoznal, vse zasramovanje s tako tebi dopadljivo ponižnostjo sprejemal, da bom s tem milost zadobil, tudi s teboj v nebeškem kraljestvu povikšan biti.

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas.

VIII. štacijon.

Jezus tolaži Jeruzalemske žene.

Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli, in preudari v svojem sercu, kako ti je treba jokati in žalovati, prvič zavoljo Jezusa, ki zavoljo tebe toliko terpi, drugič sam nad seboj, ker si še vedno nehvaležen, in ga žaliti ne nehaš. Kako moreš v premišljevanji njegovega grozovitnega terpljenja terdovraten biti? Poglej kako milostljivega in ljubeznjivega se Jezus proti revnim ženam kaže! obudi k njemu svoje zaupanje, in zdihni iz serca:

O moj ljubeznjivi Jezus! Oh! kako je to, da se moje serce ne raztopi od solz velike žalosti? Solzá, o Jezus! prosim, solzá prave pokore, in serčnega usmiljenja mi daj, da se z objokanimi očmi in s skesanim srcem tiste milosti udeležim, katero si revnim ženam skazal. Oh, Jezus! ne obrni od mene svojih milostljivih oči, poglej me ubo-

zega grešnika, da bom tudi jaz poln tolažbe na zadnjo uro tebe videti mogel.

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.
Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas!

IX. štacijon.

Jezus pade tretjič pod križem.

Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Oh! s kako veliko bolečino je Jezus že tretjič pod križem padel! Premisli, kako Jezusa, ki je krotka in nedolžna ovčica, judje in neverniki, steklim volkovom enaki, tepejo, sujejo, semtertje vlačijo po terdem kamnji! O nesrečni greh, ki samemu Sinu Božjemu tako grozovito terpljenje pripravljaš! O grešnik! ni morebiti tvoj Bog, ves v bolečinah, vreden tvojih solz? Oh! reci tedaj ves objokan:

O vsegamogočni Bog! ki nebo in zemljo z enim perstom deržiš, kdo te je tako neusmiljeno vergel! Oh! nobeden drugi, kakor moja pregreha, v katero sem tolikrat zopet padel. Moja hudobija

ni jenjala od grehov, in zato se je množilo tvoje terpljenje. Toda poglej, o Jezus! pri tvojih nogah zdej klečim s skešanim srcem, in terdno sklenem, svoji hudobiji konec storiti. Z objokanimi očmi ti tavžent in tavžentkrat obljubim, nikdar več ne grešiti. O moj Bog! nikdar več, nikdar več.

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.
Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas.

X. štacijon.

Jezusa slečejo, in mu dajo piti želča in jesiha.

Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli, o duša! kako je Jezus na svojem životu ves ranjen in stepen, in tudi z grenkim želčem napajan! Poglej, kako on tvojo nesramožljivost, nespodobnost in nečimernost v obleki s svojo nagostjo osramotuje, z želčem pa tvojo požrešnost. Ali moreš svojega Jezusa brez usmiljenja pogledati? Oh! verzi se k nogam svojega slečenega Jezusa in mu reci:

O žalostni Jezus! kako velik razloček je med tabo in mano! ti si ves ranjen, poln grenkosti, in ves s kervjo oblit, jaz pa ves nečimeren, poln sladnosti in veselja, ali saj ták želim biti. Oh, jaz nisem na pravem potu! O Jezus! pelji me ti na pravo pot. Stori, da mi bodo vse sladnosti tega svetá grenke in zoperne, da bom namesti njih želel tvoje terpljenje občutiti, da bom tako vreden s teboj večno veselje uživati.

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas.

XI. štacijon.

Jezusa na križ pribijajo.

Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.

Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli neizrečeno bolečino, katero je dobrotljivi Jezus občutil, ko so judje njegovo meso, kite in žile z žebliji prevertali. Oh! kako je to, da se tvoje serce žalosti ne razpoči, ker vidiš, da tvoji grehi tako neusmiljeno tvojega Zveličarja martrajo? Vsaj zdaj toči solzé, obžaluj svoje grehe in reci:

O dobrotljivi, zavoljo mene križani Jezus! vlij v moje serce strah in ljubezen do tebe. In ker so moji grehi tisti žebli, kateri so te na križ pribili, stori s svojo milostjo, da bodo vse moje hude želje in moji občutki na tvoj križ nabiti in tamkej umorjeni, da bom, v življenji in v smerti s teboj križan, tudi s teboj v nebesih večno kraljevati zamogel.

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.
Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas.

XII. štacijon.

Jezus umerje na križi.

Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Odpri tù svoje oči, in premišljuj svojega z žebli na križ pribitega Jezusa. Poglej vse blede obličje Božje. Poslušaj, kako prosi odpuščenja tistim, ki ga križajo in žalijo. Razbojniku obljubi nebeško kraljestvo, svojo mater izroči Janezu, priporoči svojo dušo nebeškemu Očetu, poslednjič tudi umerje

z nagnjeno glavo. Tako je tedaj moj Jezus umerl? Res, umerl na križi! in zavoljo mene. O moja duša! kaj boš zdaj počela? Oh! ne hodi preč, kakor le s ponižnim in s skesanim srcem. Objemi križ in zdihni k Jezusu:

O moj ljubeznjivi Zveličar! jaz vem, in spoznam, da so moji grehi tisti rabeljni, kateri so te tako neusmiljeno umorili. Nobene milosti nisem vreden, ker sem te križal. Pa kako veliko veselje in upanje občuti moja duša, kadar te slišim tudi za tiste prositi, kateri so tebe križali. Kaj hočem tedaj za te storiti, ker si ti toliko za me storil? Poglej, o Jezus! pripravljen sem in voljan, vsem odpustiti, kateri so me kdaj razžalili. Res, moj Bog! zavoljo tvoje ljubezni odpustim vsem, iz serca jih objamem, in jim želim vse dobrote skazati; in tako tudi upam ob svoji smertni uri vesele besede zaslišati: „Še danes boš z menoj v raji“.

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.
Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas.

XIII. štacijon.

Jezusa s križa snamejo in Mariji v naročje položé.

Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli, kako ojster je bil meč, ki je serce žalostne matere prebodel, kadar je ona svojega mertvega Sina v svoje naročje vzela. Vidila je njega vsega ranjenega in kervavega. O kakšno žalost in bolečino je tistikrat v svojem sercu občutila! Kateri meč pa je bil tako ojster, ki je prebodel njeno serce? Oh! greh je bil, ki je Jezusu življenje vzel, in Marijno serce tako močno ranil. Objokuj tedaj ta grozovitni greh. Skleni svoje solzé s solzami svoje žalostne matere, in zdihni k nji tako:

O kraljica vseh marternikov! kdaj bom vreden, da bi prav zapopadel tvojo žalost in martro? Kdaj bom zadobil milost, tvojo žalost v svojem sercu nositi, in s teboj terpeti? O velika gospa! sprosi mi to milost, da noč in dan žalujem nad svojimi grehi, ki so ti tako

žalost storili; da bom, ves skesan in spokorjen, v zaupanji in ljubezni za-te umerl, in po smerti s teboj večno živel.

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.
Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas.

XIV. štacijon.

Jezusa v grob položé.

Molimo te, o Kriste! in te hvalimo.
Ker si s svojim križem svet odrešil.

Premisli tukaj žalovanje, zdihovanje in jokanje Magdalene, Janeza in družih pobožnih duš, ko jim je bil Jezus odvzet in v grob položen. Zlasti pa naj ti gre k sercu težava in grenka žalost Marije, njegove matere, ko je zgubila iz naročja svojega ljubeznjivega Sina. V premišljevanji leté njene žalosti in njenega terpljenja se res sramuj, da si pri obiskovanji tega križevega pota tako malo usmiljenja občutil. Oh! zbudi svoje serce vsaj zdaj pri zadnjem štacijonu. Kušni s častjo kamen sv. groba; položi v duhu vanj svoje serce in reci k svojemu mertvemu Jezusu:

O usmiljeni Jezus! ki si tako ker-
vavo pot iz ljubezni do mene storil, v
tem grobu ležečega te častim in molim.
Oh! jaz želim in vošim tebe v svojem
sercu zapertega imeti, da bi s teboj
sklenjen, po tem svetem križevem potu
k novemu življenju vstal, in se v tvoji
milosti s tega sveta ločiti zamogel. Po
zaslužnji tvojega terpljenja, katero sem
premišljeval, mi dodeli, da bo na zadnjo
uro tvoje sveto rešnje telo moja po-
potnica; da bojo moje zadnje besede:
Jezus, Marija, sv. Jožef! in da svoje
zadnje zdihtovanje sklenem s tistim zdi-
htovanjem, s katerim si ti na svetem križi
svojo sveto dušo izdihnil. Daj mi z živo
vero, s terdnim zaupanjem in z gorečo
ljubeznijo s teboj in zavoljo tebe umreti,
in potlej s teboj na večne čase živeti.
Amen.

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.

Usmili se nas, o Gospod! usmili se nas.

M o l i t e v.

Nebeški Oče, večni Bog! po tisti
ljubezni, s katero si svojega Sina Jezusa
Kristusa zavoljo mene na svet poslal,

in s katero je on s svojim britkim terpljenjem in s grenko smertjo mene odrešil, ti darujem ta sveti križev pot, ki sem ga s tvojo milostjo obiskal. Vzemi to pobožno opravilo k povikšanju svoje časti, v zahvalo za vse meni in drugim podeljene milosti, za odpuščenje grehov celega sveta, za pomoč revnim dušam v vicah, zlasti pa, za katere sem v začetku prosil. O milostljivi nebeški Oče! poglej na obličje Kristusa svojega Sina, usliši glas njegove svete kervi, in bodi milostljiv meni ubogemu grešniku! Amen.

Nekateri na zadnje tudi molijo 6 Očenašev in 6 Češčena Marij. Ako ravno je ta navada dobra in pobožna, vender ni ravno potrebna, temuč samo premišljevanje terpljenja našega Zveličarja je k zadobljenju odpustkov potrebno, in le to je cilj in konec sv. križevega pota.

Hvaljen bodi naš križani Zveličar, Jezus Kristus, in njegova žalostna mati Marija!

Pesem pri sv. križevem potu.

Oh, pridite stvarí!

Kaj glejte se godí!

On, kter' nas vse živí,

Strašno za nas terpí.

I. štacijon.

Razgajžlan, zapljevan,
 In kronan, zasram'van;
 Pred sodbo je peljan,
 Nedolžno v smert izdan.

II. štacijon.

Glej, križ mu naložé
 Na ranjene ramé,
 Oh Jagnje božje gré,
 In nese vseh dolgé.

III. štacijon.

Opešal je v močéh,
 Podrè ga križ, naš greh,
 Vtopljen v sveta dolgéh,
 Leží potert na tleh.

IV. štacijon.

Oh, žalosten spomin!
 Ker sreča mater sin!
 Nji gre meč bolečin
 Do serca globočin.

V. štacijon.

Omagal Jezus je
 Od teže križeve;
 O Simon prosim te,
 Ne brani križa se!

VI. štacijon.

S pertom Veronika
 Obriše Jezusa;

Spomin za to ji dá
Terpljenja britkega.

VII. štacion.

Slabosti ves prevzét
Pod križem pade spet;
O, jenjaj, grešni svét!
Ponavljat' greh preklet!

VIII. štacion.

Usmiljene žene!
Ne jokajte za-mé;
Točite za-se lé
Spokornih serc solzé.

IX. štacion.

Oh, Jezus omedlí,
Pod križem spet leží:
Naj vender se zbudí,
Kdor še v pregrehah spí!

X. štacion.

Ko pride na goro,
Ga slečejo gerdo,
Pijačo mu dajó
Ostudno in grenkó.

XI. štacion.

Na križ ga položé,
Razpno roké, nogé,
Žebli mu zdaj nové
Še rane naredé.

XII. štacijon.

Na križi tam visí,
 Oh, sveta teče kri!
 Za grehe vseh ljudi
 Zveličar smert storí.

XIII. štacijon.

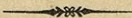
Marija, k teb' hitim,
 Tvoj'ga sinu častim.
 Z vama, dokler živim,
 Rad jokam in trpim.

XIV. štacijon.

Za naš greh mertvega
 Molimo Jezusa,
 In položimo ga
 V grob svojega serca.

O Jezus! hvala zdej
 Ti bod' ino vselej;
 Po naši smert' nam daj,
 Te ljubiti, vekomaj.

Sedem psalmov od pokore.

Če količkaj moreš, moli teh psalmov vsaj enega ali družega, kolikorkrat k spovedi greš — ker so silno lepi, in utegnejo veliko pripomoči, da se boš navdal duha prave pokore. Ali beri počasi in premišljevavno, sicer notranjega jedra ne boš okusil.

I. Psalm (6.)

nas uči, kako imamo svoje nadloge terpeti, sami sebe tolažiti in svoje grehe obžalovati.

Gospod! ne strahuj me v svojem serdu,
in ne tepi me v svoji jezi.

Gospod! usmili se me, ker slabo mi je:
Gospod! ozdravi me, zakaj v mojih
kostéh je strah in slabost.

Moja duša je hudo omamljena: oh kako
dolgo, Gospod! odlagaš mi pomagati?

Gospod! obrni se k meni, in reši mojo
dušo: pomagaj mi, ker si usmiljen;

Zakaj kdor umerje, na te ne misli; in v
peklu — kdo bi tam tebi hvalo pel?

Truden že sem od zdihovanja, vse noči
se na svoji postelji jokam, in svoje
ležišče s solzami močim.

Od žalosti so se mi oči vderle: in postaral
sem se med vsimi svojimi sovražniki.

Proč od mene vi vsi, ki hudo delate;
zakaj Gospod je moj jok in stok uslišal.

Gospod je mojo prošnjo uslišal: Gospod
je moje molitev sprejel.

Osramoteni in omamljeni naj bodo vsi
moji sovražniki: vernejo naj se in
sramujejo prav zlo!

Čast bodi Bogu Očetu itd.

II. Psalm (31.)

nas uči, kako pravo pokoro delati.

Blagor mu, kateremu so pregrehe odpuščene in so mu grehi zbrisani.

Blagor mu! zakaj Gospod mu greha ni zarajtal, in v njegovem sercu ni goljufije. Dokler sem molčal, so moje kosti slabele, in sem ves dan stokal.

Ker pa me je tvoja roka noč in dan hudo tlačila, sem se v svoji stiski k tebi obernil; ker je tern v meni tičal. Sem ti svoj greh obstal, in svoje krivice nisem skrival.

Rekel sem: Samega sebe bom obtožil, in svojo krivico bom odkril Gospodu; in ti si mi odpustil hudobijo mojega greha.

Tako naj te vsak pobožni ob pravem času prosi, in povodenj velikih vodá ne bo prišla do njega.

Ti si moje pribežališče v britkosti, katera me je obdala, ti moje veselje: reši me od njih, kateri so me obsuli.

Dal ti bom modrost (odgovori Bog); te bom učil na potu, po katerem imaš hoditi; vedno bom na te gledal.

Ne bodite kakor konj in mezeg, katera pameti nimata.

Ukroti, o Bog! s torbo in berzdo čeljusti
 tistih, ki se sicer k tebi ne približajo.
 Grešnika čaka veliko šib; njega pa, ki
 v Gospoda upa, bo usmiljenje obdalo.
 Veselite se v Gospodu, in od veselja po-
 skakujte, vi pravični! ukajte vsi, ki
 ste dobrega serca.

Čast bodi Bogu itd.

III. Psalm (37.)

je posebno dobra molitev za vse resnične
 spokornike.

Gospod! ne strahuj me v svojem serdu,
 in ne tepi me v svoji jezi;

Ker tvoje pšice globoko v meni tičijo,
 in tvoja roka težko na meni leži.

Zavoljo tvoje jeze ni zdravja v mojem
 mesu, ni ga mira v mojih kostéh za-
 voljo mojih grehov.

Moje hudobije so mi čez glavo zrastle,
 in me tlačijo kakor težka butara.

Moje rane gnijejo in so se usmradile
 zavoljo moje neumnosti.

Polomljen sem in ves pobit; celi dan
 prežaljen hodim.

Zakaj moje ledje je polno zmotnjav, in
 na mojem mesu ni nič zdravega.

Obnemogel sem in ves potert; derem se,
ker me serce tolikanj boli.

Tebi, Gospod! so znane moje želje, in
moje zdihovanje tebi ni prikrito.

Moje serce je zmedeno, moja moč me
je zapustila; clo moje oči so otemnele.

Moji prijatljji in bližnji pridejo, pa se zoper
me vstavijo; in kateri so sicer blizo
mene bili, so se daleč umaknili.

Kateri mi pa po življenju strežejo, silo
delajo. In kateri mi hudo želijo, neči-
merno govorijo, in ves čas na zvijače
mislijo.

Jaz pa kakor glušec ne slišim; sem kakor
mutec, kateri svojih ust ne odprè.

Sem kakor človek, kateri ne sliši, in ki
nima ugovora v svojih ustih.

V tebe, Gospod! zaupam: ti Gospod, moj
Bog! me boš uslišal.

Zakaj rekel sem: ne dopusti, da bi se
kdaj sovražniki nad menoj veselili!

Saj že govorijo zoper me, če se moje
noge le spotaknejo.

Saj sem pripravljen za šibe, in moja bo-
lečina mi je vedno pred očmi.

Svojo hudobijo očitno spoznam, in za-
voljo svojega greha sem v skerbéh.

Moji sovražniki pa živijo, in so močnejši, kakor jaz: in ki me po krivem sovražijo, so se pomnožili.

Kateri dobro s hudim povračujejo, me opravljajo, ker se dobrega deržim.

Ne zapusti me, Gospod! moj Bog! ne odstopi od mene.

Hitimi pomagat, Gospod Bog, moj Zveličar!
Čast bodi Bogu itd.

IV. Psalm (50.)

je močno lepa molitev za vse grešnike, ki pokoro delajo.

O Bog! usmili se mene po svoji veliki milosti.

In po obilnosti svojega usmiljenja zbriši mojo hudobijo.

Umij me bolj in bolj od moje krivice in očisti me mojih grehov.

Ker spoznam svojo pregreho; in moj greh mi je vedno pred očmi.

Tebi samemu sem grešil, sem storil, kar je hudo pred teboj: (usmili se) da boš v svojih besedah resničen spoznan, in premagaš, kadar si sojen (od slabih ljudi).

Zakaj, glej! v hudobiji sem spočet; in v grehah me je moja mati spočela.

Glej! resnico ljubiš: skrivnosti svoje modrosti si mi razodel.

Pokropi me z izopom, in bom čist; umij me in bolj bom bel, kot sneg.

Daj mi slišati veselo in prijetno besedo; in moje poterte kosti bodo od veselja poskakovale.

Oberni svoj obraz od mojih grehov; in zbriši vse moje krivice.

Vstvari v meni, Bog! čisto serce; in prenovi me, da bom pravega duha.

Ne zaverzi me spred svojega obličja, in ne odvzemi mi svojega svetega Duha.

Daj mi zopet veselje svojega zveličanja, in poterdi me s svojim močnim duhom.

Učil bom krivične tvoje pota, in hudobni se bodo k tebi spreobernili.

Reši me od prelite kervi, o Bog, Bog moj Zveličar! in moj jezik, ves vesel, bo tvojo pravico hvalil.

Gospod! odpri moje ustnice in moje usta bodo tvojo hvalo oznanovale.

Zakaj, ko bi ti dar hotel, rad bi ti ga dal: ali nad žgavnimi darovi nimaš dopadajenja.

Tebi dopadljivi dar je zgrevan duh; potertega in skesanega serca, Bog! ne boš zaverigel.

Po svoji dobrotljivi volji, Gospod! skaži milost Sionu (svojemu izvoljenemu ljudstvu), da se Jeruzalemski zidovi zopet postavijo.

Tačas boš sprejemal daritve pravice, darove in žgavne daritve; tačas ti bodo na altar teleta pokladali.

Čast bodi Bogu itd.

V. Psalm (101.)

nas uči, kako moramo obžalovati svoje grehe in za milost prositi.

Gospod! usliši mojo molitev, in moje vpitje naj k tebi pride.

Ne obračaj svojega obličja od mene: kolikorkrat bom v nadlogi, nagni svoje uho k meni.

Usliši me hitro, kadarkoli te na pomoč kličem.

Zakaj moji dnevi zginjajo, kakor dim, in moje kosti se sušijo kakor rožje.

Moje serce je pobito in se suši, kakor trava, tako da pozabim svoj kruh jesti.

Od vednega zdihovalja me ni družega,
kakor kost in koža.

Kakor pelikan sem v puščavi, kakor sova
v starem zidovju.

Brez spanja sem, kakor samotni vrabec
na strehi.

Vsaki dan me moji sovražniki zasramu-
jejo; in ti, ki so me hvalili, se zdaj
zoper me rotijo.

Pepel jem kakor kruh, in svojo pijačo
s solzami mešam.

Zavoljo tvoje jeze in tvojega serda; ker
si me vzdignil in ob tla me trešil.

Moji dnevi so se nagnili, kakor senca;
in kakor trava se sušim.

Ti pa, Gospod! ostaneš vekomaj, in tvoj
spomin je od roda do roda.

Ti boš vstal, in se Siona usmilil; ker
čas je, da se ga usmiliš, čas tvojega
usmiljenja je prišel.

Zakaj tvojim hlapcem dopadejo clo nje-
govi kamni, in z njegovo perstjo imajo
usmiljenje.

In neverniki se bodo bali tvojega imena
in vsi kralji zemlje tvoje časti;

Ker bo Gospod Sion zopet sozidal, in
se bo prikazal v svojem veličastvu.

On se ozira na molitev revežev, in njih prošnje ne zaničuje.

Zapiše naj se to za prihodnji rod; in ljudstvo, ki bo vstvarjeno, bo hvalilo Gospoda;

Ker on gleda iz visočine svojega svetega sedeža; Gospod iz nebes na zemljo gleda, Da bi slišal zdihovanje jetnikov, da bi rešil k smerti obsojene,

Da bi oznanovali ime Gospodovo na (hribu) Sionu, in njegovo hvalo v Jeruzalemu, Kjer se bodo ljudstva in kralji zbrali, služiti Gospodu.

Odgovoril mu je na potu svoje moči: Naznani mi majhno število mojih dni. Ne vzemi me v sredi mojih dni; tvoje leta so od roda do roda.

V začetku si ti, Gospod! zemljo uterdil: in nebo je delo tvojih rok.

Minulo bo, ti pa ostaneš, kakor oblačilo se bo vse postaralo,

Kakor ogrinjalo ga spreminjaš in je spremenjeno: ti pa si ravno tisti, in tvojih let ne bo konca.

Sinovi tvojih hlapcev bodo stanovali, in njih zarod bo obstal na vekomaj.

Čast bodi Bogu i. t. d.

VI. Psalm (129.)

nas uči, v milost božjo zaupati, za odpuščenje
prostiti in pokoro delati.

Iz globočine svoje revščine vpijem k tebi,
o Gospod! Gospod, usliši moj glas!

Oh! nagni svoje ušesa na glas moje
prošnje!

Gospod! če boš na pregrehe gledal; o
Gospod! kdo bo obstal?

Toda pri tebi je sprava in zavoljo tvoje
postave čakam tebe, o Gospod!

Moja duša čaka (spolnjenja) njegove be-
sede, moja duša v Gospoda zaupa.

Od jutranje straže noter do noči naj
Izrael v Gospoda zaupa.

Zakaj pri Gospodu je usmiljenje, in pri
njem je obilno odreščenje.

In on bo rešil Izrael vsih njegovih hudobij.

Čast bodi Bogu i. t. d.

VII. Psalm (142.)

nas uči, kako naj zgrevan grešnik prosi za odpu-
ščenje grehov in za odvernjenje zasluženih kazni.

Gospod! usliši mojo molitev, poslušaj
mojo prošnjo po svoji resnici; usliši
me po svoji pravici.

Ne hodi v sodbo s svojim hlapcem; ker pred teboj ne eden človek ni pravičen. Zakaj sovražnik preganja mojo dušo; k tlam tlači moje življenje.

V temo me je djal, kakor tiste, ki so že zdavnej umerli.

Moj duh v meni medli, in moje serce v meni je prestrašeno.

Spominjam se starih časov, premišljudem vse tvoje dela, prevdarjam naredbe tvojih rok.

K tebi stegujem svoje roke; moja duša je kakor suha zemlja pred teboj.

Usliši me hitro, o Gospod! moj duh omaguje.

Ne obračaj svojega obličja od mene; sicer bom enak njim, ki v grob gredo.

Daj mi kmali tvoje usmiljenje zaslišati; zakaj v te zaupam.

Naznani mi pot, po kateri naj hodim: k tebi povzdigujem svojo dušo.

Gospod! reši me mojih sovražnikov; k tebi pribežim, uči me tvojo voljo storiti, zakaj ti si moj Bog.

Tvoj dobri duh me vodi po ravnem potu. Gospod! ohrani me pri življenju za svojega imena voljo.

Reši po svoji pravici mojo dušo iz nadlog, pokončaj po svojem usmiljenju moje sovražnike.

In pokončaj vse, ki mojo dušo stiskajo; ker sem tvoj hlapec.

Čast bodi Bogu itd.

~~~~~

Oh, moj Jezus! iz teh svetih psalmov vidim, da tebi naj ljubši dar je lepo in čisto in zgrevano in spokorjeno serce. Prosim, daj tudi mojim očem vode in solz, kakor si jih Davidu dal, da ž njimi si bom umival vsak dan svojo dušo, dokler ne postane bela kakor sneg, in tebi dopadljiva, in vredna tebe prejeti in s teboj se skleniti, in s teboj sklenjena ostati zdaj in v večnosti. Amen.

Litanije vseh svetnikov.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!

Bog Sin, Odrešenik svetá, usmili se nas!

Bog sveti Duh, usmili se nas!

Sveta Trojica, en sam Bog, usmili se nas!

Sveta Marija,

Sv. Mati Božja,

Sv. devic Devica,

Sv. Mihael,

Sv. Gabriel,

Sv. Rafael,

za nas

Boga prosi!

Vsi sveti angeli in arhangeli, za nas Boga prosite!

Vse svete verste zveličanih duhov, za nas Boga prosite!

Sv. Janez Kerstnik, za nas Boga prosi!

Sv. Jožef, za nas Boga prosi!

Vsi sveti očaki in preroki, za nas Boga prosite!

Sv. Peter,
 Sv. Pavel,
 Sv. Andrej,
 Sv. Jakob,
 Sv. Janez,
 Sv. Tomaž,
 Sv. Jakob,
 Sv. Filip,
 Sv. Jernej,
 Sv. Matej,
 Sv. Simon,
 Sv. Tadej,
 Sv. Matija,
 Sv. Barnaba,
 Sv. Lukež,
 Sv. Marka,

za nas Boga prosi!

Vsi sveti aposteljni in evangelisti, za nas Boga prosite!

Vsi sveti učenci Gospodovi, za nas Boga prosite!

Vsi sveti nedolžni otroci, za nas Boga prosite!

Sv. Štefan,
 Sv. Lavrenci,
 Sv. Vincenci,

za nas Boga prosi!

Sv. Fabijan in Sebastijan, } za nas
 Sv. Janez in Pavel, } Boga
 Sv. Kozma in Damijan, } prosita!
 Sv. Gervazi in Protazi, }
 Vsi sveti marterniki, za nas Boga prosite!

Sv. Silvester, }
 Sv. Gregori, } za nas
 Sv. Ambrož, } Boga prosi!
 Sv. Avguštin, }
 Sv. Jeronim, }
 Sv. Martin, }
 Sv. Nikolaj, }

Vsi sveti škofje in spoznovavci, za nas
 Boga prosite!

Vsi sveti učeniki, za nas Boga prosite!

Sv. Anton, }
 Sv. Benedikt, } za nas
 Sv. Bernard, } Boga prosi!
 Sv. Dominik, }
 Sv. Frančišek, }

Vsi sveti mašniki in leviti, na nas Boga
 prosite!

Vsi sveti mnihi in puščavniki, za nas Boga
 prosite!

Sv. Marija Magdalena, } za nas
 Sv. Agata, } Boga prosi!
 Sv. Lucija, }

Sv. Neža,	}	za nas Boga prosi!
Sv. Cecilija,		
Sv. Katarina,		
Sv. Anastazija,		

Vse svete device in vdove, za nas Boga prosite!

Vsi svetniki in svetnice Božje, za nas Boga prosite!

Bodi nam milostljiv; zanesi nam, o Gospod!

Bodi nam milostljiv; usliši nas, o Gospod!

Vsega hudega,

Vsega greha,

Svoje jeze,

Nagle in neprevidene smerti,

Skušnjav hudičevih,

Jeze, sovraštva in vse hude volje,

Duhá nečistosti,

Treska in hudega vremena,

Šibe potresa,

Kuge, lakote in vojske,

Večne smerti,

S skrivnostjo svojega svetega včlovečenja,

S svojim prihodom,

S svojim rojstvom,

reši nas, o Gospod!

S svojim kerstom in svetim postom,
 S svojim križem in terpljenjem,
 S svojo smertjo in svojim pokopom,
 S svojim svetim vstajenjem,
 S svojim čudovitim vnebohodom,
 S prihodom Tolažnika svetega Duha,
 V dan sodbe,

} reši nas, o Gospod!

Mi grešniki,
 Da nam zanesi,
 Da nam odpústi,
 Da nas k pravi pokori pripelji,
 Da svojo sveto cerkev vladaj in
 ohrani,
 Da pastirja apostoljskega in vse
 cerkvene stanove v svoji sveti
 veri ohrani,
 Da sovražnike svete cerkve po-
 nižaj,
 Da našega cesarja obvaruj,
 Da kerščanskim kraljem in oblast-
 nikom mir in pravo enovoljnost
 daruj,
 Da vsemu kerščanskemu ljudstvu
 mir in edinost dodeli,
 Da nas vse v svoji sveti službi
 poterdi in ohrani,

} prosimo te, sliši nas!

Da naše misli k nebeškim željam
 povzdigni,
 Da vsem našim dobrotnikom večne
 darí dodeli,
 Da duše naše in naših bratov, bližnjih
 in dobrotnikov večnega pogub-
 ljenja reši,
 Da sad zemlji daj in ohrani,
 Da vsem vernim dušam večni pokoj
 dodeli,
 Da nas usliši,
 Sin Božji,
 Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ ;
 zanesi nam, o Gospod !
 Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ ;
 usliši nas, o Gospod !
 Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ ;
 usmili se nas, o Gospod !
 Kriste, sliši nas !
 Kriste, usliši nas !
 Gospod, usmili se nas !
 Kriste, usmili se nas !
 Gospod, usmili se nas !
 Oče naš (i. t. d. tiho).

prosimo te, sliši nas!

V. In nas ne vpelji v skušnjavo.
 O. Temuč reši nas hudega. Amen.

Molitve po litanijah

pri popoldanji službi Božji ob nedeljah in praznikih, kateri niso Matere Božje.

K presvetemu Rešnjemu Telesu.

(Kadar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.

O. Kateri ima vso sladkost v sebi.

M o l i t m o.

O Bog! kateri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje kervi tako častiti, da sad tvojega odreščenja vedno v sebi čutimo. (Kateri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.)

Za odvrnenje vseh nadlog in nevarnost.

Vsegamogočni, večni Bog! nebeški Oče! poglej z očmi svoje neskončne milosti naše reve in nadloge. Usmili se

vseh vernih kristijanov, za katere se je tvoj edinorojeni Sin, naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus, voljno grešnikom v roke dal, in je tudi svojo drago kri na lesu svetega križa prelil. Po tem Gospodu Jezusu odverni, milostljivi Oče! zaslužene šibe, sedanje in prihodnje nevarnosti, punte, vojsko, kugo, lakoto, dragino, bolezni in žalostne revne čase.

Vsegamogočni, večni Bog! usmili se svojega služabnika, našega papeža I., in vodi ga po potu večnega življenja, da bo s tvojo pomočjo, kar je tebi prijetno, želel in z vso močjo storil.

O Bog, pastir in vladar vseh vernih! glej milostljivo na svojega služabnika našega škofa I., ki si ga pastirja naši škofiji postavil; dodeli mu, da tistim, čez katere je postavljen, z besedo in z djanjem k dobremu služi, in tako s čedo, ki mu je izročena, večno življenje doseže.

Bog, varh vseh kraljestev, dodeli svojemu služabniku, našemu cesarju I., spoznati in častiti tvojo moč, s katero se sovražnik premaga, da bo, ker je iz tvoje volje cesar postal, tudi v tvojem varstvu vselej mogočen.

Razsvetli in poterdi v vsem dobrem duhovske in deželske oblastnike in gosposke, da nas bodo na vse to napeljevali, kar more k tvoji Božji časti, k našemu zveličanju in k miru in sreči vsega kerščanstva pripomoči.

Prosimo tudi, kakor hočeš, da nam je prositi, za svoje prijatelje in neprijatelje, za zdrave in bolne, za vse žalostne in revne kristjane, za žive in mertve.

Vsegamogočni, večni Bog, ki gospoduješ čez žive in mertve, in se usmiliš vseh, katere iz vere in dobrih del za svoje spoznaš, pohlevno te prosimo, da vsi, za katere smo se namenili moliti, kateri so še pri življenji, ali pa so se že s sveta ločili, na prošnje vseh tvojih svetnikov od tvoje dobrote odpuščenje vseh svojih grehov dosežejo.

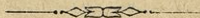
Dodeli nam, o Bog miru! pravo edinost v veri brez vsega razdertja in ločitve. Preoberni naša serca k pravi pokori in k poboljšanju našega življenja. Vžgi v nas ogenj svoje ljubezni. Daj nam goreče želje po vsi pravičnosti, da ti bomo kakor tvoji pokorni otroci v življenji in v smerti prijetni in dopadljivi.

Tebi, o Gospod! bodi vedno priporočeno vse naše djanje in nehanje, naše delo in opravilo, naše življenje in naša smert. Daj nam tvojo milost tukaj uživati, in tamkaj z vsemi izvoljenimi doseči, da te bomo v večnem veselji in zveličanji hvalili in molili. To nam dodeli, Gospod nebeški Oče! po Jezusu Kristusu, svojem ljubem Sinu, Gospodu našem in Odrešeniku, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas.

O. Amen.

Oče naš i. t. d. Češčena Marija
i. t. d. (petkrat.)

Lavretanske litanije.

(Ob praznikih Matere Božje in ob sabotah.)

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški,
 Bog Sin, Odrešenik svetá,
 Bog sveti Duh,
 Sveta Trojica, en sam Bog,

usmili se
 nas!

Sveta Marija,
 Sv. Mati Božja,
 Sv. devic Devica,
 Mati Kristusova,
 Mati milosti Božje,
 Mati prečista,
 Mati brez madeža,
 Mati nedolžna,
 Mati presveta,
 Mati ljubeznjiva,
 Mati prečudna,
 Mati našega Stvarnika,
 Mati našega Odrešenika,
 Devica modra,
 Devica častitljiva,
 Devica hvale vredna,
 Devica mogočna,
 Devica usmiljena,
 Devica verna,
 Podoba pravice,
 Sedež modrosti Božje,
 Začetek našega veselja,
 Posoda duhovna,

za nas Boga prosí!

Posoda časti vredna,
 Posoda vse svetosti,
 Skrivnostna roža,
 Turen kralja Davida,
 Turen slonokosteni,
 Hiša zlata,
 Skrinja mirú in sprave,
 Vrata nebeška,
 Zgodnja danica,
 Zdravje bolnikov,
 Pribežališče grešnikov,
 Tolažnica žalostnih,
 Pomoč kristjanov,
 Kraljica angelov,
 Kraljica očakov,
 Kraljica prerokov,
 Kraljica aposteljnov,
 Kraljica mučenikov,
 Kraljica spoznovavcev,
 Kraljica devic,
 Kraljica vseh svetnikov,
 Kraljica brez madeža iz-
 virnega greha spočeta,

za nas Boga prosi!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemplješ;
 zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemplješ;
 usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ;
usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče naš . . . Češčena si Marija itd.

M o l i t v e.

1. K presvetemu Rešnjemu Telesu.

(Kadar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.

O. Kateri ima vso sladkost v sebi.

M o l i m o.

O Bog! kateri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. (Kateri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.)

2. K sveti Devici, Materi Mariji.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta Božja porodnica! ne zaverzi naših prošenj v naših potrebah, temuč reši nas vselej

vseh nevarnost. O častitljiva in blažena Devica, naša gospa, naša srednica, naša besednica, naša pomočnica. S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči.

V. Prosi za nas, sveta Božja porodnica!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i t o.

Dodeli nam, svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog, da vedno zdravje na duši in na telesu uživamo, in da bomo po častitih prošnjah presvete Marije vselej Device sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni.

3. K sveti Devici, Materi Mariji.

(Od 1. adventne nedelje do božiča.)

Usmiljena Mati Zveličarjeva, ki ostaneš vrata nebeška in zgodnja danica! pomagaj ljudstvu, ki je padlo, pa želi vstati; ti, ki si svojega stvarnika prečudno rodila, devica pred in potlej ostala, ko si iz Gabrielovih ust prejela češčenje, usmili se grešnikov.

V. Angel Gospodov je oznanil Mariji.

O. In je spočela od svetega Duha.

M o l i m o.

Svojo milost, prosimo, Gospod! v naša serca vlij, da, ki smo po angelovem oznanjenji učlovečenje Kristusa, tvojega Sina, spoznali, po njegovem terpljenji in križu častitljivo vstajenje dosežemo.

(Od božiča do svečnice.)

Usmiljena Mati Zveličarjeva, ki ostaneš vrata nebeška in zgodnja danica! pomagaj ljudstvu, ki je padlo, pa želi vstati; ti, ki si svojega stvarnika prečudno rodila, devica pred in potlej ostala, ko si iz Gabrielovih ust prejela češčenje, usmili se grešnikov.

V. Po porodu si Devica čista ostala.

O. Prosi za nas, Božja porodnica!

M o l i m o.

Bog, kateri si po rodovitnem devištvu svete Marije človeškemu rodu dar večnega zveličanja dodelil, daj, prosimo, da njo za nas prositi čutimo, po kateri nam je sreča došla prejeti življenja začetnika, Gospoda našega Jezusa Kristusa, Sina tvojega.

(Od svečnice do velicega četertka.)

Bodi češčena, nebes kraljica, češčena angelov gospa; češčena korenina, češčena ti, ki si svetu pravo luč rodila! Bodi pozdravljena, Devica častita, memo vseh lepa; bodi pozdravljena, preljubeznjiva, in prosi za nas Kristusa!

V. Hvalimo te, Devica presveta.

O. Daj nam moč zoper sovražnike tvoje!

M o l i m o.

Dodeli, milostljivi Bog, brambo naši slabosti, da, ki svete Božje porodnice spomin obhajamo, s pomočjo njenih prošenj od svojih grehov vstanemo.

(Od velike sabote do 1. nedelje po binkošti.)

Veseli se, kraljica nebeška, aleluja! Katerega si zaslužila nositi, aleluja! je vstal od smerti, kakor je rekel, aleluja! Prosi za nas Boga, aleluja!

V. Veseli in raduj se, Devica Marija! aleluja!

O. Ker je Gospod res vstal, aleluja!

M o l i m o.

O Bog, ki si po vstajenji svojega Sina Gospoda našega Jezusa Kristusa svet razveselil; dodeli, prosimo, da po

njegovi Materi Devici Mariji veselje večnega življenja dosežemo.

(Od 1. nedelje po binkošti do 1. adventne nedelje.)

Češčena bodi, kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi upijemo zapuščeni Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, oberni tedaj, naša pomočnica! svoje milostljive oči v nas; in pokaži nam po tem revnem življenji Jezusa, blaženi sad tvojega telesa: o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

V. Prosi za nas, sveta Božja porodnica!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o.

Vsegamogočni, večni Bog! ki si dušo in telo častite Device Matere Marije, da bi vredno prebivališče tvojega Sina biti zaslužila, s pomočjo svetega Duha pripravil, daj, da bomo, ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah prihodnjega zlega in večne smerti rešeni.

4. K svetemu Jožefu.

Glejte, zvesti in modri hlapec, katerega je postavil Gospod čez svojo družino.

V. Prosi za nas, sveti Jožef.

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i t o.

Naj nam, prosimo, Gospod! zasluženje ženina tvoje presvete Matere Marije pomaga, da, kar naša slabost ne premore, nam bode po njegovih prošnjah dodeljeno.

5. Za vse potrebe.

Gospod! ponižno te prosimo, razveži po svoji milosti naših grehov vezi, in ohrani po prošnjah svoje izvoljene matere ljube Device Marije in vseh svojih svetnikov nas svoje služabnike, naše dobrotnike in naše pohištvo v vsi svetosti; očisti tudi vso našo rodovino in naše prijatle od hudobe in grehov, in napolni jih z lepimi čednostmi; dodeli nam mir in zdravje, odverni od nas vidne in nevidne sovražnike, in odženi vse hude želje; daj nam zdravo vreme in dobro letino, skaži milost našim prijatlom in neprijatlom, in obvaruj to duhovnijo z vsemi, kateri v njej prebivajo, kuge, lakote, vojske, ognja, potresa, povodnji, in dodeli milostljivo vsem vernim kristjanom, živim in mertvim, v nebeškem kraljestvu večno

življenje, mir in pokoj. Obvaruj našega papeža I., našega škofa I., našega cesarja I., in vso našo duhovsko in deželsko gosposko, in vse kerščansko ljudstvo vseh nadlog in vsega zlega. In tvoj blagoslov pridi z nebes na nas, in bodi vselej nad nami. Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, Sinu tvojem, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas.

O. Amen.

Oče naš i. t. d. Češčena Marija
i. t. d. (petkrat.)

Molitev za verne duše v vicah.

Opomin. Imejmo posebno ljubezen do vernih duš v vicah. One so naše ljubezni naj bolj vredne, one so naše pomoči posebno potrebne. Strašno je terpljenje duš v vicah. Ti kristjanska duša jim moreš čas terpljenja prikrajšati, jim moreš vrata v nebeško veselje odpreti. Hiti jim na pomoč! „Vse kar vernim dušam v vicah darujemo, se nam v milost spremeni, in po smerti bomo za to stoterno plačilo prejeli.“ (Sv. Ambrož.)

Pomočki pa, s katerimi moreš terpljenje dušam v vicah polajševati ali jih iz ognja vic otevat, so ti le: *a.* Daritev sv. maše; *b.* sv. obhajilo; *c.* molitev; *d.* spokorna dela; *e.* milošnja in *f.* sv. odpustki.

Sv. maše, katerih se udeležujete, sv. obhajila, katera v resnici ali le v duhu prejemljete, molitve in druga dobra dela, posebno pa sv. odpustke darujte rade neskončno usmiljenemu Bogu, da se vernim dušam terpljenje skrajša. To ljubezen vam bodo verne duše obilno povračevale. Sv. Avguštín piše: „Molim za pokojne, da ne bodo, kadar pridejo v večno nebeško kraljestvo, opuščali tudi za mene moliti“. Pri sv. maši za eno ali več vernih duš v vicah moli žalostni del sv. roženkranca. V začetku in po vsakem odstavku sv. roženkranca moli eno sledečih.

Sedem molitev v čast Kristusovega terpljenja za verne duše.

Vera. Oče naš. 3krat „Češčena Marija.“

1. O Jezus, naše življenje in vstajenje, kateri si nam, preden si se iz sveta ločil, svoje meso in kerv v hrano zapustil, pri tej neskončni ljubezni Te ponižno prosimo: usmili se vseh vernih duš v vicah, zlasti . . . (imenuj tukaj tiho ali glasno one rajne, za katere se sv. maša služi

ali za katere posebno moliti hočeš); pelji jih k studencu življenja, da pri tvoji mizi v tvojem kraljestvu nebeško hrano uživajo. (Oče naš. 10krat Češčena Marija. Kateri je za nas kervavi pot potil.)

2. O Jezus, naš varuh in Zveličar, ki si tolike britkosti na Oljski gori preterpel, da je pot tvojega obraza v kervavih kapljah tekel na zemljo; po tej tvoji predragi kervi Te ponižno prosimo: usmili se vseh vernih duš v vicah, zlasti . . . ; reši jih vseh britkosti in obriši vse solze z njih oči.

(Oče naš. 10krat Češčena Marija. Kateri je za nas bičan bil.)

3. O Jezus, naš Odrešenik in Zveličar, ki si bil zavolj naših grehov zvezan in uklenjen; po teh tvojih britkih vezih Te ponižno prosimo: usmili se vseh vernih duš v vicah, posebno . . . ; razveži vse vezi njih grehov, da se na perutnicah svete svobode k Tebi povzdignejo, in ti z veseljem hvalne daritve opravljajo.

(Oče naš. 10krat Češčena Marija. Kateri je za nas s ternjem kronan bil.)

4. O Jezus, veselje naših src, ki si dovolil, da so tvoje blaženo obličje,

v katero angelji željno gledajo, zakrili, zapljuvali in s pestmi bili; po tej tvoji nezapopadljivi poterpežljivosti Te ponižno prosimo: usmili se vseh vernih duš v vicah, zlasti . . . ; vzemi jih v svitlobo svoje luči in napolni jih veselja svojega obličja.

(Oče naš. 10krat Češčena Marija. Kateri je za nas težki križ nesel.)

5. O Jezus, krona naše časti, ki si dopustil, da so Te z biči kervavo raztepli in zavolj naše ošabnosti sramotno s ternjem kronali, po tem tvojem prevelikem ponižanju Te ponižno prosimo: usmili se vseh vernih duš v vicah, zlasti . . . ; in dodeli milostljivo, da prej ko prej krono večne slave prejmejo, kajti tvoja krona je krona milosti in usmiljenja.

(Oče naš. 10krat Češčena Marija. Kateri je za nas križan bil.)

6. O Jezus, naš priprošnik in sodnik, ki si dovolil, da so Te po naj krevičnejši sodbi v naj grenkejšo smert obsodili, da bi nas večne smerti odrešil; po tem tvojem nezmernem usmiljenju Te ponižno prosimo: usmili se vseh vernih duš v vicah, zlasti . . . ; dodeli jim, da

skoraj zaslišijo veseli glas: Pregreha vam je odpuščena.

(Oče naš. 10krat Češčena Marija. Usmili se vernih duš v vicah.)

7. O Jezus, naša največa in edina dobrota, ki si na svojem telesu naše grehe nosil na lesu sv. križa; po tej tvoji neskončni dobrotljivosti Te ponižno prosimo: usmili se vseh vernih duš v vicah, zlasti . . . ; odpri jim vrata nebeškega veselja in daj jim slišati blažene besede: „Pridite izvoljeni mojega Očeta, in posedite kraljestvo, katero vam je pripravljeno od začetka sveta“.

Oče naš. Češčena Marija.

V. Daj jim večni mir in pokoj, o Gospod!

O. In večna luč naj jim sveti!

V. Naj počivajo v miru.

O. Amen.

Molitev za vse verne duše.

O Bog, stvarnik in odrešenik vseh vernih, dodeli dušam svojih služabnikov in služabnic odpuščanje vseh grehov, da milostljivo odpuščanje, ki so ga vselej želeli, po bogaboječih prošnjah dosežejo. Ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti sv. Duha, Bog na vekomaj. Amen.

Poslednji dan.

Strašen dan bo dan plačila,
Zemlja bo se v prah zdrobila,
Priča David in Sibila.

Grozen strah bo svet obdajal,
Kadar bo sodnik prihajal,
K ojstri sodbi človek vstajal.

Jela bo trobenta peti,
Mertvim po grobeh grometi,
K sodbi priti jim veleti.

Smert, natura bo stermela,
Kadar stvar bo oživela,
Pred sodnika bo hitela.

Bukve bodo prinešene,
Dela bodeš bral storjene,
Dobre vse in nepoštene.

Bo sodnik tedaj se vsedel,
Vse, karkolj je kdo naredil,
Celi svet bo takrat zvedil.

Revež, kam se čem podati?
Kje prijatla tam iskati?
Komaj dobrim bo obstati.

Kralj nezmerne visokosti!
Rešiš svoje brez vrednosti,
Reši v moji me slabosti!

Spomni se, o Jezus mili!
 Da so za-me te vmorili;
 Prosim, tisti dan se usmili!

Truden hotel si hoditi,
 Za-me svojo kri preлити;
 Daj k zveličanju to biti.

Daj te 'meti pomočnika,
 Svojih duš odrešenika,
 Preden vid'mo te sodnika.

Da sem kriv, to sam spričujem,
 Sam pred seboj se sramujem,
 Pa zanesi, Bog! zdihujem.

Rane grešnici zacelil,
 Tolovaja si zveselil;
 Meni upanje dodelil.

Nisem vreden odpuščanja;
 Vender, Bog pomilovanja,
 Varij ognja me jokanja.

K ovcam deni me ovčico,
 Kozlov loči sirotico,
 In pokličiči na desnico.

Ko zaveržene, preklete
 Pahnili v ogenj boš ujete,
 Deni me takrat med svete.

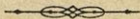
Prosim te, o Jezus mili!
 Serca revnega se usmili,
 Skerbi za me v smertni sili.

Dan jokanja bo in straha,
 Ko bo človek vstal iz praha,
 Šla na sodbo duša plaha.

Naj mu njega hudobije
 Milost tvoja, Bog! umije.

Daj jim Jezus, naš pastir,
 Večni pokoj, večni mir! Amen.

(Mašnik to pesem pri vsaki peti mertvaški maši po branju moli. — Tudi ti jo večkrat s svetim strahom beri in misli na štiri poslednje reči. Dobro je tudi to pesem brati, preden greš spat.)

Popotni blagoslov.

Če kam greš, pokropi se z blagoslovljeno vodó, in se pokrižaj, rekoč:

Blagoslovi me, vsegamogočni Bog in mi daj svojega svetega angelja za vodnika in tovariša, da zdrav in srečen pridem, kamor je božja volja. V imenu Boga † Očeta in † Sina in † sv. Duha. Amen.

Svete pesmi.

Pesem pri sveti maši.

Vstop.

Pred Bogom pokleknimo,
 Povzdignimo sercé,
 V nebesa zdaj pošljimo;
 Vse misli in želje:
 Ta dar presvete maše,
 Sprejmi od nas, o Bog!
 Naj zbriše grehe naše,
 Nas var'je vseh nadlog.

Mi grešniki spoznamo,
 Žalili smo Boga!
 Oh, težko vest imamo,
 Pokoja nam ne da!
 Marija, vsi svetniki!
 Pomoči pros'mo vas!
 Smo grešniki veliki —
 O Kriste, usmil' se nas!

Slava.

Bogu bod' čast in hvala,
 Na zemlji mir ljudem,
 K' je milost Božja dala
 Rešenje vsem stvarjem.
 Bog, hvalo ti pojemo,
 Prišel si greh odvzet
 Ti slavo, čast dajemo,
 Ker sam, o Bog, si svet.

Evangelij.

Bog sam nam oznanuje
 V življenje srečno pot,
 Temoto razsvetljuje,
 Nas var'je grešnih zmot.
 Kristjani, poslušajmo,
 Kar Jezus nas uči;
 Po njem se vsi ravnajmo,
 On zglede nam deli.

V e r a.

Jaz ver'jem, Bog nebeški!
 Da Ti si stvarnik moj;
 Odrešil rod človeški
 Je Sin edini tvoj;
 Svet' Duh pri nas prebiva,
 Nam učenik poslan;
 Pomoč njegovo vživa
 Na zemlji vsak kristjan.

Kar si, o Bog! oznanil,
 Kar je Tvoj Sin učil,
 V katol'ski cerkvi hranil,
 K' je za-njo kri prelil,
 To ver'jem vse resnično;
 Le, Bog, pomoč mi daj,
 Živeti tud' pravično,
 Da pridem v sveti raj.

Darovanje.

Sprejmi, Bog Oče večni!
 Za nas prečisti dar,
 K' ga grešniki nesrečni
 Damo na tvoj altar,
 Za svoje hudobije
 In celega sveta,
 Da nam jih čisto 'zmije,
 Nam tvojo milost da.

V ponižnosti pošljimo
 Ta sveti dar v nebo!
 Gospod Boga prosimo,
 Da mu prijeten bo;
 Da bode mu v češčenje
 V zahvalo ino čast:
 Nam vernikom v življenje
 In sveti cerkvi v rast.

S v e t o.

Svet, svet, svet, Bog nebeški!
 Oblast imaš čez vse;
 Ves svet, ves rod človeški
 Ti hvalo, čast daje.
 Naj vedno hvaljen bode,
 Češčen, povikševan
 Odrešit vse narode
 Nam iz nebes poslan'!

Vse cerkve poglavarja
 Se spomni, o Gospod!
 Tud' škofa in cesarja,
 Ohrani jih povsod.
 Ti vodi vse kristjane,
 Ti naših duš pastir,
 Da bodo Tebi vdane,
 Jim daj nebeški mir.

Po povzdigovanji.

O angeljci! hitite
 In pridite 'z nebes!
 In z nam' svet Kruh molite:
 Ni več kruh, Bog je res.
 Počutkom s'cer telesa
 Je Jezus tukaj skrit;
 Da b' skoraj šli v nebesa
 Ga gledat in častit!

Ti, Jezus, se usmili
 Duš bratov in sestric,
 Da bodo mir dobili,
 Odreši jih iz vic.
 Da gremo k teb' prebivat,
 Nam grešnikom tud' daj.
 Nebeško luč uživat
 S svetniki vekomaj.

K očenašu.

Naš duh, o Bog, ti poje;
 Češčen bod', Oče Ti!
 Kraljestvo pridi Tvoje;
 Naj se, kar češ, zgodi!
 Daj nam naš kruh, jed zdravo;
 Dolgé odpusti nam,
 Ne vpelji nas v skušnjava;
 Otmi sovražnikom.

Jagnje božje.

Moj Jezus, tebe užiti
 Iz serca jaz želim,
 Nevreden k tebi priti,
 Ker tol'kokrat grešim.
 Očisti dušo mojo,
 Slabosti njene veš;
 Mi skaži milost svojo,
 Da v revno serce greš.

Tukaj pa želi skleniti,
 O nevesta, se s teboj,
 Tebi vir življenja biti,
 Biti večno ženin tvoj.

Toraj, duša, se ponižaj
 Tukaj pred Zveličarjem,
 S spoštovanjem se približaj
 In serčnim zaupanjem.
 Da zaceli tvoje rane,
 Da podpira ti slabost,
 Vekomaj s teboj ostane
 Vse veselje, vsa sladkost.

Pred sv. rešnjim Telesom.

II.

Ponižno tukaj pokleknimo,
 In z vernim srcem počastimo
 Usmiljen'ga Zveličarja;
 Ker v Zakramentu je pred nami,
 Da bi z gorečimi željami
 Častili in molili ga.

Bod' moljeno in počeščeno,
 Nam iz ljubezni dodeljeno,
 Presveto Jezusa Telo!
 Bod' dušam moč in posvečenje,
 Zastava terdna jim v življenje,
 O Jed, popotnica v nebo!

Bod' moljena, o Kri častita;
 Za grehe vseh ljudi prelita
 Iz svete Jezusa strani!
 Naj cena tvoja nam odmije
 Vseh grehov naših hudobije;
 V skušnjavah nam serčnost deli.

Zahvalna.

Hvala bod' Gospod Bogu!
 Vse stvari ga zdaj molite
 Stvarnika, dobrotnika
 In Očeta ga častite!
 Kerub, Seraf mu pojó,
 Hvali zemlja in nebó.

Sveti, sveti, svet' Gospod,
 Vse je polno tvoje hvale,
 Trume 'zvoljenih, o Bog!
 Večno čast ti bodo gnale:
 Vsi svetniki te časté,
 Vsi pravični te slavé.

Češen bodi trojni Bog!
 Oče, Sin in ti Duh sveti!
 Cerkve tvoje nauk ves
 Moramo zvesto verjeti;
 Jezus Kristus, božji Sin,
 Je zapustil ga v spomin.

O preljub' Zveličar naš!
 Kol'ka je ljubezen tvoja
 V grehe sem bil zakopan,
 Revna je b'la duša moja;
 Ti pa prideš k nam na svet,
 Pekel, smert in greh zatret.

Večni Bog in kralj nebes
 Se poniža brat naš biti;
 Nam živi in umerje,
 Nam nebesa zaslužiti;
 Njega sveta rešnja Kri
 Nas očisti vse ljudi.

Na desnici božji zdaj,
 Ga imamo pomočnika,

Sodnji dan ga grešnik bo
 Vidil ojtrega sodnika;
 Milost, grešnik! le dobiš,
 Dokler tukaj še živiš.

Jezus! bodi usmiljen nam,
 V službi svoji nas ohrani,
 Kri si svojo dal za nas,
 Greh končaj, pri nas ostani
 Pelji naše duše v raj
 Delež 'zvoljenih nam daj.

Svoje ljudstvo osrečuj,
 Zdaj in vselej nas obvari.
 Obdaruj in povikšuj,
 In zveličaj svoje stvari;
 Hvalo bomo peli ti,
 Tu in tamkaj v večnosti.

Milostljiv nam bodi dans,
 Pota v grehe nam zagradi;
 Sveti in preljubi Bog!
 Daj, da stor'mo dobro radi.
 V tebe upamo vsak čas,
 Da ne boš zaverigel nas.

V čast Marije.

1. Marija, kraljica nebes.

☉ devica! bod' češčena,
 Ti Kraljica vseh nebes!
 Ti si vsim nam vir življenja,
 Ti si sladka, mila res.
 Svit bliščobe te obdaja,
 Solnčno sije tvoj obraz;
 Vsa lepota svet'ga raja
 Služi tebi v večni kras.

Vender tvoj obraz je mili,
 Mile tvoje so oči:
 Vse, kar tebe bi prosili,
 Nas poslušaj, — Mati ti!
 Si ponižna in premila,
 Si nam dobra vsaki čas,
 Si nam mati, kot si bila
 Še na zemlji kdaj pri nas.

Glej na zemlji nas sirote,
 Glej nas revne grešnike,
 Da od zlega, pros', in zmote
 Ljubi Jezus reši vse!
 In ko enkrat že nagnilo
 Se življenje naše bo,
 Takrat k nam ozri se milo,
 Sprejmi v sveto nas nebo.

Tebi vdani hoč'mo biti,
 Te ljubiti vsaki čas,
 Zmiraj hoč'mo te častiti,
 Peti slavo ti na glas:
 O Devica, bod' češčena!
 Bod' češčena vekomaj!
 Taka mati ni nobena,
 Kot si bila ti vselej.

2. Priporočenje Mariji.

Ti, ki nad trume nebeške vse
 Bližnja pred Jezusom znajdeš se,
 Ti, mati Gospodova, naša pomoč!
 Razjasni nam uma in pameti noč.
 Prosi, Marija! prosi za nas,
 Zdaj in posebno poslednji čas.

Duše, ki v grešnih zvezah tičé,
 K tebi vse zgrevane pribeže,

Prot' tebi obračajo solzne oči,
O mati premila, vsmili se jih ti!
Prosi . . .

Duše v skušnjavah, ki jih teró,
K tebi, Marija! se zatekó;
Ti mat' ljubeznjiva, se na nje ozri,
In silnih skušnjav jih čiste omi.
Prosi . . .

Duše terpinčene od britkost,
K tebi zdihujemo za serčnost:
Izroči, Marija! jih ljub'mu Bogu,
Zadobi pomoč jim od svoj'ga Sinu.
Prosi . . .

Ljuba nedolžnost tud' kliče v te,
Da b' si privar'vala čisto serce,
Se k tebi ozira 'z doline solzá,
Zaupanje terdno do tebe imá.
Prosi . . .

Bog ti veliko dal je oblast;
Torej, Marija! ti gre vsa čast;
Podpiraj nas s svojo mogočno prošnjo,
Da srečno vsi pridemo k tebi v nebo.
Prosi . . .

3. Lepota Device Marije.

Zapojte jeziki vse zemlje sladko,
Vsi božji svetniki in sveto nebo:
O lepa Marija, vsa lepa si res,
Lepot lepotija si lepih nebes!

Na sijonski gori se vtrinjaš lepo,
Vsi angeljski kori ti slavo pojó:
Od tebe, Devica, ni lepše stvari,
Za Bogom kraljica naj lepša si ti!

Iz solnčnega svita svoj tron ti imaš,
 In z zarjo ovita se vsa lesketaš;
 Al' lepše še sije tvoj žarni obraz,
 Nad vse lepotije je dušni tvoj kras.

Ti lil'ja bliščeča prelepo cvetiš,
 Vertnica sloveča ljubezni goriš;
 In čudo lepote je tvoje serce,
 Nebeške milote z obličja puhté.

Iz zvezd osnovana ti krona miglja,
 Nevesta izbrana si svet'ga Duha;
 Marija! cvetlica brez madeža vsa,
 Naj lepša Devica si mati Boga.

4. Devica brez madeža spočeta.

Med zvezdami zvezdica sije,
 Podobna nji nobena ni;
 Presvitle žarke krogi lije
 V lepoti svoji vse temni;
 Ta zvezdica, Marija ti!
 Brez madeža spočeta si.

Na nebu zarja se razgrinja,
 Čistejše, lepše ni zlató;
 Prelepih žarkov svit vtrinja
 Se v plan, dolino in goró.
 Ta zarja, o Marija ti!
 Brez madeža spočeta si.

Med ternjem rož'ca pricvetela,
 Prežlahni cvet duhtela je,
 V lepoti svoji ne venela,
 Edina bila ona je.
 Ta roža, o Marija ti!
 Brez madeža spočeta si.

Pregrehe noč je zemljo krila,
 In dolg težil človeški rod;
 Le ena hči je prosta bila,
 Njo mater zbral si je Gospod,
 Edina hči, Marija ti!
 Brez madeža spočeta si.

Devica čista in presveta!
 Naj večna slava ti doní.
 Brez madeža ker si spočeta,
 Adamova edina hči,
 Naj lepša vsih devica si,
 Brez madeža spočeta ti.

5. Ljubezen do Marije.

1.

Veš, o Marija!
 Moje veselje!
 Veš moje želje?
 Ljubil bi te;
 Zmiraj pri tebi
 Hotel bi stati,
 Ljubljena mati,
 Zaverzi me ne.

2.

Kaj pa ti hočeš,
 Moja kraljica,
 Sladka Devica!
 Da ti podam?
 Drugega nimam,
 Prosim pohlevno,
 Vzem' serce revno,
 Rad ti ga dam.

3.

Pa ti, kraljica,
 Si ga že vzela,
 In si ga vnela,
 Za te gori.
 Mati preblaga!
 Ti ga ohrani,
 Hudemu vbrani,
 Reši ga ti!

6. Marija, milosti polna.

Veselo pesem, jezik moj!
 Marii v čast in slavo poj,
 Ki je brez madeža spočeta.
 Postala mati božja sveta.
 Zato ji vedno čast doni
 Od vseh jezikov in strani:
 Češčena si, Marija ti!
 Vsa polna božje milosti.

Če vprašam drobne ptičice;
 Kaj tak' lepo mi požete,
 Da milih pesmi glas medeni
 Odmeva log in gojzd zeleni?
 Marijo me pozdravljamo,
 Mi ptičice odpevajo,
 Češčena si, Marija ti!
 Vsa polna božje milosti.

Če vprašam nježne rožice:
 Kaj tak' lepo se spletate;
 V prekrasen venček razcveteni?
 Iz njega klije duh medeni!
 Marii venec spletamo,
 Mi rožice prikimajo,
 Češčena si, Marija ti!
 Vsa polna božje milosti!

Če vprašam svetle zvezdice:
 Kaj tak' lepo se vtrinjate?
 Po nebu se vaš svit razliva.
 Ko rajska zarja ljubeznjiva.
 Marii krono spletamo,
 Mi zvezdice odmevajo,
 Češčena si, Marija ti!
 Vsa polna božje milosti.

Če vprašam božje angeljce:
 Kaj tak' lepo prepevate,

Da vse nebo v radosti plava,
Po raju se razlega slava?
Marii slavo pojemo,
Mi angeljci odpevajo,
Češčena si, Marija ti!
Vsa polna božje milosti.

Češčena si, Marija ti!
Vsa polna božje milosti;
Razlegaj se po zemlji celi,
Odpevaj sveti raj veseli.
Kraljici slave in časti,
Pozdrav na vekomaj doni:
Češčena si, Marija ti!
Vsa polna božje milosti.

Kazalo.

	Stran
Vyod	3
Pervo poglavje: Prava, resnična pričujočnost Jezusa Kristusa v zakramentu presv. Rešnjega Telesa	5
I. Podobe presv. Rešnjega Telesa v stari zavezi	6
II. Prerokbe od resnične pričujočnosti Jezusove v presv. Rešnjem Telesu	9
III. Jezus obljubi svojim učencem in vernim, da jim bo svojo telo in svojo kri užiti dal	10
IV. Jezus obljubo spolni	14
Drugo poglavje: Imenitosti češčenja presvetega Rešnjega Telesa	16
Tretje poglavje: Od spoštovanja presv. Rešnjega Telesa in božjih hiš	23
Četerto poglavje: Kratek pregled začetka družbe presv. Rešnjega Telesa, molitev 40 ur vednega češčenja, in bratovščine vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa	27
Peto poglavje: I. Namen bratovščine	37
II. Pripomočki, namen bratovščine doseči	38

III. Ustanovitev bratovščine	42
IV. Udom bratovščine dodeljeni odpustki	44
Molitev v dan vstopa v bratovščino	46
V. Ura molitve vsak mesec	47
Od premišljevanja	52

Šesto poglavje: Molitve. Jutranja molitev	58
Večerna molitev	61
Duhovno poročilo ali duhovni testament pred presv. Rešnjem Telesom	65
Pečat in podpis sporočila	70
Očitno zadostovanje Gospodu našemu Je- zusu Kristusu v presv. Rešnjem Telesu	71
Izročenje Jezusa Kristusa v presv. Rešnjem Telesu	73

Sedmo poglavje: O daritvi sv. maše. Kako moramo sv. mašo slišati	75
Zjutranje posvečevanje sv. maše	80
Posvečevanje sv. maše med darovanjem, ali po povzdigovanji ali pa pred mašnikovim obhajilom	82
Molitev, prav koristna med sv. mašo ali ob uri molitve	83
Molitve pri sv. maši. Perva sveta maša. V čast presv. Rešnjega Telesa	87
Druga sv. maša. Pripravljanje	105
Tretja sv. maša. Za duše v vicah	120
Libera ali male bilje	136

Osmo poglavje: O sv. spovedi. Duhovni do- biček spovedi	138
Sprasovanje vesti pred tako iz pobožnosti storjeno spovedjo	146

Kesanje pri taci iz pobožnosti storjenih spovedi	149
Kako naj se taka žalost čez greh obudi .	152
Odpuščenje malih grehov	153
Kako naj se mali grehi v sercu zatirajo .	154
Kako se je treba svojih grehov obtoževati	157
Kaj je po obtožnji svojih grehov storiti	160
Od zadostovanja ali pokore	160
Kaj je po dokončani spovedi storiti . .	161
Sklep	163
Molitev za spoved. Pred spovedjo . . .	163
Kako ob kratkem spoved začeti in dokončati	167
Po spovedi	170

Deveto poglavje: O sv. obhajilu. Pripravljanje

k sv. obhajilu	172
Kaj od sv. obhajila zaderžuje	194
Nagibi, ki nas k pogostemu sv. obhajilu vabijo	204
Pripravljanje k pogostemu sv. obhajilu .	220
Izgovore, katere imajo ljudje, da ne hodijo k sv. obhajilu	229
Odgovori na vprašanja, ki pogosto sv. ob- hajilo zadevajo	236
Kakšen sad obrodi sv. obhajilo v sercu vernih, posebno kadar so v dobrem že bolj sta- novitni in kako se to zgodi	240
Obhajilne molitve	252
Molitve pred sv. obhajilom	254
Molitve po sv. obhajilu	263

Deseto poglavje: Od duhovnega sv. obhajila .

Duhovno obhajilo	275
Duhovno obhajilo	280

Pozdravljenje prečiste Device Marije . . .	281
Enajsto poglavje: Obiskovanje presvetega Reš- njega Telesa	284
Molitev pred presv. Rešnjim Telesom .	293
Dvanajsto poglavje: Od blagoslovljenja (žegna) s presv. Rešnjim Telesom	296
Trinajsto poglavje: Ura molitve pred presv. Rešnjim Telesom	300
Molitev pri obiskovanji presv. Rešnjega Te- Telesa	324
Izročanje samega sebe presladkemu sercu Jezusovemu in Marijinemu	329
Češčenje prečiste Device in Matere božje Marije	331
O Marijinih praznikih	332
K Mariji v skušnjavah zoper čistost	333
V čast Marije sedem žalosti	333
K časti sv. Barbare, sv. Alojzija, sv. Terezije in drugih častilcev presv. Rešnjega Telesa	335
Za uboge duše v vica h	337
K časti Matere Božje za srečno zadnjo uro	338
Štirinajsto poglavje: Razne molitve in pobo- žnosti. Darovanje samega sebe svetemu sercu Jezusovemu	339
Češčenje presv. serca Jezusovega	341
Litanije v čast presv. Rešnjega Telesa .	343
Pobožnost k sv. Alojziju	349
Litanije v čast terpljenja Kristusovega .	363
Sveti križev pot. Razlaga, začetek in vrednost svetega križevega pota	367
Molitev pred sv. križevim potom	368

	Stran
Darovanje sv. križevega pota	369
Pesem pri sv. križevem potu	387
Sedem psalmov od pokore	390
Litanije vseh svetnikov	403
Lavretanske litanije	412
Molitev za verne duše v vicah	421
Sedem molitev v čast Kristusovega ter- pljenja	422
Poslednji dan	426
Popotni blagoslov (žegen)	428

Svete pesmi.

Pesem pri sv. maši	429
Presveto Rešnje Telo	433
Pred presv. Rešnjem Telesom:	
I. Tukaj duša se ponižaj	434
II. Ponižno tukaj pokleknimo	435
Zahvalena	436

Marijne pesmi.

1. Marija, kraljica nebes	437
2. Priporočenje Mariji	438
3. Lepota Device	439
4. Devica, brez madeža spočeta	440
5. Ljubezen do Marije	441
6. Marija milosti polna	442

Narodna in univerzitetna
knjižnica

© NUK

00000445367

